

The Mountain Resort

รีสอร์ททิวเขา ท้าความตาย

ทำเรื่องผวา

แบบมีเงื่อนงำ

โยงเข้าสู่เรื่องราว

ชวนตะลึง

เพียงหนึ่งเดียว

อังจिर

THE MOUNTAIN RESORT

รีสอร์ททิวา ทำความตาย

อังจिर เขียน

ราคา -

พิมพ์ครั้งแรก 2556 (ในรูปแบบ E-book พฤศจิกายน 2556)

จัดทำรูปเล่ม ออกแบบปก พิสูจน์อักษร โดย อังจिर

ลิขสิทธิ์ โดย จุฑา จิระวิระ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 2537

ห้ามคัดลอก หรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ เพื่อนำออกเผยแพร่โดยมิได้รับอนุญาต

จากผู้เขียน

จู่ๆ ผมก็อยากเขียนนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา ทั้งที่เดิมทีกะจะหยุดเขียนนิยายยาวนานถึงสองปี แต่แล้วเมื่อนึกถึงเรื่องราวที่มีชีวิต มีสีสัน ตื่นเต้นปนระทึกขวัญ ตัวละครต่างๆ ก็โลดแล่นผุดพรายในหัว ความคิดของผมจนยากที่จะหลีกเลี่ยง ถ้าปล่อยให้หายกลายเป็นอากาศธาตุไป ผมคงรู้สึกเสียดายอย่างเป็นที่สุด ผมจึงลงมือเขียนนิยายเล่มนี้อย่างต่อเนื่อง ไม่ได้ทำกรงานอย่างอื่นเลย น่าจะเป็นเวลาราว 15-18 วัน ที่ผมเขียนนิยายเรื่องนี้สำเร็จ

นิยายเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องแรกที่ผมเกิดแรงบันดาลใจอยากเขียนจนกระทั่งเขียนสำเร็จโดยไม่มีแรงจูงใจใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ต้องเขียนเข้าประกวด ไม่ต้องเขียนส่งสำนักพิมพ์ เพื่อลุ้นว่าจะได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์หรือไม่ ไม่หวังราคาหรือค่าขายแม้แต่บาทเดียว แรงจูงใจเพียงอย่างเดียวคือผมรักในการเขียน อยากสร้างสรรค์งานวรรณกรรมขึ้นมาโดยปราศความเหนียวรังใด ๆ

อยากบอกให้ทุกท่านทราบว่า ผมมีความตั้งใจเป็นอย่างมากที่ได้เขียนนิยายเรื่องนี้จนสำเร็จ รูปเล่มหน้าปกทั้งหมดผมก็ทำเอง

ผมจึงขอกุศินิยายเรื่องนี้ให้แก่ผู้ที่มีไฟฝันแห่งชีวิตทุกคน

อังจิริ

(วันจันทร์ 18 พฤศจิกายน 2013)

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

สารบัญ

	หน้า
เรื่องที่ 1 ผู้เรือนาคต	1
เรื่องที่ 2 พริตตี้สาวสุดรั้ว	45
เรื่องที่ 3 น้ำผึ้งพระจันทร์	83
เรื่องที่ 4 นิพพานของสมณะ	98
เรื่องที่ 5 สางสมิง	122
บทสรุปของคำคิน	153

THE MOUNTAIN RESORT

รีสอร์ททิวา ทำความตาย

เรื่องที่ 1 ผู้ไร้อนาคต

เสียงเครื่องยนต์ส่งเสียงแผ่วเบานุ่มนวลขณะที่รถโตโยต้าแคมรี่สีดำกำลังวิ่งทะยานขึ้นสู่บนเนินเขาผ่านถนนสายคดเคี้ยวที่สองข้างทางเต็มไปด้วยหุบเหวและความเขียวขจีของแมกไม้

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สูงหกฟุต ผิวสีดําแดงจาง ใบหน้าทรงกลม ผมสั้นปรกคลุมหน้าผาก สวมแว่นสายตา มีหนวดเคราประปราย แต่งกายด้วยเสื้อยืดสีเทาสวมทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำตาล กางเกงยีนส์สีเข้ม สายตาเหม่อมองวิวทิวทัศน์ข้างทาง สีหน้าเคร่งขรึม

“เครียดไรว้าเพื่อน” ชายคนขับรถส่งเสียงทัก ใบหน้ายิ้มแย้ม เขาเป็นชายรูปร่างผอม สูงหนึ่งร้อยหกสิบแปดเซนติเมตร ผิวดําเข้ม คางเป็นเหลี่ยม คิ้วหนาเตอะ ผมหยักศก ริมฝีปากหนาดําเพราะสูบบุหรี่จัด แต่งกายด้วยเสื้อยืดสีเขียว กางเกงยีนส์

“ใครจะไปสบายอย่างมึงนะไอ้ตุ๋ กูเพิ่งสอบตกมานะเว้ย” ชายรูปร่างสูงใหญ่พูดเสียงหม่น

“ไอ้อรรธ เตียวมิงก็สอบได้ในสักวันหนึ่งล่ะนะ” ตู่ หรือณัฐพลพูดขึ้น ถ้อยคำให้กำลังใจ

“เฮ้อ ไม่รู้ว่าจะเป็วันไหนวะเพื่อน” อรรธ หรืออรรธสิทธิ์ถอนหายใจลึก “อายุก็สามสิบกว่าแล้ว สอบมาสิบกว่าครั้งแล้ว”

“ก็อาชีพนี้มันสอบยาก มิงก็ไม่เปลี่ยนใจนี้หว่า” ณัฐพลพูดแล้วก็หักมุมเปลี่ยนเรื่องขึ้นมาเฉย ๆ

“จีบสาวสักคนสิวะ มัวแต่เตรียมตัวสอบ ไม่จีบใคร ตั้งแต่เลิกกับแฟนคนเดิมก็หลายปีแล้วนี่หว่า”

“หึหึหึ” อรรธสิทธิ์หัวเราะในลำคอ นึกขำขันขึ้นมา “กูก็ไปจีบอยู่ แต่พอถูกบอกสาวว่า พี่มีพี่น้องหมดทุกอย่าง ยกเว้นอนาคต แต่ละคนแทบแผ่นหนีไม่ทันเลยวะ”

“สาตดนี่ ตลกนะมิง” ณัฐพลหัวเราะอย่างสบายอารมณ์ รถเก๋งคันหรูวิ่งผ่านถนนคดเคี้ยวเข้าไปในตัวอำเภอแล้ว

“รถนี้เจ๋งมัยวะ ของแฟนใหม่พี่กู ตอนนี้เขารักกันอยู่ ต้องรีบยืมมาใช้ ไม่งั้นเดี๋ยวเลิกกันก่อน กูจะไม่ได้ใช้วะ” ณัฐพลพูดพลางหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ อรรธสิทธิ์ส่ายหัวดิก

“เจริญล่ะมิง งานการก็ไม่ทำ ระวังนะมิง มรดกเจ้าคุณตาของมิงหมด จะต้องมาขอเพื่อนกิน”

ณัฐพลหัวเราะร่วน เขายังเหลือที่ดินมรดกที่ได้ตกทอดมาจากทางตากับยายอีกหลายแปลง ขายได้เงินมาเรื่อยๆ ด้วยความเป็นน้องชายคนสุดท้องของบ้าน พี่ ๆ ไม่ตั้งความหวังอะไรกับเขาเลย ณัฐพลจึงใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างเรื่อยเปื่อย สนุกสนานไปตามที่เขาพอใจ

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

ทั้งอรรถสิทธิ์และณัฐพลเคยเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ตั้งแต่เรียนจบกันนานๆ เจอกันที สิบปีล่าสุดเจอกันแค่สามสี่ครั้ง ครั้งนี้ทั้งคู่ กำลังจะไปเที่ยวพักผ่อนที่รีสอร์ทเปิดใหม่บนดอยอินทนนท์ ซึ่งณัฐพล ได้รับการชักชวนจากเพื่อนๆ ในแคมป์รอก จึงมาชวนอรรถสิทธิ์ให้ไปพักผ่อนด้วยกัน

รถโตโยต้าแคมรี่สีดำคันหรูชะลอความเร็ววิ่งเข้าสู่ปั๊มน้ำมัน “เต็มถังเลยน้อง” ณัฐพลบอกเด็กปั๊ม แล้วเหลียวมาทางเพื่อนที่นั่งข้าง

“มึงจ่ายไอ้อรรถ นั่งรถคนอื่นอย่านั่งดูตาย ต้องจ่ายค่าน้ำมัน” “ไอ้สัดด” อรรถสิทธิ์ให้พรเพื่อน “ไม่บอกก็จ่ายอยู่แล้ว” มือล้วงอยู่ที่กระเป๋าสตางค์ตั้งแต่รถวิ่งเข้าปั๊มน้ำมันแล้ว

เพียงชั่วครู่ รถก็วิ่งมาจอดบริเวณด้านข้างปั๊มน้ำมันเยื้องกับห้องน้ำ มีร้านอาหารและร้านสะดวกซื้อตั้งถัดไป ณัฐพลเดินนำหน้าเข้าไปที่ร้านสะดวกซื้อ หยิบกาแฟกระป๋อง มันฝรั่งถุง เป๊ปซี่ บุหรี่สองซอง ปลากระป๋องแบบแห้ง หอยลายกระป๋อง เม็ดมะม่วงหิมพานต์อบเกลือสองถุง โซดาสีขวด มาวางบนเคาน์เตอร์

อรรถสิทธิ์เดินตามมาติดๆ หยิบนมไวตามิลค์ 1 กล่อง รอให้เด็กประจำเคาน์เตอร์คิดเงิน

“ซื้อกับแกล้มไปทั้งนั้นเลยนี่หว่า กลัวบนดอยไม่มีกินรีไถวะ” อรรถสิทธิ์ถาม

รีสอร์ททพวา ทำความตาย

“ซื้อเผื่อไปนั่งแหละ กูมีเหล้านอกเหลือติดรถมา ของพี่กูนะ”
แล้วบอกเด็กประจำเคาน์เตอร์ พลังขึ้นมาที่อรรถสิทธิ์

“คิดรวมกันไปเลยน้อง” แล้วก็ยื่นเฉย

อรรถสิทธิ์ลอบถอนลมหายใจ ไม่อยากตำหนิเพื่อนต่อหน้าคนอื่น ๆ ในร้าน จึงล้วงธนบัตรใบละพันบาทออกมายื่นให้เด็กประจำเคาน์เตอร์

ทั้งอรรถสิทธิ์และณัฐพลเดินออกมาจากร้านสะดวกซื้อ ณัฐพลเดินเลี้ยวเข้าไปในร้านขายอาหาร มีแกงและกับข้าวต่างๆ วางเรียงรายในตู้กระจก ขายเป็นข้าวแกงราดข้าว ติดราคา 35-40 บาท

“กินข้าวเข้าก่อนเพื่อน เดี่ยวหิว” ณัฐพลชวน อรรถสิทธิ์เดินตามกำลังจะเลือกข้าวราดแกงมากินสักจาน ณัฐพลเมินหน้าจากข้าวแกงในตู้กระจก เขาเดินไปนั่งที่โต๊ะ กวักมือเรียกเด็กเสิร์ฟ

“น้องเอาผักกะเพราปลาหมึกนะ ทอดมันกุ้ง ต้มข้าวไก่ ซี่โครงหมู ทอดกระเทียม แล้วก็ผัดคะน้าปลาเค็ม ข้าวเปล่าโถ”

“มีงสั่งมาทำไมเยอะเยอะวะ” อรรถสิทธิ์ถาม

“ก็จะได้กินด้วยกัน ไม่ต้องไปกินหรรอกข้าวแกง ไม่อร่อย”

“แล้วมันต่างกันตรงไหน” อรรถสิทธิ์บ่น แต่ไม่ยอมต่อปากต่อคำยาว จึงนั่งรอคอยอาหาร สักพักหลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ณัฐพลก็รีบลุกจากเก้าอี้เดินตรงไปที่รถ อรรถสิทธิ์ควักเงินค่าอาหารจ่ายให้เด็กเสิร์ฟ สายหัวอย่างระอา ไม่เจอณัฐพลมาหลายปี นิสัยเห็นแก่ตัวแบบเด็ก ๆ ที่เพื่อนเคยเป็น กลับพัฒนาเป็นสันดานจนยากจะตัดเสียแล้ว

รถโตโยต้าแคมรี่สีดำวิ่งฝ่าสายหมอกหนาเข้าจอดที่ลานจอดรถบนลานกว้างภายในอาณาบริเวณของรีสอร์ทที่เปิดใหม่ The Mountain Resort

อรรถสิทธิ์เดินลงจากรถ ใช้ชายเสื้อเช็ดกระจกแฉ่นสายตาให้แลเห็นชัดเจนขึ้น บริเวณลานจอดรถดูร่มรื่นเป็นธรรมชาติ เห็นแล้วสบายสายตา มีต้นไม้ขึ้นประปรายในอาณาบริเวณ มองขึ้นไปเป็นเนินเขา มีบ้านพักปลูกเรียงรายขึ้นไปเป็นขั้นบันได ดูเป็นระเบียบสวยงาม ด้านบนสุดมีอาคารและสิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่กว่าบ้านพักตั้งตระหง่านอยู่

“โห ! สวยหน้าดูเลย มีหน้าพวกซึกโกสต์ถึงชวนให้มาเที่ยว”

ณัฐพลรำพึง

“ไหนล่ะวะ พวกสมาคมซึกโกสต์อะไรของมึง มาถึงแล้วรียัง”

อรรถสิทธิ์ถาม ณัฐพลหันซ้ายหันขวามองหาเพื่อนทางแคมพรอกที่นัดไว้ให้มาเจอกันที่นี่

“น่าจะมาถึงก่อนพวกเราด้วยซ้ำไปนะ ตอนอยู่บึงกุโทรถาม รถพวกนั้นวิ่งขึ้นดอยมาแล้ว”

“ใช่พวกนั้นรึเปล่า” อรรถสิทธิ์ชี้ตรงไปชายหนุ่มสองคนที่กำลังเดินตรงมาทางพวกเขา ทั้งคู่หน้าจะมีอายุราวยี่สิบต้นๆ คนหนึ่งผมสั้น ปรูปร่างผอมบาง มีใบหน้าคมคาย ตาดี จมูกนิด ริมฝีปากบาง ผิวเหลืองขาวคล้ายมีเชื้อจีน อีกคนหนึ่งผมยาวประบ่า ผิวคล้ำกว่าคนแรกนิดหน่อยแต่ไม่ถึงกับดำ ใบหน้าคม จมูกโต้ง ริมฝีปากหนา คางเป็นสัน ทั้งสองมีรูปร่างและความสูงไล่เลี่ยกันราวหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

แต่งกายคล้ายกัน นุ่งกางเกงยีนส์ ใส่เสื้อยืดสีเทาพิมพ์อักษรสีขาวคำว่า Suck Ghost ตรงกลางเป็นรูปปากทองชูนิ้วกลางหรืออย่างทำทนาย

“เฮ้ แมนกับชัย” ฌัฐพลส่งเสียงเรียกเพื่อนทางแคมพรอกที่นัดไว้

“หวัดดีเพ้” ทั้งสองส่งเสียงลากทักทายเป็นบับบับ ปรากฏว่า ประจําสมาคมด้วยการยึดตัวตรงกลางชูนิ้วกลางจากสองมือออกไปข้างลำตัว พร้อมกับส่งเสียงดังขึ้น “พวกเราซึกโกสต์”

ฌัฐพลยิ้มแฉ่ง อรรถสิทธิ์รู้สึกนึกขำอย่างบอกไม่ถูก เขาเข้ามา นานแล้วว่า ฌัฐพลชอบติดต่อกับกลุ่มเพื่อนที่มีความชอบคล้ายคลึงกัน ทางโซเชียลเน็ตเวิร์ก และก็มีคนกลุ่มหนึ่งที่ฌัฐพลติดตามและติดต่อ มาร่วมปีแล้ว นั่นก็คือ กลุ่มสมาคมต่อต้านสิ่งเหลวไหลและมกมาย หรือที่ เรียกตัวเองว่า ซึกโกสต์ Suck Ghost ซึ่งทำให้อรรถสิทธิ์ประหลาดใจอยู่ เหมือนกัน เพราะฌัฐพลออกจะเชื่อเรื่องเหลวไหลมกมายด้วยซ้ำไป แต่ กลับติดต่อกับสมาคมที่ต่อต้านเรื่องพรรคนี้

“พี่ตุ๋ นี่พี่อรรถเพื่อนพี่ไฉ้มัย” ชายตาดีที่ชื่อชัยถาม อรรถสิทธิ์ยิ้ม ให้หนุ่มอายุน้อยกว่าเขา

“ดีจังเลยพี่ พี่พวกพี่มาร่วมกิจกรรมของทางสมาคมของพวกเรา นี่พี่” ชายผมยาวที่ชื่อแมนพูดพลางยื่นกุญแจบ้านพักรีสอร์ทส่งให้ พร้อม ครอบรับประทานอาหารของทางรีสอร์ทสองใบ ฌัฐพลรับมาแล้วยิ้มกริ่ม ทำท่าถามสองหนุ่มซึกโกสต์อย่างเป็นเรื่องเป็นราว

“แล้วคนอื่น ๆ ในสมาคมไม่มาด้วยหรอ”

รีสอร์ทพวา ทำความตาย

“ไม่มาหรอกพี ถ้าเป็นทะเลคนในสมาคมจะมากันเยอะ แต่บนภูเขา ไม่ค่อยมีคนมา แต่ทุกคนกำลังติดตามดูพวกเรายู่ทางไซเซี่ยลเน็ตเวิร์ก เราจะอัปเดตข้อมูลผ่านเฟสบุ๊ก ไซเซี่ยลแคม อินสตราแกรม ทวิตเตอร์ ”

“ปะ พี เราเอาของไปเก็บที่บ้านพักดีกว่า เดี่ยวมาเจอกัน”

ที่บ้านพัก อรรถสิทธิ์เก็บของเสร็จแล้ว กำลังนั่งสงบสติอารมณ์ สักพักบนเตียงนอนขนาดใหญ่ บ้านพักของทางเดอะ เมทเท่น รีสอร์ท เป็นบ้านหลังเล็ก ด้านในเป็นห้องพักขนาดใหญ่ดี ๆ นี้เอง ภายในตกแต่งสวยงาม ประดับประดาด้วยแจกันดอกไม้พลาสติก มีรูปภาพศิลปะ ล้วนหาประดับตามฝาผนัง มีทีวี ตู้เย็น ตู้เสื้อผ้า โต๊ะเครื่องแป้ง พักบัว เครื่องทำน้ำร้อน อุปกรณ์ใช้สอยที่จำเป็นมีครบครัน

ชายหนุ่มร่างใหญ่ดึงหนังสือเล่มเล็กออกมาและเปิดออกอ่านทีละแผ่น หูได้ยินเสียงณัฐพลที่ออกไปยืนสูบบุหรี่หน้าบ้านพักส่งเสียง ทักทายพวกสองหนุ่มซึกโกสท์ที่เดินผ่านมา แล้วหันมาตะโกนบอกเขา

“ตามมาที่สระว่ายน้่านะเพื่อน”

อรรถสิทธิ์นั่งเงียบ เปิดอ่านบททวนสิ่งที่เขาสอบมาแล้ว ชีวิตของเขาไม่มีอะไรจะยึดถือนอกจากการสอบอีกแล้ว สักพักใหญ่ เขาจึงลุกเดินออกจากบ้านพักไป

ยามเช้าตรู่ ภายในบริเวณรีสอร์ทยังถูกปกคลุมด้วยไอหมอก ประปราย ชายหนุ่มร่างใหญ่สุดหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์ยอดดอยเข้าสู่

รีสอร์ททพวา ทำความตาย

ปอด เขาเดินขึ้นบันไดไปจนถึงลานกว้าง มีอาคารหลายหลังถูกสร้าง
ต่อๆ กัน ด้านหน้าเป็นอาคารอำนวยการของทางรีสอร์ท มีสองชั้น ตัว
ตึกทาสีฟ้า มีรูปปั้นสิงห์แบบศิลปะล้านนาประดับด้านหน้า ด้านข้างเป็น
ทางเดินเท้าปูด้วยอิฐ

อรรถสิทธิ์เดินไปบนทางเรื่อยๆ หยุดถามทางไปสระว่ายน้ำกับ
พนักงานรีสอร์ทหญิงที่แต่งกายด้วยเสื้อพื้นเมืองสีน้ำตาลมีแถบวิวราย
ล้านนา ใส่ผ้าถุงลาย แล้วเดินต่อตามทางจนพบสระว่ายน้ำน้ำของรีสอร์ท

“เฮ้ย ไอ้อรรถ มานี่เพื่อน” ร่างสันทัดผิวดำกัวมือเรียกชายหนุ่ม
ร่างใหญ่ ผนังพลเปลี่ยนชุดมาสวมเสื้อฮาวาย กางเกงขาสั้นสามส่วน บน
ศีรษะสวมหมวกปีก กำลังอยู่ในอิริยาบถเอนหลังฟังแก้อีเปิ้ลริมสระ
น้ำ

อรรถสิทธิ์มองเพื่อนเกลออย่างนึกงง

“นี่มึงแต่งตัวเหมือนไปเที่ยวทะเลเลย ไม่หนาวหรือวะ” พุด
กลางกวาดสายตาดูบรรยากาศยามเช้า ทิวบริเวณสระว่ายน้ำน้ำมีสาย
หมอกลงหนาพอสมควร แล้วเหลียวหน้าไปดูเพื่อนของเขา ผนังพลไม่ได้
นอนอยู่เพียงลำพัง แก้อีเปิ้ลข้างๆ มีสองหนุ่มจากสมาคมต่อต้านสิ่ง
เหลวไหลและงมงายกึ่งนั่งกึ่งนอนอย่างสบายอารมณ์อยู่ด้วย

จุดเด่นของชายหนุ่มทั้งสองคงยังเป็นเสื้อยืดสีเทาพิมพ์อักษรสี
ขาวคำว่า Suck Ghost ตรงกลางเป็นรูปฟักทองชูนิ้วกลางอย่างท้าทาย
ทุกคนที่มอง ใบหน้าชายหนุ่มทั้งคู่ยิ้มกริ่ม น้ำลายแทบจะไหลยืดออกมา

อรรถสิทธิ์ขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ เพื่อนของเขาก็มีนัยน์ตาหวาน
 น้ำนํ้าลายไหลเอี่ยมเช่นกัน

“เป็นท่าไรของมึงนี่” อรรถสิทธิ์ขยับเท้าเข้าใกล้เก้าอี้เปลของ
 เพื่อน สองหนุ่มซึกโกสท์ยกมือทักทายเขา ญัฐพลมองตรงไปข้างหน้าไม่
 กระพริบตา

“ดูๆ ดู ไอ้อรรถ อย่าถาม”

อรรถสิทธิ์มองตามพลางหัวเราะก๊วในลำคอ เขาเห็นสิ่งที่เพื่อน
 และสองหนุ่มซึกโกสท์กำลังจ้องมองไม่กระพริบตาแล้ว

เรือนร่างอวบอ้วนมีส่วนเว้าส่วนโค้ง ผิวขาวเนียนหำนางในชุดว่ายน้ำ
 น้ำพุพีชกำลังยืนนอนก้นอยู่ริมสระว่ายน้ำด้านตื้นสุดนั่นเอง บนสระว่ายน้ำ
 มีตากล้องกำลังขยับกล้องเล็งถ่ายอย่างระมัดระวัง นางแบบหลาย
 นางแ่่นหน้าอกให้กล้อง บางนางทำตัวงอใช้มือรัดหน้าอกให้ดูเต่งตุง
 ยามเข้ากล้อง บางนางก็ทำปากจู๋ บางนางก็เผยอริมฝีปาก ดวงตาเย้า
 ยวนเซ็กซี่

ทันใดนั้น น้ำในสระมีแรงอัดขึ้นมาจากใต้ผิวน้ำ นางแบบรูปร่าง
 อวบอ้วน เอวคอด ในชุดบิกินีพูพีชสีชมพู ผมย้อมสีน้ำตาลแดง ผูกโบว์สี
 ชมพูขนาดใหญ่ติดผมด้านบน ทะลึ่งตัวพรวดพราดมาจากสระน้ำกระทุ้ม
 น้ำใส่คนอื่นๆ ทำเอานางแบบหลายคนส่งเสียงวิ๊ดวายหลบกันจ้าละหวั่น
 บางคนรีบร้อนวิ่งหนีเปลอสะดุดลุ่มเปียกน้ำทั้งตัว

ชายรูปร่างผอมสวมแว่นสายตาดขนาดใหญ่ สวมเสื้อเชิ้ตและ
 กางเกงขาเตปรัดตัว ทำทางเป็นผู้กำกับการถ่ายแบบ จีบปากจีบคอ

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

อย่างตุงตุง เอ็ดตะโรนางแบบที่เล่นสาดน้ำใส่เพื่อน ที่มงานถ่ายแบบต้อง
ส่งผ้าเช็ดตัวให้เหล่านางแบบเช็ดใบหน้าและผมให้แห้ง

นางแบบร่างอวบเอวคอดคว่ำผ้าขนหนูเช็ดผม เรือนร่างได้
สัดส่วนโน้มเอิน หันลำตัวมาเข้าทางสายตาคือหน้ากระหายสามคู่อัจฉริยะ
จากด้านข้างสระว่ายน้ำ โข้วหน้าอกภูเขาไฟระเบิด ทั้งสามส่งเสียงคราง
ในลำคอพร้อมกัน

“หุย ! ซืด”

อรรถสิทธิ์ยืนนิ่ง ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมกับเพื่อนและสองหนุ่ม
ซึกโกสท์ แต่ก็อดออกความเห็นไม่ได้

“นี่มันนมวัวหรือนมคนวะนี่ ใหญ่โตมโหฬารแทบจะทะลุชุดว่ายน้ำ
น้ำออกมา อย่างนี้ซิลิโคนซัวร์” พุดจบเขายกมือแตะเบาเพื่อนที่นอนพิง
เก้าอี้ไปอย่างสบายใจ

“กูไปหาที่นั่งพักหาน้ำชาดื่มสักหน่อยดีกว่า ไปด้วยกันดิ ดูแต่สิ่ง
ยั่วชวนอารมณ์ ไม่ดีต่อหัวใจและสมองนะมึง” อรรถสิทธิ์ชวน

“แต่กูอยากหัวใจและสมองไม่ดีวะ” ณัฐพลตอบพลางยิ้มแหยๆ

“ไอ้ตู่ ไอ้เน”

“เฮ้ย คุณ้องๆ นางแบบก่อนสิวะ ชาวๆ สวยๆ ทั้งนั้น”

“ไปล่ะเว้ย เห็นนมแต่เช้าเลยกูไปหาชานมแตกสักหน่อย ดู
เสร็จตามมาละกัน”

“ไอ้เชี่ย !!! ” ชายผิวเข้มยิ้มมุมปากพุดลอยๆ ออกมา เมื่อเห็น
เพื่อนจะเดินจากไปจริงๆ จึงส่งเสียงบอก

“เออๆ เตี่ยกูตามไป ที่ห้องอาหารข้างอาคารอำนวยการฝั่ง โนนไช้มัย”

“เออ”

อรรถสิทธิ์หันหลังอย่างไม่แยแสภาพสาวสวยเช็กซีตรงหน้า ก่อนกลับหลังหัน เขาเหลือบเห็นหญิงสาวน้อยนิดตาคม จมูกโด่ง ทรงหน้า เรียวงาม ผิวขาวนวล ปลายผมหยิกสลวยยิ้มตรงมายังเขา หันหลังมาก็ เจอกับชายหนุ่มรูปร่างสันทัดสวมแว่นสายตายืนหนึ่งอยู่เบื้องหลังพอดี สายตาจ้องเขม็งตรงไปยังกลุ่มนางแบบไม่ต่างจากสามหนุ่มบนเก้าอี้เปลา อรรถสิทธิ์เดินผ่านร่างสันทัดอย่างระมัดระวังไม่ให้ชนเข้า

โทรศัพท์มือถือสั่นเรียก ร่างสันทัดรีบยกขึ้นรับสาย

“ที่รักอยู่ไหน มาทานข้าวเข้าด้วยกันสิ เค้าสั่งอาหารที่ตัวเอง ชอบไว้แล้วนะ” เสียงที่โทรมาพูด

“จะ กำลังไปจ๊ะ” ร่างยืนหนึ่งส่งเสียงรับ เขาออกตัวเดินตามหลัง อรรถสิทธิ์แต่เดินแข่งหน้าไปอย่างรีบร้อน

อรรถสิทธิ์นั่งดื่มชาใส่นมสดแบบที่เขาพูดแฉกดันณัฐพลจริงๆ สายตาก็อ่านหนังสือประมวลกฎหมายเล่มเล็กที่มักพกติดตัวเสมอ เขา นั่งที่โต๊ะติดหน้าต่าง บานหน้าต่างเปิดอ้าเห็นวิวด้านนอกสวยงาม มีแต่ ต้นไม้เขียวขจี ลมหนาวพัดโบกต้องโบหน้าเป็นครั้งคราว พักสายตาด้วย การดูวิวทิวทัศน์ด้านนอกหน้าต่างบ้าง หันไปมองนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ที่มาพักในรีสอร์ทนี้บ้าง

มีนักท่องเที่ยวหลายคนที่มารับประทานอาหารเช้า เขามองไป
ด้านหน้าเห็นคู่หนุ่มสาวมาด้วยกันคล้ายคู่รัก ลุกออกจากโต๊ะไป เหลือ
อาหารเต็มโต๊ะ อดรู้สึกเสียดายอาหารแทนเด็กที่ไม่มีโอกาสกินมัน แต่
แล้วสายตาของชายหนุ่มก็วกกลับมาจ้องอ่านหนังสือเล่มเล็กในมือขวา
อีกครั้ง

ณัฐพลเพิ่งเดินเข้ามาในห้องอาหาร อรรถสิทธิ์บอกเพื่อนเสียง
เรียบ

“เมื่อก็ที่ถูกเดินดูรอบ ๆ รีสอร์ทนี้ ภู่ว่าภูเห็นห้องสมุดวะ”

ณัฐพลตาโต “เฮ้ย ไอ้อรรถ นี่มันรีสอร์ทที่ตากอากาศ จะมี
ห้องสมุดได้ไงวะ มาเที่ยวทั้งทีก็ปล่อยวางเดอะเพื่อน เที่ยวให้สมอง
ปลอดโปร่ง กลับบ้านคราวนี้มึงสอบได้แน่ๆ ”

“ก็ภูเห็นจริง ๆ ไอ้เนี่ย” อรรถสิทธิ์ยืนยัน

“เออ ๆ อาจเป็นห้องอ่านหนังสือของรีสอร์ทก็ได้” ณัฐพลเอออ
ไม่อยากขัดใจเพื่อน แล้วหันไปสั่งเด็กเสิร์ฟที่เดินมาใกล้

“น้อง เอาคาปูชิโน่มาแก้ว”

อรรถสิทธิ์นั่งอ่านหนังสือเงิบ ๆ ขณะที่ณัฐพลนั่งละเลียดกาแฟ
จนหมด

“สองคนจากซีกโกสท์นั่น อดสำหรับจ่ายค่าที่พักกับให้คูปองอาหาร
มานี้หว่า” อรรถสิทธิ์เริ่มเรื่องของสองหนุ่มจากสมาคมต่อต้านสิ่ง
เหลวไหลและงมงายที่เขายังติดใจอยู่

“แล้วทำไมวะ” ณัฐพลถามอย่างไม่คิดอะไรมาก

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

“ก็แล้วทำไม สองคนนั้นต้องมาจ่ายเงินให้เราด้วยวะ มึงอาจจะรู้จักพวกนั้นมาก่อนทางโซเซียลเน็ตเวิร์กอะไรของมึง แต่กูไม่รู้จักมาก่อนนี่หว่า ทำไมต้องเสียเงินให้เราด้วย ดูท่าค่าที่พักก็ไม่ถูกเลยนะ”

“ก็เขาอยากให้เรามาร่วมกิจกรรมของสมาคมไง” ฌัฐพลตอบเท่าที่คิดได้

“กิจกรรมอะไร”

“กูก็ไม่รู้” ฌัฐพลตอบตามตรง

“อ้าวไอ้เนี่ย อย่างงี้ก็มีด้วย” อรรถสิทธิ์พูดขึ้น รู้สึกรำคาญใจขึ้นมา

“กูไปหาที่อ่านหนังสือดีกว่า ถ้ามีกิจกรรมบ้างๆ ประเภทอภัยสงิงกิ้ง เซ็กส์หมู่ กูไม่ร่วมด้วยนะเว้ย บอกไว้ก่อน เต็มวูกูจ่ายเงินค่าที่พักคืนให้เอง”

“เฮ้ย ! บ้านา ไม่เป็นอย่างที่มึงพูดหรอก”

ชายร่างสูงใหญ่กวักมือเรียกเด็กเสิร์ฟ

“คิดค่าซากาแฟนี่ด้วยครับ”

ฌัฐพลเดินตามหลังเพื่อน พลังล้วงบุหรีขึ้นมาจุดสูบ อรรถสิทธิ์เหลียวซ้ายขวา เห็นเป็นทางเดินเท้าปูกระเบื้องเซรามิกภายในบริเวณของตึกอำนวยการประจำรีสอร์ท

“ไม่ใช่แถวนี้เขาห้ามสูบบุหรีเหรอวะ”

ชายร่างผอมผิวดำทำหน้าที่เฝ้า

“งั้นกูไปหลบสูบทางโน้นก็ได้วะ” พุดพลางวิ่งหลบเข้าข้างทางที่มีต้นไม้ใหญ่ก่อนทางเนินลาดลง

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

“ฉันตามกู่มานะ ห้องสมุดเดินตรงไปก็ถึงแล้ว” อรรถสิทธิ์ตะโกน
 คล้อยหลังณัฐพล

อรรถสิทธิ์เดินมาตามทางเดินจนรู้สึกว่หลงเข้ามาในโลกที่มีแต่
 เขาเพียงผู้เดียว หมอกเริ่มลงหนามากขึ้น แสงแดดน้อยราวยามสนธยา
 เขามองนาฬิกาข้อมือ กำลังจะสิบโมงเช้าในห้านาที่ต่อไป แต่มวลหมอก
 ยังไม่ลดปริมาณลงเลย เขาเดินอยู่บนทางเดินที่มีต้นไม้ตั้งอยู่ริม
 ทางผ่านบ้านพักจำนวนมากมาย รู้สึกเว้งว่างราวเหยียบย่ำเข้ามาในทาง
 เขาวงกตที่หาทางออกไม่เจอ

สองขาเหยียบย่างไปเรื่อยๆ รู้สึกเหมือนเดินเท่าไรก็ไม่ถึงสักที
 ชายหนุ่มรู้สึกเหนื่อย อ้าปากหอบเอาไอร้อนภายในร่างออกจากปาก
 เมื่อความร้อนภายในร่างกระทบอากาศเย็น กลุ่มไอพุ่งพวยออกมา
 พร้อมลมหอบของเขา

“เหนื่อยจะตายท่าแล้ว” เสียงอรรถสิทธิ์ตั้งก๊กก้องในความคิด ไม่
 ยอยากอ่าน ไม่อยากสอบอะไรอีกแล้ว สิ่งที่ทำมาแล้วในชีวิตไม่ประสบ
 ผลดีตั้งคิด ล้มเหลวสูญเปล่ามาโดยตลอด

แต่ว่า...

ชายหนุ่มระงับความคิดเหลวไหลของตัวเองได้ เขาพาร่างมา
 หยุดยืนเบื้องหน้าบานประตูกระจก มีตัวหนังสือสีทองเด่นเขียนบอกว่า
 ห้องสมุด

เขาลังเลสักครู่หนึ่ง ช่างเป็นห้องสมุดที่แปลกจริงๆ เป็นอาคาร
 ขนาดบ้านหลังย่อม ตัวอาคารทำด้วยอิฐก่อ มีประตูเป็นบานกระจก ตั้ง

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

เยื้องจากบ้านพักในระดับลาดลงจากอาคารอำนวยการที่อยู่บนเนิน
สูงสุดของตัวรีสอร์ททึนิดหน่อย สายตามองทะเลลูบานกระจกเข้าไปเห็นชั้น
วางหนังสือตั้งเรียงรายอยู่ แต่ละชั้นมีหนังสืออัดแน่น

“ไม่ดีกว่าจะมีห้องสมุดอยู่ในรีสอร์ทแบบนี้ด้วย” อรรถสิทธิ์รำพึง
มือขวาเหมือนคนเหมื่อยขึ้นไปผลักบานกระจก ประตูกระจกเปิดผางออก
ทั้งที่เขาเพียงแค่ว่าจะตะคอกหรือเปล่านั้น ไม่ได้คิดจะออกแรง
เปิดแต่อย่างใด เสียงนาฬิกาถูกตุ้มดังมาจากภายในห้องสมุด

ตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม

เสียงตุ้มกังวานก้องแต่ อรรถสิทธิ์ไม่ใส่ใจ เขาก้าวเท้าเข้าไปใน
ห้องสมุดราวถูกมนต์สะกดให้เดินเข้าไป สองขาก้าวเดินสองตาก็มอง
กวาดดูหนังสือตามชั้นวางต่าง ๆ

“หนังสือกฎหมายนี่ !” อรรถสิทธิ์รู้สึกตกใจเล็กน้อย ทำไม่มี
หนังสือกฎหมายในสถานที่เช่นนี้ได้ เขาหันซ้ายขวาดูบริเวณโดยรอบ
ชั้นวางหนังสือนับสิบชั้นถูกตั้งอยู่ภายในห้องโถงที่ตกแต่งด้วยผนังไม้
ยิ่งเดินผ่านชั้นวางต่าง ๆ ยิ่งรู้สึกเจียบสงัด แต่ที่แปลกใจก็คือ ทุกชั้นวาง
ล้วนบรรจุหนังสือกฎหมายเอาไว้

“แปลก ๆ จริง” อรรถสิทธิ์รำพึงลอดริมฝีปากออกมา มือคว้า
หนังสือเล่มหนามาไว้ในมือแล้วเปิดอ่าน แต่ทันใดนั้นรู้สึกหนังสือเล่มนั้น
มีน้ำหนักและปกสีด้าเข้มก็เปิดไม่ออก ปรากฏความเย็นไหลผ่านลำคอ
ด้านหลัง เขาตัวสั่นสะท้าน ขนลุกชู รีบยับนิ้วเปิดหน้าปกออก แต่ก็
รู้สึกสายตาพร่ามัวเพราะหมอกหนาปกคลุมทั่วบริเวณ

อรรถสิทธิ์เลือกหนังสือกฎหมายเล่มหนึ่งแล้วทรุดตัวนั่งลงที่โซฟาสีดำสนิท เขาไม่รู้สึกรู้ว่าแห้วที่จะต้องอ่านหนังสือคนเดียว การอ่านหนังสือแล้วสอบให้ไต่กลายเป็นโซ่พันธนาการชีวิตเขาเสียแล้ว เขาเสียเวลานับสิบกว่าปีเพื่อที่จะมาถึงวันนี้ วันที่เขาอาจไม่มีอนาคตเลยก็ได้

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูสามครั้งดังขึ้นหนึ่งรอบ หยุดสักพักก็ดังขึ้นอีกหนึ่งรอบ คราวนี้เสียงลงกำปั้นเคาะประตูน้ำหนักแตกต่างจากครั้งแรก เสียงค่อนข้างดังปลุกร่างผอมผิวดำซีเข้มให้ลุกงัวเงียจากเตียงนอน

“หาววว” ร่างสัดทัดอ้าปากมีความรู้สึกร่วงงวย

“ไอ้อรรถเหรวะ” เสียงถามพลางปลดล็อกกุญแจบ้านพักออก ชายหนุ่มสองคนยิ้มรำทักทายอย่างเป็นกันเอง

“พวกผมเองพี่ พวกเรา ชักโกสท์ ”

ณัฐพลยิ้มให้ชายหนุ่มทั้งสอง ทั้งสองแสดงท่าประจําสมาคมอีกแล้ว สองมือชูนิ้วกลางให้เห็นแต่ไม่หันนิ้วกลางนั้นไปทางณัฐพล ดิ่งต่างสมมติว่าชื่อนี้วกลางให้สิ่งลึกลับที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น เขาเริ่มชินแล้วกับสัญลักษณ์ของชมรมนี้

“เข้ามาดิ แมนกับชัย”

แมนกับชัยในชุดกางเกงยีนส์เสืยัดฟักทองชูนิ้วกลางตัวเดิมที่ใส่ตอนเช้า มือขวาของทั้งคู่หิ้วถุงเบียร์และกับแก้มมาพร้อม

“พอดีอยู่ห้องเฉยๆ เช็งนะพี่ เลยมาชวนพี่ตีมกั้แซ็งสักหน่อย”

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

ณัฐพลยิ้มกว้างตอบรับเรื่องแก้เชิงของสองหนุ่มซึกโกสท์ แต่ก็
ไม่วยถาม

“แล้วแมนกับชัยไม่ออกไปเที่ยวไหนหรือ”

ทั้งสองส่ายหน้า “ไม่ไปละพี่ หมอกลวงหนารอบริสอร์ทเลย
อากาศก็หนาวขึ้นมา ไม่อยากไปไหน รอคืนนี้ดีกว่า มีทีเด็ด”

“ทีเด็ดไรอะ” ณัฐพลถาม

“ก็คืนนี้ที่ห้องจัดเลี้ยง ชั้นใต้ดินอาคารอำนวยการนะพี่” แมนพูด
พลางใช้นิ้วจิ้มลงไปด้านล่างประกอบการพูด ความจริงทิศทางต้องอยู่
ด้านบน เพราะบ้านพักของพวกเขาอยู่ด้านล่างอาคารอำนวยการ ขณะที่
ชัยทรุดตัวนั่งบนเตียงนอน

“มีปาร์ตี้ ทั้งพวกนางแบบที่มาถ่ายรูปที่เราเห็นกับพวกกองถ่าย
หนังจะไปกินเลี้ยงที่นั่น” ชัยพูดบ้าง

“กองถ่ายหนังไรวะ พวกนางแบบที่เราเห็นเล่นหนังอะไรวะ
หนังอาร์รี่เปล่า” แมนถามชัย

“บ้า ไอ้ฟาย ตะกี้ที่ถามพนักงานริสอร์ท มึงก็ไม่เข้าใจนะ” ชัย
ว่าก่อนขอดีให้เพื่อน

“เขาบอกว่ามีกองถ่ายหนังเรื่องสามสมิงมาใช้พื้นที่ของริสอร์ท
ถ่ายหนังไง ละครหลังขาวนะ มึงไม่ได้ข่าวรีไรวะ นางแบบก็ส่วน
นางแบบ คนละกองถ่ายกัน”

“แล้วงานเลี้ยงไรนี่ เราจะเข้าไปร่วมได้ด้วยหรือ” ณัฐพลถาม

“ตะกี้ผมก็ถามเรื่องนี้กับพนักงาน เขาบอกว่า ห้องจัดเลี้ยงมันมีหลายส่วน ส่วนที่เป็นแบบบาร์ คนที่มาพักที่นี้เข้าไปสั่งอาหาร สั่งเครื่องดื่มได้ มีดนตรีด้วย” แมนพยายามอธิบาย

“มันก็อยู่ในห้องเดียวกันแหละพี่ แต่มันแบ่งออกเป็นส่วนๆ เพียงแต่ว่าถ้าพวกนางแบบกับพวกกองถ่ายมีปาร์ตี้ มันก็จะครีกรึ้นหน่อยไง” ชัยเสริม

“เออดีๆ นั่นสินะพวกเราออกไปด้วยกันสิ แมนกับชัยหน้าตาดีอย่างนี้ เพื่อพวกแมวมองกองถ่ายชวนไปเล่นหนังด้วยก็ได้” ณิชูพลส่งลูกบอลให้สองหนุ่มที่เพิ่งรู้จักตัวเป็นๆ หลังจากที่ถูกกันผ่านแคมพรอกมารวมปี

ทั้งสามเริ่มตั้งวงบนพื้นพรมข้างเตียงนอน กับแกล้มเปิดใส่จานโพม และเทลบนถุงพลาสติกเท่าที่จะหาได้ ณิชูพลนำเหล้านอกที่ติดตัวมาด้วยมาวางไว้ แล้วเอาของขบเคี้ยวที่เขาซื้อมา รวมทั้งปลากระป๋อง หอยลายกระป๋องมาเทแบ่งปันสองหนุ่ม ทั้งสามนั่งขัดสมาธิล้อมวง แมนหันซ้ายหันขวา

“พี่อรรถไม่ได้อยู่กับพี่เธอ”

ณิชูพลนึกขึ้นมาได้ จึงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลา บ่ายสี่โมงเย็นแล้ว พอสูบบุหรี่เสร็จ เขาก็โทรหาอรรถสิทธิ์แต่สายไม่วาง เขาก็เลยมานอนพักที่ห้อง กะว่าจะรอถามว่าจะไปเที่ยวที่ไหนดี แต่ก็มอยหลับไปหลายชั่วโมง

“นั่นดิ อรรถมันบอกพี่ว่า จะไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุดตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว พี่เดินหากก็ไม่เจอ โทรไปก็ไม่ติด แต่ไม่เป็นไร ผากข้อความไว้แล้ว เตียวมันก็โทรกลับ ถ้ามันไม่โทร เตียวจะฝากข้อความให้มันรู้ว่าพวกเราจะไปไหน”

ซึกโกสท์ทั้งสองมองหน้ากันเองอย่างงงๆ “ห้องสมุดหรือพี่ แถวนี้อีด้วยหรือ”

ณัฐพลสายหัวอย่างไม่รู้ “ก็นั่นละดิ เพื่อนพี่มันหลอนรีเปลวอะ สงสัยอ่านหนังสือเตรียมสอบมากไป จะไปที่ไหนก็ห้วงแต่อ่านหนังสือ นี่กว่าจะชวนมันมาเที่ยวที่นี้ได้ ก็ต้องชวนมันตั้งนาน”

“พี่อรรถเขาเตรียมสอบอะไรหรือพี่” แมนถาม

“อรรถมันเตรียมสอบผู้พิพากษา”

“โห ! ไม่ธรรมดาเนี่ย ผู้พิพากษที่บ้านเราเขาสอบบรรจุหรือพี่ ผมนึกว่ามาจากอัยการ” ชัยเริ่มเปิดเบียร์ขวดแรก เทใส่แก้วยื่นให้ณัฐพลก่อน แล้วจึงยื่นให้เพื่อนของเขา

ณัฐพลสายหน้า “สอบเข้าตรงๆ เลย ตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา แต่เงินเดือนมันเยอะ อรรถมันพยายามตั้งหลายปีแล้ว ตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ กว่าจะมีสิทธิสอบ สอบๆ ตกๆ นี่ก็ผ่านมาสิบกว่าปีแล้วมั้งนี่”

“โห ! นานขนาดนั้นเลยหรือพี่” แมนเอ่ยขึ้น

“ใช่ มันถึงเครียดไง พี่ก็ไม่ได้เจอมันนานนะ ตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ ก็เจอกันสามสี่ครั้ง ตอนหลังได้ข่าวว่ามันไม่ทำงานนะ ไม่รู้มันเป็นอะไร อ่านแต่หนังสือสอบ พอสอบไม่ได้ก็เครียด”

“แล้วพี่อรรถทำงานอะไรมาก่อนหน้านี้ล่ะพี่” ชัยถาม

“มันเป็นหนาย” ฌัฐพลตอบสั้นๆ เลิกคว่ำเขม่นหาของเขา
สองหนุ่มซึกโกสท์จ้องหน้าฌัฐพลรอให้เขาเล่าอะไรออกมาอีก
แต่ฌัฐพลยกแก้วเบียร์ที่รินไว้แล้วขึ้นชู

“มาๆๆ อย่าไปคุยเรื่องเครียดๆ เลย ดื่มให้กรึ่มๆ พอเพลินๆ
เดี๋ยวค้ำลง เราไปหาสาวๆ ดีกว่า”

“ครับพี่” สองหนุ่มรับปากพร้อมกัน แก้วเบียร์ทั้งสามใบยกขึ้น
ชนกัน เสียงแก้วกระทบระคนเสียงหัวเราะร่าเริงอย่างสบายใจ

เวลาหนึ่งท่มสี่สิบห้านาที

“ขณะนี้ค่าแล้วนะคร้า มีดมั่วก” นางแบบสาวสวยผมย้อมน้ำตาล
แดง รูปร่างอวบอัด เอวคอด กับส่วนสูงหนึ่งร้อยหกสิบเซ็นติเมตรนิดๆ
ยกมือซ้ายที่ถือสมาร์ทโฟนถ่ายคลิปตนเองกำลังเดินไปข้างหน้าอย่าง
คล่องแคล่วชำนาญ

“สำหรับคนที่ยังไม่รู้ พี่อยู่ที่ เดอะ เมทเท่น รีสอร์ท เรียบร้อย
แล้วเด้อคร้า” เสียงพูดเพี้ยนเจือภาษาอีสาน พร้อมกับเสียงหัวเราะคิก
คักคนเดียว เขาทั้งสองข้างย่ำเสียงตอกแต่กไปบนทางเดินเท้าหน้า
บ้านพักที่ตั้งเรียงราย บรรยากาศรอบกายมีแต่ความสลัว แสงไฟนีออน
จางที่ทางรีสอร์ทเปิดไว้ไม่สว่างนัก

“บรรยากาศน่าทึ่งจนเบบ แล้วพี่ก็หนาวๆ” สาวสวยนักถ่าย
 คลิปยังพูดกับโทรศัพท์มือถือของตัวเองไปเรื่อยๆ ทำตัวสั่นสะท้านแล้ว
 กลับเปลี่ยนท่าที่ทันควัน ชูนิ้วชี้ข้างที่ไม่ได้ถืออะไรให้เห็นชัดๆ

“แต่คืนนี้เรามีปาร์ตี้ นะคร้า เป็นปาร์ตี้ของกองถ่ายละคร เรื่อง
 อะไรพี่ก็ลืมไปแล้ว อีอิอิ แต่ว่านางเอกคือหิงห้อยคร้า ว้ายๆๆ !!! ”

นางแบบสาวกรีดคนเดียวเบาๆ “เธอเป็นนางเอกในดวงใจพี่เลย
 พี่หิงห้อยตัวจริงน่ารักม๊วก พี่เคยเจอครั้งหนึ่งแล้วแหละ คืนนี้ต้องจับมา
 ถ่ายรูปคู่กับพี่ให้ได้เลยแหละ แล้วเจอกับพี่หิงห้อยนะคร้า จู๊บๆ บาย”

นางแบบสาวสวยปิดคลิปที่ถ่ายแล้ว เธอรีบกดอัพโหลดคลิปที่
 เพิ่งถ่ายลงในเฟสบุ๊กของเธอพร้อมกับขาที่ก้าวไปข้างหน้าซ้าๆ สายตามองที่หน้าจอสมาร์ทโฟน

บึ๊ก !

ว้าย !

ร่างสูงใหญ่โง่งนงตามแรงชนทำท่าจะล้มลงไปด้านหลังราวกับ
 ต้นไม้ใหญ่กำลังโค่นล้ม นางแบบสาวกำโทรศัพท์มือถือมั่นด้วยมือซ้าย
 แล้วใช้มือขวาจับไหล่ข้างซ้ายของเขาไว้ แต่ด้านแรงไม่อยู่ ร่างของเธอ
 จึงชนเซไปด้วย แต่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่รีบใช้สองมือจับราวระเบียงข้าง
 ทางเดินเอาไว้

นางแบบสาวจ้องเขาเขม็งจะทำท่าจะวอยเพราะนึกว่ามีคนเมามา
 เดินชนเธอ แต่คำพูดหลุดจากปากของเขาพร้อมกับสีหน้าที่ฉายความ
 ซื่อซื่อออกมา

“ขอโทษครับ”

เขาพูดซ้ำ “ขอโทษครับ ผมรู้สึกเหมือนกับจะเป็นลม ผมไม่ได้ตั้งใจเดินชนคุณเลยครับ ขอโทษ ขอโทษจริงๆ ครับ”

นางแบบสาวชะงัก คำขอโทษเขาดูจริงจังพอ

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอกล่าวพลางจะเดินจากไป แต่ก็อดใจดีไม่ได้

“พี่ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ หน้ามีดเป็นลม พี่เอายามมัย” พูดพลางล้วงยาตมออกมา

“อ้อ ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณมากครับ” เขายิ้มจางๆ สองมือเกาะราวระเบียงเดินผ่านเธอไป นางแบบสาวเดินต่อไปแต่แล้วก็ชะงักเพราะเสียงถาม

“เอ่อ ขอโทษนะครับ ห้องจัดเลี้ยงที่รีสอร์ทนี่อยู่ที่ไหนครับ” เขาส่งเสียงถามน้ำเสียงแหบแห้ง

“ในอาคารอำนวยการ ชั้นใต้ดินค่ะ”

อรรถสิทธิ์เดินตามหลังนางแบบสาวที่เขาบังเอิญเดินชนเงียบๆ รู้สึกมีแรงพร่างพรายไปหมด จำได้ว่าตอนเช้าเขาอ่านหนังสือในห้องสมุดแล้วผลอกลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วรีบร้อนเดินออกมา รู้สึกเบลอๆ เหมือนไม่เป็นตัวของตัวเอง จำเนื้อหาในหนังสือที่อ่านไม่ได้เลยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองอ่านอะไรบ้าง เขาพยายามเดินตรงไปบนทางเดิน ทำอย่างระมัดระวัง ไม่ให้หกล้มชนคนอื่น

“ฮัลโหลค่า” เสียงนางแบบสาวที่เดินนำหน้าคุยโทรศัพท์

“ค่า อ้อ จำได้สิคะ ในบรรดาแอร์บีนไทย มีห้องนี้แหละค่ะเป็นลูกค้าประจำ ต้องการแข่งเทพกับไพรมอร์โซมัยคะ อ้อ ชื่อเพื่อน

สั่งได้เลยค่ะ โอนเงินแล้วโชว์สลิปมาในไลน์พี่นะค่ะ โอ้ย ขายดีค่ะ ยี่ห้อนี้นคนสั่งเยอะค่ะ ค่า ค่า พรุ่งนี้ตอนสายพี่ก็กลับกรุงเทพแล้วคร่า แล้วเดี๋ยวจะส่งของไปให้นะค่ะ ที่อยู่เดิมนะค่ะ ขอบพระคุณที่อุดหนุนนะค่ะ”

อรรถสิทธิ์เจอณัฐพลกับสองหนุ่มซึกโกสท์ในห้องจัดเลี้ยง ทั้งสามก็เฟิ่งมานั่งที่โต๊ะ สั่งเพียงถั่วลิสงทอดกับเบียร์หนึ่งขวดมาวางบนโต๊ะกระจกทรงกลม

ภายในห้องจัดเลี้ยงแบ่งเป็นสองส่วน มีส่วนที่เป็นห้องวีไอพีซึ่งคลาศล้าด้วยคนจากกองถ่ายละคร ส่วนด้านนอกห้องวีไอพี บรรยากาศคล้ายบาร์ เวทีขนาดย่อมอยู่ด้านหน้า มีนักท่องเที่ยวนำเข้ามาใช้บริการจำนวนมาก โต๊ะเกือบทั้งหมดมีคนนั่งจับจอง ทางริสอร์ทต้องยกโต๊ะเก้าอี้มาวางเสริม เสียงเพลงเปิดคลอบรรยากาศแต่ไม่ถึงกับดังสนั่นจนคุยกันไม่รู้เรื่อง เพื่อนของเขาและสองหนุ่มซึกโกสท์กำลังได้ทีเลยทีเดียวนไปหน้าแดงก่ำ

“มึงกินข้าวรึยังนี่” อรรถสิทธิ์ถาม ณัฐพลสายหน้า

“กินกับแกลมัวะ เอาดิจ้ ” พุดพลางชี้ไปที่แก้วเปล่า

“กูไม่กินวะ ชี้เก็ยจเมา” คำพูดของอรรถสิทธิ์ทำให้แมนกับชัยมองเขา ณัฐพลรีบรินเบียร์ใส่แก้วเพื่อน “อรรถมันไม่กินเหล้า แต่มันกินเบียร์”

คำพูดนี้เรียกรอยยิ้มของทุกคนที่นั่งร่วมโต๊ะ อรรถสิทธิ์สายหัวอย่างอดไม่ได้ ยังไม่แตะแก้วเบียร์ เด็กเสิร์ฟเดินผ่านมาพอดี ชายหนุ่มร่างใหญ่รีบสั่งอาหาร

“น้องเอาข้าวผัดปูมาจานหนึ่ง” แล้วหันไปยังเพื่อนร่วมโต๊ะทั้งสาม “สั่งอะไรไหม สั่งสิ”

ณัฐพลรีบสั่ง

“เอาหอยแครงลวก ปลากระพงทอดน้ำปลา หอยจ๊อทอด ปูผัดผงกระหรี่”

ชัยโบกมือปฏิเสธเพราะเห็นว่าณัฐพลสั่งไปเยอะแล้ว แต่แมนกลืนน้ำลายเพราะอยากกินข้าว

“ผมก็เอาข้าวผัดปูเหมือนกันครับ”

ระหว่างที่รออาหาร ณัฐพลออกมาสูบบุหรี่ด้านนอกห้องจัดเลี้ยง เขาเดินออกจากอาคารอำนวยการ เห็นมีมุมสวนหย่อมสูบบุหรี่ได้ มีชายต่างชาติรูปร่างสูงสองคนยืนอยู่ ทั้งสองแต่งกายด้วยชุดสากลสีเทา เหมือนกัน รูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกัน มีใบหน้าคมเข้ม คางเป็นเหลี่ยม นัยน์ตาสีสนิมเหล็ก ผมสั้น ไว้หนวดเคราครีมนราวถูกแรงแดดด้วยดินสอดำ

ชายในชุดสากลเนื้อไก่โทสีเงินวาวล้วงซิการ์มาสูบ ส่วนชายอีกคนเลี้ยงไปยื่นห่างๆ ยกสมาร์ทโฟนขึ้นคุยด้วยภาษาที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ

“ไอ้ ซิการ์” ณัฐพลตาโต เมื่อเห็นชายใบหน้าแซกรูปร่างสูงโปร่งล้วงซิการ์ขึ้นมาจุดสูบ ณัฐพลยิ้มกว้างให้ชายชาวต่างชาติ

“Can you speak Thai?” ณัฐพลทักทายด้วยนิสัยเป็นกันเองกับคนแปลกหน้าทุกคน

ชายต่างชาติสั่นหน้า “No I can't”

“Where do you come from?” ญัฐพลถาม

“Dubai”

“โอ้ ดูไบ เฝมัส คันทรี่นี่” ญัฐพลอุทาน ขณะที่ชายชาว
ตะวันออกกลางยิ้มอย่างมีมารยาท

“How long have you been in Thailand?” ญัฐพลถามต่อ

“This time only 2 days “

“โไว้” ญัฐพลยิ้มอย่างมีไมตรี “เวลคัมทูไทยแลนด์”

ชาวตะวันออกกลางรู้สึกทึ่งว่าชายไทยคนนี้ไม่มีพิษภัยอะไรจึงยิ้ม
ตอบ “Thank you”

“ว้อท อีส ยัวร์ เนม” ญัฐพลถาม

“My name is Sayek” ชายเย็กตอบ ญัฐพลพุดยิ้มๆ

“มายเนม อีส ตู่”

“Too” ชายเย็กทวนชื่อชายที่เขาเพิ่งรู้จัก ญัฐพลสับสนบุรีที่
เหลืออยู่ครึ่งมวนจนหมด ชายเย็กมองกว้างออกไป เห็นนางแบบสาว
หลายนางกำลังเดินเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง ญัฐพลเห็นสายตาของหนุ่ม
อาหรับก็ยิ้มสรรลอย่างพอใจ

“ยูไลคไทยเกิร์ลไซม์ยึ ทอลแอนด์แฮนด์ซั่มไลคยูนี่นา ยูแคน
ป๊าบๆๆ” พุดกลางก็ทำฝ่ามือทั้งสองกระดิกๆ เข้าหากันแบบทะเล้ง

ชายเย็กแทบส้าลัคควันพรวด แต่ก็หัวเราะออกมาอย่างขบขัน
เขาซู้รู้สึกชอบญัฐพลขึ้นมา บางทีคำคินนี้ อาจต้องยิ้มมือชายจอม
ทะเล้งคนนี้จัดการเรื่องสาวๆ ให้เขาก็ได้ เขาล้วงมวนซิการ์ยื่นให้ญัฐพล
หนึ่งมวนอย่างมีไมตรี

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

“โอ แต่งกั้ว” ญัฐพลรีบคว้าหมับ ถือวิสาสะชวนซาเย็กไปนั่งที่ โต๊ะเดียวกับเขา ซาเย็กหันไปทางชายรูปร่างสูงในชุดสากลที่มาด้วยกัน ชายในชุดสากลสีเทาผูกเน็กไทสีน้ำตาลเข้มคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว

“This is My brother Hamed” ซาเย็กแนะนำให้ญัฐพลรู้จัก พี่ชายของเขา ฮาเหม็ดมีทรงหน้าที่หนาและใหญ่กว่าซาเย็ก ญัฐพลรีบ จับมือเช็กแฮนด์ผูกไมตรีอย่างรวดเร็ว ทั้งคู่เดินตามญัฐพลเข้าไปในห้อง จัดเลี้ยงชั้นใต้ดิน

ญัฐพลได้นำชาวตะวันออกลางทั้งคู่เข้ามานั่งร่วมโต๊ะเดียวกัน ทั้งอรรถสิทธิ์และสองหนุ่มจากสมาคมต่อต้านเรื่องเหลวไหลลงมายต่าง จับมือกับซาเย็กและฮาเหม็ดอย่างเป็นมิตร ทั้งหมดหันหน้าจ้องไปทาง เวที ดุสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

บนเวที ชายรูปร่างผอมสวมแว่นสายตาอันใหญ่แบบแฟชั่น เสื้อเชิ้ตและกางเกงขาเดฟรัดรูป หัวกระเป๋าทือแบรนเนมชื่อดังแอร์เมส เดินมายืนเด่นกลางเวที ส่งเสียงกระตุ้งกระตุ้งผ่านไมโครโฟน

“สวัสดิ์พีๆ น้องๆ กองถ่ายละครสามสมิงและแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน พอดี ทางเรานิเทศสาร SHM Thailand ก็ได้โลเกชั่นถ่ายแบบที่ The Mountain Resort นี้เหมือนกัน พี่น้อยผู้กำกับกับตัวดิฉันเองเป็น รุ่นพี่รุ่นน้องกันค่ะ เรียนตามกันมาเลยทีเดียว ก็เลยแวะมาทักทายกัน หน่อย แล้วทางเราก็มีน้องๆ ที่มาถ่ายแบบให้กับทางเราจะมา เต็มคัพเวอร์เป็นสีสันให้กับปาร์ตี้เล็กๆ ในค่ำคืนนี้นะคะ ขอเชิญทุกท่าน เอ็นจอยค่ะ”

เสียงเพลงจากดนตรีคลอบรรยากาศกลายเป็นดนตรีเสียงดัง
จิ้งหะหนักแน่นกระตุ้นการเต้นของหัวใจ อรรถสิทธิ์ซึ่งปกติไม่ค่อยชอบ
อะไรแนวนี้เท่าไรนักก็อดคิดคักไม่ได้ นางแบบหลายนางเยื้องย่างกาย
มาบนเวทีแล้วก็เริ่มวาดลวดลายสะบัดเรื่อร่าง

หนุ่มๆ ที่จ้องมองต่างกลืนน้ำลายอย่างเร้าหัวใจ ขณะที่สอง
หนุ่มซึกโกสท์และณัฐพลสุดปากอย่างตื่นเต้นหวาดเสียวยามเรื่อร่าง
ชาวอึดแน่นด้วยทรวดทรงในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยสายร่างไปมา ส่วนสอง
หนุ่มชาวตะวันออกกลางนั่งนิ่งตัวแข็ง สายตาจ้องแทบไม่กระพริบตา

นางแบบทั้งหก สามคนใส่กางเกงขาสั้นยาวกว่ากางเกงชั้นใน
นิดเดียว ส่วนอีกสามคนใส่กระโปรงสั้นยาวครึ่งน่อง มีเสื้อสายเดี่ยวตัว
น้อยแบบเผยหน้าอกหน้าใจวับๆ แวมๆ ถึงใจผู้รับชมทุกท่าน

อรรถสิทธิ์จำนางแบบตัวเตี้ยกว่าเพื่อนได้ หน้าอกของเธอแทบ
ล้นทะลักออกมา คนนี้เองที่เขาเห็นยามเช้าและบังเอิญเดินชนบน
ทางเดิน แม้นางแบบทุกคนจะมีรูปร่างทรวดทรงและใบหน้าคล้ายกัน
จมุกโต่งปลายเป็นหยดน้ำ ผิวขาวผุดผ่อง ใบหน้าเรียวเป็นรูปตัววี แขน
เล็ก ขาเรียว หน้าอกใหญ่ แต่สาวสวยผมสีน้ำตาลแดงมีเพียงคนเดียว
เท่านั้น

คราวนี้ อรรถสิทธิ์จำเธอได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าเห็นเธอที่ไหนก็ตาม
เขาไม่มีทางลืมเธอแน่ๆ

“Do you want Beer?” ณัฐพลพยายามคะยั้นคะยอให้หนุ่ม
ตะวันออกกลางทั้งสองดื่มเบียร์ แต่ทั้งสองปฏิเสธ เมื่อถามเอาเหล้าให้

ดื่ม ทั้งคู่ก็ปฏิเสธอีก สักพัก ญัฐพลเดินเข้าห้องน้ำ ทั้งแมนกับชัยก็เดินเข้าห้องน้ำด้วย

“แขกสองคนนั้นไม่ยอมกินเหล้าเลย อย่างนี้ก็ไม่สนุก” ญัฐพลพูดพลางยื่นยิงกระต่ายที่โถปัสสาวะชาย แมนกับชัยยื่นปฏิบัตินการกิจ ส่วนตัวอยู่ด้านข้างขวาบ้ายขวา

“ผมมีวิธีนะพี่ รับรองสนุกแน่” แมนพูดพลางหัวเราะอย่างคึกคะนอง เสียงของเขาเริ่มห้าวเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไป

ญัฐพลเดินมาหนึ่งที่โต๊ะ ขณะที่นางแบบที่เดินคัฟเวอร์ลงจากเวทีไปแล้ว มีหนุ่มหล่อ นายแบบขึ้นมาร้องเพลงบนเวทีแทน แมนกับชัยเดินเข้ามาถือถังสแตนเลสใส่น้ำแข็งในมือคนละถัง ในถึงนั้นมีเครื่องดื่มอัดลมสีดำพร้อมน้ำแข็งหลายก้อน มีหลอดยาวเสียบไว้พร้อมดื่ม

“ยูต่อนดริงเบียร์แอนดิวีสกี โซ พลีส ดริงเปปซี่” แมนพูดแล้ว ทั้งเขาและชัยก็ยื่นถังน้ำแข็งให้พี่น้องชาวคูไบคนละถัง ทั้งคู่กล่าวขอใจแล้วเริ่มตูดน้ำอัดลมสีดำ

สักพัก เมื่อนายแบบหน้าหล่อร้องเพลงจบ นางแบบสาวทั้งหกก็ทยอยขึ้นมาร้องเพลงคนละเพลง ระหว่างนั้น อรรถสิทธิ์ก็เริ่มรับประทานอาหารที่สั่งมา แล้วดื่มเบียร์พร้อมกับแกล้มไปด้วย ถือเป็นกาผ่อนคลายในตัว พี่น้องชาวคูไบทั้งสองก็เริ่มรับประทานกับแกล้มบ้าง มีการสั่งอาหารมาเพิ่มอีกหลายจาน

“โน้ โน้ พอร์ค โน้ อู๊ด ๆ ๆ” ญัฐพลบอกชาวคูไบทั้งสองพลางทำเสียงประกอบด้วย

“Only sea foods” อรรถสิทธิ์กล่าวเสริมให้ อาหารที่สั่งมาแล้วมี แต่ปลาและอาหารทะเล ชาวตูโบทั้งสองจึงร่วมกันอย่างสบายใจ นางแบบสาวสวยร้องเพลงจนครบหมดทุกคน สองพี่น้องชาวตูโบมี ไบหน้าแดงก่ำ หันมาถามแมนกับชัย

“Do you have more Pepsi? ”

“เฮส ชัวร์” แมนกับชัยตอบแล้วเดินไปทางบาร์เครื่องดื่มภายใน ห้องจัดเลี้ยง สั่งเป๊ปซี่ใส่น้ำแข็งมาอีกสองถังพร้อมหลอดดูด

“เอา วี๊ดก้า ที่ฝากไว้เมื่อก็มาด้วยครับ” แมนพูดพลางยื่นบัตร หมายเลขฝากเหล่าให้เด็กประจำบาร์เครื่องดื่ม เมื่อได้มาแล้วก็เทวี๊ดก้า ที่เหลือลงถังเป๊ปซี่ทั้งสองถังจนเกือบหมดขวด

“เฮ้ย ! หนักไปมั้ง เดี่ยวพวกนั้นก็รู้ตัวว่ากินเหล้าหรือ” ชัย ทักท้วง

“ไม่เป็นไรหรือก วี๊ดก้าไรกลืนไรรส ถังน้ำแข็งก็ใหญ่ด้วย ใส่นิดเดียวก็จางหมดสิวะ”

“พอแล้วๆ” ชัยห้าม แล้วคืนขวดวี๊ดก้าที่เหลือให้บาร์เครื่องดื่ม เก็บไว้

“ยัวร์ เป๊ปซี่” ชัยกับแมนยิ้มร่าพลางยื่นถังน้ำแข็งให้ ซาเย็กกับ ฮาเหม็ดกล่าวขอบคุณ แล้วรีบมาดูดจิบๆ อย่างเอร็ดอร่อย ทั้งหกคนที่มาจากคนละทิศแต่มานั่งร่วมโต๊ะเดียวกันคุยกันอย่างสนุกสนาน รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างตามประสาสุราเข้าปาก

คราวนั้นเวทีเปลี่ยนให้นางแบบขึ้นมาเต้นคัฟเวอร์เพลงที่ละสองคน คู่นางแบบสาวร่างอวบ เอวคอด ผมสีน้ำตาลแดงกับนางแบบสาวนัยน์ตาคม ใบหน้าเรียว ปลายผมหยิกสลวย ออกมาเป็นคู่สุดท้าย ทั้งคู่เต้นสายเอวระดกขึ้นกระดกลง ตัดกันทั้งความสูงและความใหญ่

นางแบบสาวนัยน์ตาคมได้ความสูง ขายาวเรียว ส่วนนางแบบผมสีน้ำตาลแดงได้ความใหญ่ หน้าอกอวบอ้อมแทบล้นทะลักชุดสายเดี่ยว ออกมา หนุ่ม ๆ ในห้องจัดเลี้ยงเป่าปากเสียงดังขรม หนุ่ม ๆ หลายคนในห้องวีไอพีก็ออกมาส่งเสียงด้วย ซาเย็กร้องตะโกนแหกปากอย่างได้อารมณ์คนเมา

“I like that Thai girl” ซาเย็กใบหน้าแดงก่ำ ชี้นิ้วไปทางนางแบบสาวร่างอวบผมสีน้ำตาลแดงที่เดินโยกย้ายสายเอวอยู่บนเวที

“I met her before”

“ว้าว !” ฐฐพลอุทานเสียงดังพลางยกสองมือทำท่าขยำหน้าอก “เฮอ โฟร์โมสต์ เวิร์ บีก นะ”

ซาเย็กหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ เขาเข้าใจที่ชายจอมทะเล่สิ่งพูด ฐฐพลรีบพูดต่อ “ยูไลค์เฮอ อีฟ ยูวอนทุเก็ทเฮอทูไนท์ ไอแคนดูฟอร์ยู นะ” ฐฐพลพูดโพล่งอย่างคนไม่คิด ซาเย็กจึงทำมือประกอบพร้อมส่งเสียง

“ป๊าบ ๆ ๆ Right? ”

อรรถสิทธิ์ไต้ยีนก็จุกก็ก เขาจำนางแบบสาวคนนี้ได้ คนที่เขาเดินชน เธอดูน่ารักสดใสเกินกว่าที่จะมีคนมองเธอเป็นหญิงขายตัว แม้

บนเวทีเธอจะเดินยั่วชวน แต่อรรถสิทธิ์มองว่าเป็นหน้าที่ เป็นการทำงาน เขากระแทกแก้วเบียร์ลงบนโต๊ะดังตึง ทำให้เพื่อนร่วมโต๊ะทุกคนต่างหันมาจ้องมองเขาเป็นสายตาเดียว

“ไอ้เชี่ยตุ้ มึงพูดอย่างนี้เสียชื่อประเทศไทย พวกต่างชาติมันก็มองผู้หญิงไทยเป็นกะหรี่หมด” อรรถสิทธิ์พูดอย่างไม่เกรงใจใคร แล้วโวยใส่ซาเย็ก

“โน ยู แคนนอท เก็ท ไทย เกิร์ล โน เอนี่ เวย์”

ซาเย็กเหมาเอาทันทีว่าอรรถสิทธิ์ไม่ชอบชู้หน้าเขา ร่างสูงโปร่ง ลูกพรวดพราด สาดถึงน้ำแข็งที่มีน้ำแข็งก้อนผสมวืดก้าใส่เขา

อรรถสิทธิ์ทะเล่สิ่งตัวพรวดตามแรงโกรธ โผเข้าใส่ซาเย็ก ทั้งแมนและชั้ยต้องรีบพุ่งตัวเข้ามาขวาง ฮาเหม็ดรีบคว้าตัวน้องชายเขาไว้ พาออกไปจากห้องจัดเลี้ยงอย่างทุลักทุเล

“ใจเย็นๆ พี่ ใจเย็นๆ ” ชั้ยพยายามปลอบให้อรรถสิทธิ์ใจเย็น ขณะที่ณัฐพลนั่งอ้าปากหวอ เขาเป็นคนเดียวในโต๊ะที่ไม่ลุกห้ามมวย เพราะกลัวถูกลูกหลงเจ็บตัว

อรรถสิทธิ์ถอดแว่นตาออกมาเช็ดคราบน้ำออก ถอดเสื้อแจ็กเก็ตที่ใส่มาออกเช็ดน้ำออกจากใบหน้าและผม ก่อนสวมใส่ตามเดิม

“มันก็ไม่น่าเอาหน้าแข็งมาสาตหน้ากันอย่างนี้เลยวะ คนไทยถีนะนี่” แมนพูด แต่ชั้ยตาเขียว

“มึงจะเชี่ยร้ให้มิมวยร้ไงวะ ใจเย็นพี่ ใจเย็น ไม่มีอะไร แค่น้ำเย็นๆ ผสมเหล้านิดหน่อย”

“พวกน้องเอาเหล้าให้มันกินรีงนี่ ผู้หญิงไทยไม่ใช่กะหรั้นะเว้ย”
อรรถสิทธิ์พูดพลางชี้หน้าเพื่อน

“ไอ้ตุ๋ ที่หลัง มึงพูดอะไรหัดคิดนะมึง ไอ้สัตว์พวกนี้ พอแตกเหล้า
สันดานออก”

ณัฐพลหน้าจ้อย ไม่อยากมีเรื่องกับอรรถสิทธิ์ เขาหันมองดูโต๊ะ
อื่นๆ ที่ตอมแรกก็สนใจดูเพราะคิดว่าน่าจะมีมวย แต่พอไม่มีเรื่องชก
ต่อย แต่ละคนก็กินเหล้ากินอาหารฟังเพลงกันต่อไป เหล่านางแบบลง
จากเวทีจนหมดแล้ว ห้องจัดเลี้ยงเปิดเพลงจังหวะครึกครื้นแทน

ณัฐพลเดินเข้าห้องน้ำอีกรอบ แมนกับชัยเดินตามหลัง
เหมือนเดิม ทั้งคู่ยืนเรียงกันหน้าโถปัสสาวะ

“พี่อรรถแก่ใจเย็นนะพี่ เป็นผมนะ โดนใครก็ไม่รู้ เพิ่งมารู้จักกัน
ไม่กี่ชั่วโมง เอาน้ำสะอาดหน้าแบบนี้ ผมต่อยปากแล้ว” แมนพูด

“มึงก็เสือกไปยุ เดี่ยวพี่เขาต่อยไอ้แขนนั้นจริง ก็ได้เรื่องกัน
หรือ” ชัยไม่เห็นด้วย

“กูไม่ได้ยุ แค่บอกว่าถ้าเป็นกู”

“เฮ้อ” ณัฐพลส่ายหัว รูดชิปกางเกงขึ้นแล้วเดินไปล้างมือที่อ่าง
ล้างหน้า

“ปกตืออรรถมันก็ไม่ไจร้อนแบบนี้ละ มันรู้จักนางแบบคนนั้นมา
ก่อนรีเปล่าวะ” ณัฐพลพิมพ์ำตั้งข้อสังเกต เขาเดินออกจากห้องน้ำชาย
เห็นนางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดงตัวชนวนเกือบทำให้มีมวยเดินผ่านมา

จากห้องน้ำหญิงกับเพื่อนนางแบบอีกสองคน เขารีบเดินตามหลังเธอไป
ติด ๆ แมนกับชัยก็แอบย่องตามหลังไปด้วย

นางแบบสาวทั้งสามเดินผ่านช่องทางเดินแคบซึ่งเป็นด้านหลัง
ห้องจัดเลี้ยงเข้าไปสู่อ่างน้ำร้อนที่มีเครื่องดนตรีหลายชนิดวางกองกัน
อยู่ และมีโต๊ะเครื่องแป้งหลายตัว มีม่านกันทำให้เห็นว่าเป็นห้องเปลี่ยน
เสื้อผ้าหลังเวทีและใช้เก็บอุปกรณ์ประกอบเวทีหลายชิ้นด้วย

“พี่จะจีบยัยนางแบบผมแดงนี่หรือ” ชัยกับแมนโผล่พรวดเข้า
กระซิบถ้อยพลาที่ด้านหลัง ญัฐพลหันมาเห็นสองหนุ่มซึกโกสที่ยิ้มอย่างมี
เลศนัย เขาเองก็เมาจนหน้าแดง หมดขยงอายใดๆ แล้ว

“เออสิวะ เผื่อเด็กมันเล่นด้วย”

“ชอบแบบเดียวกับพี่อรรชกับไอ้แขกนั้นเลยนะพี่” ชัยพูด

“นมใหญ่เนาะ ใครจะไม่ชอบ” แมนเสริม

ญัฐพลยื่นนึ่งสายตาเคลิบเคลิ้ม นางแบบทั้งสามคุยกันเสียงดัง
พลางหัวเราะลั่นห้อง

“หลายคนจีบยาก ต้องแยกพี่ ผมกับไอ้ชัยช่วยแยกให้แล้วกัน”

แมนอาสา

ลักพัก แมนกับชัยเดินถือแผ่นกระดาษพร้อมปากกาที่เอาไว้จัด
เมนูอาหารเดินเข้าไปหานางแบบสาวทั้งสาม

“สวัสดีครับ ผมขอลายเซ็นหน่อยครับ”

นางแบบสาวทั้งสามหันขวับมาหัวเราะลั่น เข้าทางแมนกับชัย

“โบราณไปเหวอครับ งั้นขอถ่ายรูปคู่หน่อยได้มั๊ยครับ ผมเคยเห็นรูปของคุณหน้าปกหนังสือด้วย ชื่อ'ไรครับ'" แมนพูดพลางล้วงสมาร์ทโฟนออกมา เขากับชี้เน้นพูดคุยเฉพาะสองนางแบบสาวที่ไม่ใช่นางแบบผมสีน้ำตาลแดงเท่านั้น

“กูกี้กิ๊กคะ” นางแบบสาวตอบ

“กล้วยหอมคะ”

“ชื่อน่ากินจังเลยครับ” แมนเริ่มออกจลวดลาย ขณะที่นางแบบสาวผมแดงเดินออกมาจากห้องเพราะเห็นนางแบบอีกสองคนรับมือไหวอยู่แล้ว

“สวีสวีครับ” ฐัฐพลเดินเข้าไปใกล้ เก๊กหน้าให้หล่ที่สุด แต่นางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดงทำจมูกย่นเพราะเหม็นกลิ่นเหล้า

“กินเหล้ามาเยอะมั๊ยคะนี่ ถึงกลั้วมาพูดกับฉัน” ประโยคแรกก็ทำ ฐัฐพลอึ้ง เขาพยายามพูดจาให้มีหลักการที่สุด

“ให้ผมช่วยอะไรก็บอกมานะครับ ผมทำได้ทุกอย่าง”

“ช่วยให้ตนเองหายเมาก่อนดีมั๊ยคะ ถ้าคิดจะจีบดิฉัน คิดว่าดิฉันง่าย เป็นนางฟ้าในบาร์เหล้า คิดผิดคะ” นางแบบสาวพูดพลางเก๊กสีหน้าโหด ฐัฐพลถอยกรุดแทบไม่ทัน

“ไปเถอะแก พี่แอนนี่ก็ไปแล้ว งานจะเลิกแล้ว ไปนอนกันเถอะ เตียวพุงนี้หน้าหมองตอนถ่ายแบบโดนพี่เอกดำนะแก” กูกี้กิ๊กพูดพลางดึงข้อมือกล้วยหอม ขณะที่นางแบบสาวยังไม่ละสายตาจากแมน

“ให้ไลน์ไว้ แล้วไลน์มาคุยนะคะ” กล้วยหอมพูดพลางเดินไปกับเพื่อนนางแบบ สีหน้ายังคงเสียดายที่ต้องรีบจากแมนไป

“น้องกล้วยหอมเค้าชอบมิ่งนี่หว่า” ชัยพูด “ที่หน้าเกาหลีแบบกู ไม่ชอบ สงสัยชอบไอ้หนุ่มผมยาว”

“ไอ้บ้า มิ่งจิบน้องกูกักกักโน่น แต่ละคนชอบเหมือนกันที่ไหน บางคนสวยจะตาย ชอบหน้าบ้านๆ ก็มี” แมนพูดพลางดูกระดาษที่จดชื่อไลน์ของกล้วยหอมไว้

“Kuayhom”

“โห ! พอเป็นภาษาอังกฤษ ชื่อแม่งโคตรน่ากลัว” แมนพูดพลางหัวเราะก๊าก สองหนุ่มซึกโกสท์เดินออกมาที่ทางเดินไม่เจอณัฐพล จึงเดินไปที่โต๊ะ อรรถสิทธิ์กำลังหัวเราะร่วนอย่างขบขันอยู่ มีณัฐพลนั่งกระดกเบียร์ที่เหลือ สีหน้าขีมิ

“เป็นไงละมิ่ง รีจิบนางแบบ กูว่าแล้ว เห็นพากันเข้าห้องน้ำตั้งนาน ไอ้เราก็คือห่วย เดินไปดูนี่กว่าจมซึกโครกไปแล้ว ที่ไหนได้ ทันเห็นจากโดนตำพอดี”

แมนกับชัยยิ้มแหงๆ ให้ความลมเหลวของณัฐพล ภายในห้องจัดเลี้ยงเริ่มเปิดเพลงจังหวะเบาลงแล้ว ทั้งสามนั่งดื่มเบียร์และกินกับแกล้มที่เหลือต่อ ส่วนอรรถสิทธิ์รู้สึกว่ามันและเกือบมีเรื่องทีหนึ่งแล้ว จึงขอเซฟตัวเอง นั่งเป็นเพื่อนณัฐพลและสองหนุ่มซึกโกสท์ โดยดื่มเพียงน้ำเปล่า

เวลาเที่ยงคืน คนนั่งในห้องจัดเลี้ยงชั้นใต้ดินของอาคาร
 อำนวยการของเดอะ เมทท์เท็น รีสอร์ทเริ่มน้อยลงเรื่อยๆ ท่ามกลาง

รีสอร์ททพวา ทำความตาย

บรรยากาศยามดึกสงัด สองหนุ่มสมาคมต่อต้านเรื่องเหลวไหลลงมาย
หรือ ชักโกสท์ ลากอรรถสิทธิ์กับณัฐพลออกมา

แมนกับชัยนำหน้าอรรถสิทธิ์กับณัฐพลเดินลงเนินผ่านบ้านพัก
หลายหลังจนสุดทางเดิน และเดินต่อผ่านลานจอดรถไปจนเป็นสนาม
หญ้า มีแสงไฟส่องจากหลอดไฟภายในรีสอร์ทพอดูเห็นทางสลัว

จนกระทั่งทั้งหมดมาหยุดยืนที่รั้วไม้ดำหน้าที่หักเป็นช่องเล็กพอ
เหยียบกระโดดข้ามผ่านได้ สองหนุ่มชักโกสท์ล้วงไฟฉายออกมาส่อง
ตรงด้านหน้า มีต้นไม้ใหญ่หลายต้นคล้ายป่าที่บนอกบริเวณรีสอร์ท

“จะไปไหนกันนะ” ณัฐพลร้องถาม

“มานี่ มาพี่มา ถึงเวลาทำกิจกรรมของสมาคมแล้ว พวกเรามา
ทำพิธีประจำสมาคมของเราดีกว่า” แมนหันมาพร้อมรอยยิ้มอย่างทำ
ทนาย

“พิธีอะไร” ณัฐพลชักนึกหวาดๆ ขึ้นมา บรรยากาศยามเที่ยงคืน
มีแต่ต้นไม้และความมืดมิด เสียงแมลงร้องเสียงแหลม เขารู้สึกไม่ชินหุ
เลย

“ให้โลกรู้ว่าสิ่งลึกลับไม่มีจริงไงพี่” ชัยตอบแล้วเดินข้ามรั้วไม้ไป
แมนเดินตาม อรรถสิทธิ์ก็ร่นหลังให้ณัฐพลเดินตาม

“เข้าไปดิ ไอ้ตุ้ ที่ไปจับนางแบบ ให้น้องเค้าช่วย คราวนี้น้องเค้า
ให้มึงมาเป็นเพื่อนบ้างก็ไปดิ”

“ไอ้อรรถจะดีเหรวะ” น้ำเสียงถามอย่างขลาดๆ

“ไม่มีไรรอก มึงเดินไปก่อน” อรรถสิทธิ์รีบบอกให้เพื่อนเดิน เพราะไม่อยากให้แตกกลุ่มกัน ฐฐพลรีบเดินตามสองหนุ่ม อรรถสิทธิ์ เดินรั้งท้าย

“เฮ้ย น้องจะไปไหนนะ” ฐฐพลถาม คราวนี้สองหนุ่มซึกโกสท์ เดินมาจับแขนชายขวาของฐฐพลแน่นแล้วลากให้เดินไปด้วยกัน ฐฐพล ส่งเสียงโวยวาย อรรถสิทธิ์หัวเราะในลำคอ เขารู้แล้วว่าแมนกับชัยกำลัง จะทำอะไร เพราะทั้งคู่แอบกระซิบบอกเขาซึ่งเขาก็เฉยๆ แต่กับฐฐพลที่ ดูเออออกับสองหนุ่มดีที่ทั้งเรื่องเหล่าเรื่องหญิง แต่พอเป็นเรื่องล้อเล่นกับ ความกลัวกลับออกกลายเป็นขี้ขลาดอย่างชัดเจน

“เฮ้ย ! แมน ชัย อย่าเล่นบ้าๆ นานา” ฐฐพลหันมามองเพื่อนเกลอ ของเขาอย่างขอความช่วยเหลือ

“ไอ้อรรถสิทธิ์มันไรวะ”

อรรถสิทธิ์หัวเราะ “ไม่มีอะไรหรอก แมนกับชัยจะให้กูเป็นตา กล้องตอนที่ทั้งสองคนถ่ายคลิปนะ”

“ใช่แล้วพี่ ทางนี้พวกผมมาดูไว้ก่อนมิดแล้ว ไม่มีอันตรายหรอก พี่ก็กลัวไปได้” แมนพูดพลางปล่อยแขนฐฐพล คนถูกจับถอนหายใจ อย่างโล่งอก

“ถ่ายคลิปอะไรเธอ”

แมนกับชัยไม่ตอบ เดินนำหน้าลัดเลาะต้นไม้หลายต้นมาหยุดที่ เนินดินที่เต็มไปด้วยศาลพระภูมิ บางศาลก็ดูสมบูรณ์ดี บางศาลก็ดูเก่า และหักพังบ้างตามกาลเวลา มีเรือนไม้ขนาดเท่าบ้านหลังเล็กคล้ายศาล เจ้าพ่อตั้งอยู่กลางเนินดิน มีต้นไม้ใหญ่ยืนต้นเดี่ยวอยู่ด้านข้าง

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

ณัฐพลยืนตัวเกร็ง แมนส่งกล้องถ่ายวิดีโอให้กับอรรถสิทธิ์ สอง
หนุ่มซึกโกสท์ใส่แว่นตากันแดดสีดำ แล้วกวักมือเรียกณัฐพล

“มาพี่ตุ้มมา มาถ่ายคลิปด้วยกัน”

แต่ณัฐพลรีบส่ายหัวดิก

“ตรงนี้ใช่เปล่าที่เป็นโหมดถ่ายเวลากลางคืน” อรรถสิทธิ์ถามถึง
วิธีเปิดกล้อง แมนมาดูให้แล้วเดินผละไปสมทบชายที่กองศาลพระภูมิ

ณัฐพลขยับมาใกล้อรรถสิทธิ์ นึกไม่ถึงว่าสองหนุ่มซึกโกสท์จะ
กล้าเล่นพิเรนทร์ขนาดนี้

ชายล้วงหยิบตุ๊กตาพระภูมิเจ้าที่คู่หนึ่งในศาลพระภูมิแห่งหนึ่งที่อยู่
เก่าแก่พอสมควรมาแล้วนำมายื่นใส่หน้ากล้องวิดีโอ อรรถสิทธิ์เริ่มถ่าย
คลิป

“วันนี้เราจะมาพิสูจน์เรื่องเกี่ยวกับศาลพระภูมินะคะ” ชายตัด
เสียงแหลมล่อเลียนเสียงสตรีพยางค์ขยับตุ๊กตาพระภูมินุ่งห่มสไบพาด
เฉียงราวเป็นหุ่นเชิด

“ถ้าพระภูมิเจ้าที่มีอยู่จริงไม่มาถูกหิ้งขวางอยู่อย่างนี้หรือ
ป่านนี้ไปซื้อคอนโดอยู่แล้ว” แมนพูดเสริมเข้ามา

“คือว่า เกล้ากระผมหันหน้าท่วมปี 54 มาชะอรับ ไม่รู้จะไปอยู่
ไหนดี เหอะๆ” ชายทำเสียงคนชราพยางค์ขยับตุ๊กตาผมสั้นนุ่งโจง
กระเบนในอีกมือ

“เอาล่ะครับคือจี้ แฟนคลับของซึกโกสท์ทุกท่าน ถ้าสิ่งลึกลับมีจริง
หรือพระภูมิเจ้าที่มีจริง ท่านคงไม่ให้เราทำอย่างนี้หรือจริงไหม ท่านคง
ออกมาฆ่าพวกเราแล้ว เพราะพวกเรากำลังจะฆ่าท่าน” แมนพูดจบ

ปราดเข้ามาแย่งตุ๊กตาพระภูมิเจ้าที่ในมือชัยแล้วโยนลงพื้นดิน กระที่บ
ซ้ำจนตุ๊กตาคู่นั้นแตกละเอียด

“เซี่ยแล้ว !” ฌัฐพลหลุดปากออกมาด้วยความตกใจ

“ยัง ยังไม่พอ” แมนพูดพลางล้วงขวดพลาสติกขนาดเล็กแต่ยาว
บรรจุน้ำมันที่เตรียมไว้ออกมาจากกระเป๋ากางเกงยีนส์ของเขา ราวลงสู่
ศาลไร้ชื่อที่ตั้งเด่นอยู่บนเนิน

ศาลไร้ชื่อนี้ลักษณะคล้ายเรือนไม้โบราณหลังเล็ก ไม่ปรากฏชื่อ
ว่าเป็นศาลเจ้าพ่ออะไร มีเครื่องบูชาครบครัน พวงมาลัยที่ยังไม่เหี่ยว
แห้งวางอยู่บนศาลด้วย ภายในมีตุ๊กตาตั้งเรียงอยู่ ฌัฐพลรีบห้ามเสียง
หลง

“เฮ้ย แมน พี่ว่าอย่าทำเลยวะ มันไม่ดีหรอก ของอย่างนี้ไม่เชื่อ
อย่าลบหลู่จะดีกว่า”

“ไม่ได้” เสียงชัยตวาดห้าว เสียงของเขาดังก้อง น้ำเสียงแตก
กระด้างเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ “คำคมประจำสมาคมของเราคือ พวกเรา
คือซึกโกสท์ ไม่เชื่อต้องลบหลู่” พูดจบเขาก็ยกเท้าขวาถีบเต็มแรงไปที่
ศาลพระภูมิอันหนึ่ง ตัวศาลล้มลงกระแทกพื้นแตกกระจายเหลือแต่เสา
แล้วทิ้งผลึกทั้งถีบศาลพระภูมิอีกอันจนล้มแตกหักกระจัดกระจาย เศษ
ปูนกระเด็นเกลื่อนพื้น

แชะ

แมนจุดไฟแช็กใส่ศาลไม้ ประกายไฟสีส้มแดงลุกวาม ไฟลุก
ท่วมศาลไม้ที่รดน้ำมันอย่างรวดเร็ว อรรถสิทธิ์ยืนนิ่ง ก้มล้องวิตีไอน์
มือแน่น แมนหยิบตุ๊กตาภายในศาลไม้มาวางตั้งเรียงรายบนพื้นดินจับ

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

รดน้ำมันให้ครบทุกตัวแล้วจุดไฟแช็กเผา ตึกตาทิ้งหมดถูกเปลวไฟเลีย ลามทำลายคล้ายมีสีหน้าถมิ่งทึ่งขึ้นมา โดยเฉพาะตึกตาทที่ห่มด้วยผ้าลาย เสียดูประหนึ่งฤๅษีก่อนถูกเปลวไฟทำลายเผาคล้ายมีสีหน้าโกรธเกรี้ยว ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ กรีด !!! ”

เสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดทำลายความสงบ อรรถสิทธิ์สะดุ้งสุดตัว เขารีบหันไปมองฉัฐพลเพื่อนเกลอที่ตาโตท่ามกลางความมืดสลัว ท่าทางของฉัฐพลเหมือนสร้างมาโดยปริยายไปเกินครึ่งแล้ว

สองหนุ่มซึกโกสท์ก็มองไปทางต้นเสียง เสียงร้องไม่ได้มาจากศาลพระภูมิที่กำลังถูกทำลายแต่มาจากทางริสอร์ท

“ สงสัยพวกนางแบบมาแล้วดับกัน” ชัยพูดพลางหัวเราะอย่างขบขัน

“ พี่ปิดกล้องได้แล้วนะ” อรรถสิทธิ์ถามสองหนุ่ม ทั้งคู่พยักหน้า ฉัฐพลตัวสั่น หันไปดูเห็นเปลวไฟกำลังเผาไหม้ศาลที่เป็นเรือนไม้อย่างไม่รู้จะดับยังไง แม้ไฟจะค่อยๆ ลามด้านบนอย่างเชื่องช้าเพราะเป็นไม้หนาเนื้อแข็ง แต่ก็สุดจะเยียวยากแก้ไข เขาหันมาทางอรรถสิทธิ์

“ ไอ้อรรถไปกันเถอะวะ”

อรรถสิทธิ์เพิ่งนึกอะไรบางอย่างได้ เขาส่งกล้องถ่ายวิดีโอคืนให้แมน รู้สึกหัวเสียขึ้นมา เขาไม่ได้กลัวผีแต่เขากลัวเป็นคดีมากกว่า สิ่งที่แมนกับชัยทำอาจเป็นคดีอาญาก็ได้ ทั้งคู่แค่บอกเขาว่าจะมาถ่ายรูปศาลพระภูมิตอนกลางคืนเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าจะมาทำลายแบบนี้

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

“นี่น้อง พวกพี่ไม่เอาด้วยนะ” อรรถสิทธิ์เอ่ยเสียงเข้ม แมนกับชัย เปลี่ยนท่าที่เป็นเกรงใจเขาขึ้นมา

“โธ่ พี่ ฝึไม่มีจริงหรอก พี่อย่ากลัว” แมนว่า

“พี่ไม่ได้กลัวผี แต่ทำให้เสียทรัพย์แบบนี้ เดี่ยวมีเรื่องขึ้นมาพี่ไม่
อยากยุ่งด้วย น้องไม่ได้บอกพี่ก่อนนี่ว่าจะเผาแล้วทำลายศาลด้วย”
น้ำเสียงอรรถสิทธิ์จริงจัง แมนกับชัยมีสีหน้าผ่อนคลายลง

“โธ่พี่นี่กว่าอะไร พี่ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น ถ้าทางรีสอร์ทจะเอา
ค่าเสียหาย เดี่ยวผมจัดการเอง”

“พอไอ้แมนมันรวยพี่ ผมก็นึกว่าพี่จะกลัวผี เจ๋งเลย ขอจับมือ
หน่อย” ชัยพูดพลางยกมือให้อรรถสิทธิ์จับ น้ำเสียงคึกคะนองตามประสา
คนเมา

“ดูพี่ดูสิขาสั้นเลย ไม่ต้องกลัวหรอกพี่ ก่อนนอนพี่ก็จุกดรูปไว้ขอ
ขมากก็ได้เนี่ย แต่พี่ไม่ได้ทำนี่นา จะกลัวทำไม ถ้าเกิดขอมมา เดี่ยวพระภูมิ
เจ้าที่เข้าใจผิดคิดว่าพี่เป็นคนทำจะแย่หนา”

ทั้งคู่หัวเราะร่วน ฌัฐพลไม่ช้าด้วย เดินมาและหลังอรรถสิทธิ์
“ปะ ไอ้อรรถไปดีกว่า”

อรรถสิทธิ์กับฌัฐพลตัดสินใจเดินกลับบ้านพัก เขาเหลียวมอง
ขณะเดินออกมา สองหนุ่มซึกโกสท์ยังไม่กลับ ยังคงเดินตะโน่นผลักนี้
บนเนินดินที่เต็มไปด้วยศาลพระภูมิ

“สองคนนั้นไม่กลัวจริงวะไอ้ตุ้” อรรถสิทธิ์พูดกับเพื่อนขณะที่
กำลังยกขาข้ามรั้วกลับมาในบริเวณรีสอร์ท

“ไม่ไหววะ เล่นอย่างนี้ไม่ดีหรอก มึงกลัวรีเปล่าวะไอ้อรรถ”

“ไม่กลัวผี แต่กลัวติดคุกวะไอ้เซี่ย แมงแดกเบียร์ไม่ก็แก้ว ลืมกฎหมายเลยกู เตียวมีเรื่องขึ้นมา โดนตัดสิทธิสอบละเอียดยุ่งแกล้ว นี่ล่ะวะ วยรุ่นคึกคะนอง”

“มันก็ไม่รุ่นแล้วนะ ไอ้แมน 23 ไอ้ชัย 22”

“ห่างจากกูกับมึงเป็นสิบปีเลยนี่หว่า มึง 33 ไช้มัยไอ้ตู”

“เออสิวะ”

ดีหนึ่งกว่าแล้ว อรรถสิทธิ์ดูนาฬิกาข้อมือก่อนที่จะถอดไว้บนเตียงด้านซ้ายแล้วเปลี่ยนเป็นถุงผ้าเช็ดตัวแล้วอาบน้ำภายในบ้านพัก ฌรัฐพลนอนไขว่ขาอยู่บนด้านขวาของเตียง ยังไม่หลับ กดรีโมททีวีเปิดหาดูการแข่งขันฟุตบอล เขาเปิดน้ำเย็นจากฝักบัวอาบน้ำ ทำให้สติกลับมาเกือบเป็นปกติหลังจากอ่อนล้าเบลอองจากฤทธิ์เบียร์

ตึง ตึง ตึง

เสียงทุบประตูเสียงดังสนั่น ฌรัฐพลจ้องมองเป็นทองไม่รู้ร้อนไปยังบานประตูบ้านพักที่ถูกทุบ ขณะที่เสียงน้ำไหลจากฝักบัวภายในห้องน้ำหยุดไหลทันที อรรถสิทธิ์คิดว่าตัวเองหุแว่วไปเองจึงรีบหมุนปิดน้ำฝักบัวเพื่อที่จะได้ยินเสียงภายนอกห้องน้ำชัดเจนขึ้น

ตึง ตึง ตึง

เสียงทุบประตูซ้ำ อรรถสิทธิ์ตะโกนออกมาจากห้องน้ำ

“ตู้! ใครทุบประตูวะ มึงมองตู้ที่ตาแมวประตูก่อนดี แต่อย่าเพิ่งเปิดตู้ซะวนา”

ณัฐพลเคลื่อนไหวร่างกายบนเตียงนอนอย่างเชื่องช้าตามประสาคนเกียจคร้าน เดินมาที่ประตูบ้านพัก มองลอดตาแมวที่บ้านประตูออกไป นางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดงนั่นเอง ผมของเธอยุ่งกระเซิงปิดไบหน้า หน้าอกอวบอิมมโหฬารกระเพื่อมไปมา

“ช่วยด้วยค่ะ !”

ณัฐพลตามันเป็นประกาย เหมือนมีปลาอย่างมาวางตรงหน้าแมว รีบปลดโซ่ที่คล้องประตูออก กำลังจะหมุนลูกบิดปลดล็อก แต่สายตายังคงจ้องผ่านตาแมวประตู ร่างของเธอมีคราบเลือดติดเต็มตั้งแต่เส้นผมไบหน้าและบริเวณลำตัว แม้จะมีเพียงแสงสลัวส่องด้านหน้าบ้านพัก แต่เป็นคราบเลือดอย่างแน่นอน

ณัฐพลรู้สึกกลัวขึ้นมา จึงยังคงจ้องมองอยู่ ไม่กล้าเปิดประตูให้นางแบบสาวสวย ทันใดนั้น ร่างสูงโปร่งเปลือยท่อนบนของชาวอาหรับที่เขาเจอในห้องจัดเลี้ยงก็พรวดพราดเข้ามา ซาเย็กนั่นเอง ไบหน้าของแขกหนุ่มบิดเบี้ยวแลดูน่ากลัว มือกำมีดปลายแหลมแน่น พันฉวะมาที่นางแบบสาวสวย

ณัฐพลอ้าปากค้าง ฉับพลันร่างของเขาถูกกระชากอย่างแรงจากเบื้องหลัง

“เกิดอะไรขึ้นวะนี่” อรรถสิทธิ์นั่นเอง เขาพุ่งเสือกล้ำสี่ตำทางเกงกีพาสันสี่เดียวกัน รีบผลุนผลันออกมาจากห้องน้ำ

“กูไต่ยีนเสียงร้องให้ช่วย” อรรถสิทธิ์พุดพลงนางแนบดวงตาเข้าที่
ตาแมวประตุ

“เชี่ยแล้ว ! ไอ้ซาเย็กนี้หว่า มันเป็นบ้าอะไรวะ เมายารีเปล่าวะ
ถ้อมีดไล์พินน้องนางแบบคนนั้นไปโน่นแล้ว” พุดพลงก็คว้าหมับเข้าที่
ลูกบิดประตุ ผนังพลีรับตะปรบเข้าที่ข้อมือแข็งแรงของอรรถสิทธิ์

“มึงจะทำเชี่ยไรไอ้อรรถ”

“ออกไปช่วยน้องเค้าไงไอ้สัตว์”

“ไม่ได้ เดี่ยวมันเอามีดแทงเราขึ้นมาทำไม มึงไม่กลัวตาย แต่กู
กลัว” เสียงร้องห้ามอย่างตื่นกลัว นัยน์ตามีแววขลาดเขลา

“ว้าย ! ” เสียงนางแบบผู้หนึ่งตายร้องอย่างจวนตัว อรรถสิทธิ์
หมุนบานลูกบิด กระจกประตุเปิดพรวด

“ถ้ามึงกลัว มึงหลบอยู่ในห้องเลย กูจะไม่ให้ใครมาตายต่อหน้ากู
ถ้ากูช่วยได้” อรรถสิทธิ์คำรามแล้ววิ่งไปตามทางเดินอย่างรวดเร็ว

เรื่องที่ 2 พริตตี้สาวสุดร่ำ

เวลารุ่งสาง

“เย้ เย้ ถึงแล้ว”

เสียงตะโกนอย่างดีใจราวเด็กตัวน้อยจากร่างของสาวสวยผม ย้อมสีน้ำตาลแดงที่เปิดประตูกระทัดลงจากรถตู้ก่อนนางแบบสาวสวย คนอื่นๆ อีกห้าคนจะทยอยเดินลงจากรถ เรือนร่างของสาวสวยอวบอ้วน ผิวขาว เธอมุ่งกางเกงขาสั้นสีส้ม เสื้อยืดคอเว้าสีฟ้ารัดรูปให้เห็นสัดส่วน ชัดเจน มีผ้าพันคอราคาร่วมหมื่นบาทพันพาดลำคอไว้ เสียงพูดคุยกัน จอแจจากบรรดานางแบบสาวสวยที่ลงจากรถตู้มายืนนอกกันเต็ม

“ถึงแล้ว นี่หรือ The Mountain Resort รีสอร์ทที่สุดหรูกลาง ภูเขา” นางแบบสาวสวยอีกนางหนึ่งเอ่ยขึ้น พวกเธอกำลังอยู่บนลาน จอดรถภายในบริเวณรีสอร์ทที่หุบยอดดอย

บ้านพักชั้นเดียวหลายสิบหลังตั้งตระหง่านแบบชั้นบันไดไล่เรียง กันขึ้นไปตามระนาบชั้นของเนินภูเขาขนาดหย่อมๆ กลุ่มกองถ่ายแบบที่ เพิ่งมาเยือนแห่งนี้คอดู

“โห ! สร้างได้อลังการจริงๆ เหมือนมีบ้านเรียงกันบนชั้นบันได เลย” คนขับรถตู้ออกความเห็น เขาก็รู้สึกตื่นเต้นไม่แพ้กลุ่มกองถ่ายแบบ ที่ติดต่อเช่ารถตู้ของเขาจากตัวเมืองเชียงใหม่

รีสอร์ททพวา ทำความตาย

“ผมเพิ่งเคยมาครั้งแรกนะครับนี่ ขับรถส่งนักท่องเที่ยวขึ้นดอยอินทนนท์หลายครั้งแล้ว ไม่นึกว่าจะมีรีสอร์ทแบบนี้ด้วย แบบนี้เจ้าของต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ” คนขับรถตู้ส่าย

“เย่ เย่”

นางแบบสาวสวยผมสีน้ำตาลแดงมีสีหน้าตื่นเต้นดีใจไม่หายท่ามกลางหมอกที่ลงหนาปกคลุมทั่วบริเวณ บ้างก็เหมือนก้อนเมฆลอยเคลื่อนอย่างเชื่องช้าผ่านตรงหน้า เธอวิ่งไล่คว้าเมฆหมอกอย่างร่าเริง

“ดูสิ แอนมันดีใจยิ่งกะมาทัศนศึกษากับโรงเรียนวะ” เสียงพูดระคนเสียงหัวเราะคิกคักจากนางแบบสาวสวยคนอื่นๆ

“นี่แอนนี่จิงจ๋า ดีใจจะได้ชนของไชนี่มัยลูก” เสียงห้าวของบุรุษเพศแต่ตัดเสียงตุงตึงเปิดประตูรถก้าวตามออกมา เขาคือพีเอก ศุภโชค หุ้นส่วนใหญ่นิตยสาร SHM Thailand และเป็นผู้กำกับกองถ่ายแบบครั้งนี้ด้วย พีเอกเป็นชายวัยเลขสี่ ผมบ๊อบปิดกระเชิงลงมาปิดหน้าผากรูปร่างผอมสวมแว่นสายตาสีชาอันใหญ่แบบแฟชั่น เสื้อเชิ้ตสีชมพูลายดอกและกางเกงขาเตปรัดรูป หัวกระเป่าถือแอร์เมสติดกายตลอดเวลาจนเป็นเอกลักษณ์

แอนนี่หยุดดีใจทันควัน ทำท่าเบ่งกล้ามเนื้อโชว์ความแข็งแรง

“ฮีบ ไอแอมสตรีองเลดี้”

แต่แล้วก็แหงนคอดูบ้านพักที่ตั้งเรียงรายขึ้นไปตามความชันของภูเขา

“แหะๆๆ ทำไมมันสูงจังละคะ เกิดหล่มกั้งตกลงมานี่แยเลย”

รีสอร์ทพวา ทำความตาย

คนอื่นๆ หัวเราะกับคำพูดของนางแบบสาวจอมเป็น ขณะทีพีเอก ศุภโชค หันซ้ายหันขวา

นางแบบสาวสวยอีกคนเห็นเข้าจึงถาม

“รถตู้อีกคันยังไม่มาเลยนี่คะพี่เอก”

“ก็นั่นนะสิ พวกคอนวอยอยู่กับรถอีกคันด้วย แล้วบ้านพักอยู่สูงขนาดนี้ใครจะหอบข้าวของขึ้นไปไหน พวกหล่อนก็ตัวดีเลย แหม มาถ่ายแบบแค่นี้ หอบเสื้อผ้าส่วนตัวมายังจะไปเดินแฟชั่นที่ปารีส”

ทีเอก ศุภโชค พุดจิบปากจิบคอ แล้วตัดสินใจกดโทรศัพท์ติดต่อตึกอำนวยการภายในเดอะเมาร์ทเท่นริสอร์ท

“สวัสดีครับ นี่พี่เอกนะฮะ จากนิตยสาร SHM Thailand ฮะ ที่จองห้องพักของทางเดอะเมาร์ทเท่นริสอร์ทเอาไว้ ตอนนี่กองถ่ายของพี่มาถึงแล้วครับ”

“คะ” เสียงพนักงานต้อนรับสาวตั้งขึ้น “คะของพี่อยู่ที่ลานจอดรถใช้มั้ยคะ”

“ครับ” พี่เอกลากเสียงยาว

“กรุณารอสักครู่คะ เดี๋ยวทางเราจะมีรถบริการภายในริสอร์ทไปรับคะ”

พี่เอกถอนหายใจอย่างโล่งอก หันหน้าไปพูดกับทีมงานที่มาด้วยกัน

“มีรถบริการด้วยนะหล่อน ต้าย... พี่ว่าแล้ว ถ้าไม่มีรถนี่ถ่ายงานครั้งนี้เสร็จ ชั้นต้องเข้าสปาเป็นเดือนแน่ๆ กว่าจะหายปวดเมื่อย”

แอนนี่มองจากลานจอดรถขึ้นไปบนเนินเขามีบ้านโดหลายชั้นทอดยาวไปสู่ The Mountain Resort พ้นจากบ้านพักหลายหลังที่ตั้งเรียงรายเห็นเป็นตัวตึกคล้ายโรงแรมตั้งอยู่ด้านบนสุด ดูโอ้อ่ามีมนต์ขลัง

สาวสวยผมสีน้ำตาลแดงติดนิสส์ร่าเริงโก้ๆ ไม่มีจริตจะก้านมากนัก หยิบสมาร์ตโฟนออกมาเริ่มถ่ายคลิป กิจกรรมที่เธอโปรดปราน

“เพื่อนๆ ที่ฟอลโล่แอนนี่นะเคอะ บัดนาว แอนนี่อยู่ที่ เดอะเม้าท์เท็นรีสอร์ทคร้า” แอนนี่พูดพลางหมุนตัวไปรอบๆ เพื่อถ่ายภาพบรรยากาศโดยรอบ ซึ่งเต็มไปด้วยแมกไม้และโอห่มอกหนาในยามเช้า แม้แต่ภายในลานจอดรถประจำรีสอร์ทยังเต็มไปด้วยต้นไม้ขึ้นแซมไปทั่วบริเวณ

เพียงครู่เดียว พนักงานรีสอร์ทสามคนกับพนักงานที่ขับรถบริการภายในรีสอร์ทก็มาถึง รถบริการเป็นรถที่มีรูปร่างยาวคล้ายรถรางมีล้อขนาดใหญ่เป็นพิเศษ ขับเคลื่อนสี่ล้อ สามารถวิ่งขึ้นลงบนภูเขาได้ พนักงานทั้งสามช่วยกันลำเลียงกระเป๋าเดินทางของคนขึ้นไปบนรถบริการ

แอนนี่เปลี่ยนให้โอบอลเพื่อนสนิทที่มาด้วยกันช่วยถ่ายคลิปวิดีโอให้ ส่วนเธอยกกระเป๋าข้างละใบขึ้นเหนือพื้นด้วยสองแขนโชว์ความแข็งแรง แต่กระเป๋าเดินทางใบหนักทำให้สาวสวยผมสีน้ำตาลแดงเดินอย่างตุ้บตุ้บเป่ชวณเซ

“เดี่ยวไหล่หลุดนะแก” โอบอล นางแบบสาวเพื่อนสนิทแอนนี่ร้องทักท้วงด้วยความเป็นห่วง

“หยุดเลย อย่ามัวแต่เล่นนะจ๊ะสาว ๆ ส่งกระเป่าให้พนักงานเค้าไปซะดี ๆ ” พี่เอกวาดเสียงเฉียบ โอปอลรีบหยุดการถ่ายคลิปรีดิโอ แอนนี่ทำหน้าที่จ้อย รีบส่งกระเป่าให้พนักงานหนุ่มที่ยืมให้เธอ

“เล่นเป็นเด็กไปได้” พี่เอกบ่น

กองถ่ายแบบนิตยสาร SHM Thailand มาถึงห้องต้อนรับแขก ภายในตึกอำนวยการของรีสอร์ท รับแจกกุญแจประจำบ้านพัก ภายในห้องต้อนรับแขกมีนักท่องเที่ยวนั่งพักผ่อนอยู่หลายคน บางคนก็นั่งรับประทานกาแฟบนโต๊ะอาหาร บางคนก็นั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนโซฟา บางคนก็นั่งดูโทรทัศน์ติดตามข่าวสารทางบ้านเมือง บางคนก็นั่งเล่นเทปเล็ด้วยสัญญาณไวเออเลสที่ทางรีสอร์ทมีให้บริการ

เมื่อกลุ่มนางแบบสาวสวยเดินเข้ามาในห้องต้อนรับแขกก็ดึงดูดสายตาของนักท่องเที่ยวหลายคนที่นั่งอยู่ นักท่องเที่ยวชายหลายคนจ้องมองนางแบบสาวสวยตาเป็นมัน

พี่เอกประกาศให้นางแบบสาวสวยทั้งหมดได้รับทราบ

“ให้ทุกคนเก็บข้าวของเข้าที่บ้านพักให้เรียบร้อย แล้วลงมารับประทานอาหารเข้าที่ Dining Room ที่อยู่ข้างตึกอำนวยการของรีสอร์ท เดี่ยวเช้านี้ พอทีมงานของเรามาถึงครบ พี่จะเริ่มถ่ายแบบเซ็ทแรกเลย”

บรรยากาศยามเช้าตรู่มีสระว่ายน้ำของรีสอร์ท หมอกหนาลอยเอื่อยตามสายลมปกคลุมสถานที่เป็นหย่อม ๆ สระว่ายน้ำเป็นรูปวงรี

รีสอร์ททพวา ทำความตาย

ขนาดใหญ่ได้มาตรฐาน น้ำในสระสี่ครามงดงาม กระเบื้องเซรามิกและเครื่องประดับสระว่ายน้ำทุกชิ้นดูใหม่เอี่ยมงามตา แก้วเปอลและโตะไม้ขนาดเล็กตั้งเรียงรายอยู่ริมสระว่ายน้ำสำหรับเป็นที่นั่งพักผ่อนของผู้มาใช้บริการสระว่ายน้ำ

พี่เอก ศุภโชค ผู้กำกับการถ่ายแบบให้นางแบบสาวทั้งหกนาง เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดว่ายน้ำแบบทูพีช แล้วมาถ่ายแบบที่สระว่ายน้ำ

“หนาว” นางแบบคนหนึ่งบ่น ฟันของเธอกระทบกันตึงกึกกู่ เพราะความเหน็บหนาว ขณะปลดผ้าขนหนูคลุมร่าง เผยให้เห็นชุดว่ายน้ำแบบทูพีชตัวจ้อยปิดเนินอกใหญ่โตของเธอ นางแบบแต่ละนางพกความมโหฬารระดับภูเขาไฟที่ท่อนบนตัวนิดแทบปิดไม่มีด

“วู้”

“ว้าย !!!!! ”

เสียงร้องของร่างหนึ่งที่ทะเล็งพรวดขึ้นมาจากสระน้ำด้านที่ตื้นที่สุด แอนนี่นั่นเอง เธอหุงบิกินี่สีชมพูสด ท่อนบนเกาะกุมหน้าอกมโหฬารมีสายเดี่ยวคล้องลำคอขาวเนียนไว้ ซีนส่วนด้านล่างเป็นกระเปาะรัดรั้งแนบเนิ่นเนื้ออย่างน่าหวาดเสียว มีโบว์สีชมพูขนาดใหญ่แลคล้ายดอกชบายักษ์ติดผมด้านบนอยู่

นางแบบสาวจอมเป็นสะบัดผมเผ้าไปมาน้ำกระจ่าย และไล่สาดน้ำใส่คนอื่น นางแบบคนอื่นๆ วิ่งหนีน้ำกระเจิดกระเจิง นางแบบนางหนึ่งสะดุดล้ม ร่างกายส่วนบนกระแทกน้ำในสระเต็มเปา ตากล้องสองคนรีบถ่ายภาพสดไสของเธอเก็บไว้ดูเองก่อนที่พี่เอก ศุภโชคจะสั่งให้ถ่ายจริง

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

“ตาย ! ตายแล้ว แอนนี่จึงเอาอีกแล้วนะยะหล่อน คนอื่นเค้า
 หนาวจะตาย หล่อนเล่นมุกตลกเป็นนางเงือกไปได้” พี่เอก ศุภโชค
 โวยวายอยู่ข้างสระว่ายนํ้า ชี้นิ้วไปทางทีมงานที่อยู่ด้านหลัง แล้วโวยต่อ
 “เซ็ทแรกผมต้องไม่เปียกนํ้านะจ๊ะสาว ๆ ” ทีมงานที่ถูกชี้นิ้วสั่ง
 รีบส่งผ้าเช็ดตัวให้เหล่านางแบบเช็ดผมที่เปียกนํ้าให้แห้ง

การถ่ายแบบโดยใช้สระว่ายนํ้าของรีสอร์ตเป็นโลเกชั่นเป็นไป
 อย่างเรียบร้อย ทีมงานทั้งหมดได้มากันครบทุกคนแล้ว นายแบบหนุ่ม
 รูปร่างบึกบึนมีมัดกล้ามเนื้อสวยงาม ใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ผิวขาวดู
 สะอาดสะอ้าน เข้าร่วมถ่ายแบบกับเหล่านางแบบสาวสวยทั้งหกนางด้วย
 ขณะการถ่ายแบบมีนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ที่มาพักที่รีสอร์ตเช่นเดียวกัน
 จ้องมองอย่างให้ความสนใจ

“เอาล่ะเสร็จแล้ว” พี่เอก ศุภโชคพูดขึ้นหลังจากถ่ายรูปริมสระนํ้า
 จึงสั่งให้นางแบบทุกคนพักผ่อนได้ ก่อนที่จะนัดเวลาถ่ายรูปเซ็ทต่อไป
 โดยให้ฝ่ายจัดเตรียมสถานที่ไปดูบริเวณยอดเขาใกล้กับรีสอร์ตตั้งแต่
 ตอนเช้าแล้ว

บุ่ม ๆ ๆ ๆ

แอนนี่ยังคงตำมุคตลกว่ายนํ้าอย่างสนุกสนาน โอปอลเรียก
 เพื่อนสาว

“อีแอนไปเถอะแก คนอื่นเขาออกจากสระหมดแล้วนะ”

“เดี๋ยวลดิ ขอว่ายนํ้าลดแคลอรีก่อน” แอนนี่ท้วง

รีสอร์ตผวา ทำความตาย

“แกไม่เหนียวรีใจนี่ ตอนหนึ่งเครื่องชั้นก็นอนไม่หลับ ตอนหนึ่งรถขึ้นดอยมา ชั้นก็นอนไม่หลับ” โอปอลพูดพลางเหลียวรอบสระว่ายนํ้า นางแบบทุกคนกับทีมงานถ่ายแบบทยอยออกจากบริเวณสระว่ายนํ้าหมดแล้ว แยกภายในรีสอร์ทคนอื่นๆ ที่เคยมาคุมดูการถ่ายแบบก็แทบไม่เหลือใครแล้ว โอปอลขมลุกซู่อย่างบอกไม่ถูก

“รู้สึกใจวิวชอบกลว่ะแก ไม่รู้เป็นไง ชั้นสังหรณ์ใจชอบกล”

โอปอลหันมาทางเพื่อน แต่นางแบบสาวร่างอวบทะเล่สิ่งตัวพรวดว่ายนํ้าไปตามทางยาวของสระได้สักครู่แล้ว ร่างของแอนนี่ดีน้ำอยู่บนสระว่ายนํ้าด้านที่ลึกที่สุด

“แรงดีจังอีแอน แป๊ปปเดียว ว่ายนํ้าไปถึงโน่นแล้ว” โอปอลพูดพลางใช้ฝ่ามือขวาป้องหน้าผากกันแสงแดดไม่ให้กระทบลูกนัยน์ตา จ้องมองร่างเพื่อนสาวที่ว่ายนํ้ากลับมาตามทางยาวของสระ รอสักครู่หนึ่ง แต่แอนนี่ไม่ว่ายนํ้ากลับมา !!!

“แอนนน หายไปไหนนะ ! ” โอปอลตกใจ รีบพรวดพราดไต่บันไดขึ้นจากสระว่ายนํ้า แล้ววิ่งไปดูบริเวณด้านที่มีน้ำลึก ร่างของแอนนี่จมลงสู่ก้นสระว่ายนํ้า มองเห็นผมสีน้ำตาลแดงของเธอลอยแผ่กระจายในมวลน้ำ โบว์สีชมพูสดที่ติดด้านบนศีรษะลอยปริ่มน้ำ ทำให้โอปอลยังแน่ใจว่าแอนนี่จมน้ำตรงนี้แน่ๆ

“อีแอนอย่าเล่นแบบนี้ละเว้ย ! เดี่ยวจมน้ำจริง ๆ นะแก” โอปอลร้องเสียงดัง คิดว่าแอนนี่คงล้อเล่น จึงรอสักครู่ แต่แอนนี่ไม่มีทีท่าจะโผล่ขึ้นมาจากใต้นํ้า เหลียวรอบกาย บริเวณสระว่ายนํ้าไม่มีใครอยู่เลย

นางแบบสาวสวยรีบคว้าห่วงยางสองอันที่ตากอยู่ด้านหลังเก้าอี้ เพลริมสระน้ำ โยนห่วงยางอันหนึ่งลงสระว่ายน้ำ ส่วนตัวเธอกระโดดลงน้ำพร้อมห่วงยางในมือขวา

ตูม !

เสียงน้ำแตกกระจาย โอปอลลุดน้ำออกจากใบหน้าของเธอแล้ว รีบมุดน้ำลงไป คราวนี้เธอเห็นเพื่อนสาวชัดเจนนขึ้น แอนนี่อ้าปากลืมตาม ค้างกำลังตะเกียกตะกายว่ายน้ำขึ้นมาเหนือพื้นผิวน้ำ แต่ร่างของเธอคล้าย ถูกบางอย่างดึงดูดเอาไว้ไม่ให้ลอยขึ้นมา โอปอลชนลุกชู แต่ก็ฝืนรวบรวมกำลังว่ายน้ำตรงเข้าไปกระซกแซนเพื่อนสนิทลอยขึ้นเหนือพื้นผิวน้ำอย่างรวดเร็ว

แต่ก ๆ ๆ ๆ

เสียงแอนนี่สำลักน้ำ เป้าและสูดลมหายใจเข้าออกอย่างรุนแรง โอปอลหอบแฮ่ก ๆ รู้สึกเหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจ นางแบบสาวสวยทั้งสองรีบคว้าห่วงยางใกล้ตัวเอาไว้ พยายามปล่อยตัวให้ลอยไว้

นางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดงน้ำหูน้ำตาไหลเพราะสำลักน้ำเข้าไปหลายอีก ดวงตาแดงก้ำจ้องมองโอปอลแทบกลนออกมานอกเบ้า

“โอปอล เล่นอะไรบ้า ๆ แกมาดึงขาฉันไว้ทำไมนี่” แอนนี่โวยเข้าใจว่าโอปอลดำน้ำมาดึงขาของเธอไว้

“อีแอน ชั้นไม่ได้ดึงเวีย” โอปอลเสียงดังใส่บ้าง ตกใจมากกว่าจะโกรธเพื่อน “นี่ก็เพิ่งโดดลงน้ำช่วยดึงแกขึ้นมาเนี่ยแหละ”

แอนนี่ทำสีหน้าตกใจ เธอลุดน้ำออกจากใบหน้าและผมที่เปียกโชก

“ห่า ! ก็นี่กว่าแคะเล่นบ้าง แล้วก็ยังบ่นอะไรของแกอีก”

“บ่นอะไร ตอนไหน” โอปอลชักตัวสั้นขึ้นมา

“ก็ตอนที่ชั้นจมน้ำใจ แค่น้จๆ อะไรของแก ชั้นก็ไม่ได้แย่งแพน
แกนี่นา”

โอปอลหน้าซีด หันซ้ายขวาหน้าหลัง สระว่ายน้ำนี้ไม่มีใคร
นอกจากพวกเธอเพียงสองคนเท่านั้น

“ชักไม่ดีแล้ววะ แอน ชั้นว่าเรารีบขึ้นจากสระดีกว่าวะ”

ภายในบ้านพักของโอปอลและแอนนี่

“ฮ่าๆๆๆ” แอนนี่หัวเราะก๊ากในสภาพนุ่งผ้าเช็ดตัวออกมา
จากห้องน้ำหลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว โอปอลกำลังแต่งตัว
อยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ริมฝีปากของเธอยังคงซีดสั้นสะท้อนเล็กน้อย เธอ
คว่ำลิปสติกเติมริมฝีปากให้ดูเด่นขึ้น

“ไม่ตกลงนะเวียอีแอน”

“แหม ชั้นก็นึกว่าแกล้อเล่น” แอนนี่ยิ้มขำอย่างไม่นึกกลัวอะไร

“ล้อเล่นกะผีอะไร อู้ย ! ตายแล้ว แม่บอกว่า อย่าพูดคำนี้ ไม่
เอาๆๆ” โอปอลพุดพลาตบปากตัวเองเปาะแปะๆ แล้วเอามือเคาะโต๊ะ
เครื่องแป้งสามครั้งแล้วสะบัดมือคล้ายไล่อะไรบางอย่างออกไป

“ทำอะไรของแกวะนี่” แอนนี่ยิงขำก๊าก หัวเราะยกใหญ่

“ที่บ้านแกไม่ถือรีโงวะ แม่ชั้นบอกมาให้ทำแบบนี้ มันจะไล่เรื่อง
ร้ายๆได้”

แอนนี่พยักหน้า “มีดี อีสานบ้านข้อยถือหลายโปกดเรื่องจั่งซี่”

[ทำให้สำเร็จนะจ๊ะ ปอดต้องไปทำงานแล้ว รัทนะ จู๊บ จู๊บ]
 [เราก็มึงงานต้องทำเหมือนกัน กลับกรุงเทพฯ แล้วเจอกันที่เดิม
 นะ] ข้อความที่ไลน์มาปิดท้าย

แต่งแต่งแต่งแต่ง แต่งแต่งแต่งแต่ง แต่งแต่งแต่งแต่ง
 เสียงสมาร์ทโฟนของแอนนี่ดังขึ้น สาวสวยร่างอวบเเวคคอตรีบ
 ยกโทรศัพท์ที่ส่งเสียงแจ๊ดลากยาว
 “ค่า พี่เอกขานา”
 “เอาขาชั้นมัยยะหล่อน ชาชะยาวเลย” เสียงของผู้กำกับกองถ่าย
 แบบของ SHM Thailand ดังขึ้น
 “นี่หล่อนบอกโอปอลด้วยนะ หลังทานข้าวเที่ยงเสร็จเจอกันที่
 ลานจอดรถ ตอนบ่ายเราจะถ่ายเซ็ทสาวสวยแฉวงไม่จ๊ะ เอาแบบโอป
 ภูเขาคูตันไม้กันไปแล้ว”
 “โห ! แรงอะพี่”
 “คร้า ไม่งั้นเสียชื่อพี่เอก ศุภโชค อาร์ตไดเรกเตอร์ตัวแม่ของ
 เมืองไทยหมดสิยะ”
 “แล้วจะไปถ่ายกันที่ไหนอะพี่”
 “ขี้ธูธูถ่ายกลางทะเลทรายมั้ง ก็ต้องบนยอดดอยสิคะหล่อน ถ้าม
 มาได้”

อีกสี่ชั่วโมงต่อมา

กลุ่มนางแบบสาวสวยหกชีวิต นายแบบหนึ่งคน ตากล้องสองคน ทีมงานจิปาตะอีกสี่คน และพีเอก ศุภโชคผู้กำกับการถ่ายแบบครั้งนี้ กำลังเดินลากขาบนทางดินแคบขึ้นสู่ยอดสุดของดอยผ่านแมกไม้มานานาพรรณ แม้อากาศไม่ร้อน ไร้ซึ่งแสงแดดรุนแรงแผดเผา แต่ด้วยแรงดึงดูดของโลกบนพื้นที่สูงจากระดับน้ำทะเลนับสองพันกว่าเมตรทำให้เหล่าทีมงานถ่ายแบบเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปตามกัน

“โอ้ย ! หนูว่าเราขึ้นมายนยอดสุดของดอยแล้วนะพี นี่ยังมียอดสุดอีกเหรอ” หนึ่งในกลุ่มนางแบบร้องโอดครวญขึ้นมา เหงื่อไหลย่อยบนใบหน้าขาวจ๊ะ ยามหอบเหนื่อยจุมูกกับริมฝีปากเคลื่อนไหว พยับพะยาบผิรูปรทรงอย่างเห็นได้ชัดอันเป็นร่องรอยของการศัลยกรรมใบหน้า

“แฮ่กๆๆๆ ” พีเอก ศุภโชคก็เหงื่อไหลอาบหน้าไม่แพ้กัน รีบร้องถามฝ่ายจิปาตะที่จัดหาสถานที่ถ่ายแบบ “นี่ก้อง ทำไมมันไกลจังยะหล่อน พวกขึ้นมาถ่ายแบบนะ ไม่ได้มาเก็บตัวนักวิ่งมาราธอน เดียวนางแบบก็เป็นลมเป็นแล้ง ถ่ายแบบไม่ได้กันพอดี”

ก้อง หนึ่งในเด็กกองถ่ายแบบทำหน้าที่จิปาตะยิ้มเจื่อนๆ

“ก็คนนำทางท้องถิ่น บอกว่ายอดดอยนี้สวยมากครับ เขาเอารูปจากโทรศัพท์มือถือให้ผมดูแล้ว วิวเจ้งมากครับพี ไซ้มัย หนานสุยเส้ง”

“ช่วยแล้วคับ โสยจิงๆ คับ เจื่อผมเตื่อะ ผมใจื่อโฟนถ่าย ภาพงามแต่ๆ ” หนานฮุยเส็งพูดภาษาไทยปนคำเมืองไม่ค่อยชัดสักเท่าใด บ่งบอกถึงความเป็นคนบนดอย

“โห ! ขนาดคนนำทางยังมีไอโฟนใช้ ไอโฟนไรจะฮุยเส็ง” พี่เอกถาม

“ไอโฟน 7 คับ ผมซื้อมาจากพะม่า ฆะหลิดที่จิ้น ชายดีหลายคับ มีแต่คงลู่กานซื้อ” พูดพลางยื่นโทรศัพท์มือถือให้พี่เอก

ฮูดยอดอาร์ตไต้เรกเตอร์ของเมืองไทยโบกมือปฏิเสธเสียงหลง “ไม่ดูแล้วยะ มีอย่างที่ไหน ไอโฟน 6 ยังไม่ออกเลย นี่เล่นมี ไอโฟน 7 แล้ว เตี่ยวระเบิดใส่ซัน” พี่เอกร้องลั่น “แล้วนี่ใกล้ถึงรียังนี้”

“ใกล้แล้วคับอีกแค่กิโลเดว”

“กิโลเตี่ยวมาตั้งแต่ออกเดินทางแล้วนะนี่ เดินมาร่วมจะสอง ชั่วโมงแล้ว” นางแบบอีกคนบนขึ้นมา

“ใจเย็นสิครับพี่ ผมว่าใกล้ถึงแล้วละ” นายแบบหนุ่มที่มาด้วยกัน ยิ้มอย่างไม่หนาวร้อนใจ เขาออกกำลังกายทุกวัน จึงไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเท่าใดนัก ทุกคนเดินเรียงรายกันตามลำดับการชอยเท้าช้าเร็ว ยิ่งทางสูงชันก็ยิ่งกลายเป็นแถวเรียงสองเรียงหนึ่งคล้ายแมงป่องเลื้อยขึ้นบนเนินเดิน

“ตอนเดินลงเรวคับ มันอึดตอนขึ้นบ่อดาย” หนานฮุยเส็งให้กำลังใจ

แอนนี่กับโอปอลเดินรั้งท้ายซิว ๆ ตามประสาคู่บัดดี้ แอนนี่ใช้โทรศัพท์ถ่ายรูปวิวข้างทางแล้วถ่ายคลิปตอนตัวเองหอบเหนื่อยล้นห้อย แลบลิ้นให้แฟนคลับได้ดูกันในโซเชียลเน็ตเวิร์ก

“มันมีสัญญาณหรือวะอีแอน” โอปอลถาม

แอนนี่สายหน้า “ไม่มีหรอก แค่ในบริเวณริสอร์ทมีสัญญาณก็สุดยอดแล้ว เห็นว่าทางริสอร์ทติดเสาสัญญาณโทรศัพท์กับลากสายอินเตอร์เน็ตมาถึงนี่ แต่ยอดดอยแถวนี้ไม่มีวะ เตี้ยวค้อยอัฟโหลดให้ FC ที่ฟอลโลว์ฉันดู”

“แฟนคลับเยอะนะแก” โอปอลแซว

“มีแต่แฟนคลับนั่นแหละ แฟนตัวจริงกลับไม่มี ใครจะเหมือนแกแจ้เสน่ห์ ต้องแจกบัตรคิวไม่ให้ชนกัน”

โอปอลหัวเราะคำพูดของเพื่อนสนิท

“แกก็หาดี สวยๆ แบบแก หนุ่มๆ ซอบ เสียๆ ก็ติดตริ่ม เวลาขึ้นไปออกบู๊กับแกที่ไร อาเสี่ย อาเฮียทั้งหลายถามหาแต่เบอร์แก แกทั้งสวยทั้งหาเงินเก่ง ขยันทำงาน ขายโน่นขายนี่ พรืดดี เอ็มซี ถ่ายแบบ ล้างรถ งานปาร์ตี้อะไรแกก็รับหมด ชั้นจำได้ ตอนสมัยเรียน แกหอบอะไรวะ จากสำเพ็งไปขายที่มอณะ ขายแม้กระทั่งวันสอบ จนโดนอาจารย์คุมสอบด่าเลย”

แอนนี่หัวเราะคิกคักผสมลมหายใจหอบเหนื่อยยามก้าวขาขึ้นทางสูงชัน

“พวกกำไล ต่างหู สร้อย ที่คาดผม เยอะแยะจำไม่หมดนะ ตอนสอบมันสอบรวมนี่นา ชั้นจะพลาดได้ไง กำไรงามซัดๆ แล้วพอดคนเรา

สอบเสร็จมันก็ต้องออกไปเที่ยวลั่นล้าคล้ายเคียดไช้ปะ มันก็ต้องแต่งสวยไง”

โอบอลหัวเราะเมื่อเห็นแวตตาลิงโลดคล้ายเด็กไร้เดียงสาตัวใหญ่ในร่างกายสาวสวยของเพื่อน

“ผู้ชายไม่ดีทีในอดีตก็แล้วไปเถอะวะ อีกไม่กี่ปีแกก็สามสิบแล้วนา”

“ก็เพราะงั้นชั้นก็เลยระวังไง ชั้นนะลึ้มมันในอดีตไปแล้วแหละ ชั้นนะรอสักวัน ผู้ชายที่เค้ามองเห็นในคุณค่าของตัวชั้น มองข้ามภาพลักษณ์เรื่องงานของชั้น วันหนึ่งก็จะมีคนดี ๆ มาดูแลมาช่วยเหลือชั้นอยู่กับชั้นตลอดไป”

“อือ ?!” แอนนี่พูดพลางชนลูกคำพูดของตัวเอง

“ชั้นนะรอหนุ่มหล่อ รวย นิสัยดี เห็นคุณค่าของชั้น สักวันชั้นต้องเจอ” แอนนี่ชูกำปั้นยิ้มยิงฟันอย่างมั่นใจ โอบอลส่ายหน้าเบา ๆ อดยิ้มในแง่มุมไร้เดียงสาของเพื่อนสนิทไม่ได้ แกล้งพูดแหง ๆ

“แมกซ์ก็ดูสุขภาพเรียบร้อยนะ” โอบอลหมายถึงนายแบบหนึ่งเดียวที่เป็นดาวล้อมเดือนในหมู่นางแบบสาวสวย แต่แอนนี่เบ้หน้าส่ายตัก ๆ

“มีซิกแพคแบบแมกซ์นี่ แกชอบไม่ใช่รีไร”

“โธ่ ปอลลลจ๋า ชอบนะชอบ แต่แมกซ์เขาไม่ชอบแบบชั้นนะดิ”

“หา ! รีว่า” โอบอลซักเข้าใจสิ่งที่แอนนี่พยายามสื่อแล้ว เธอห่อริมฝีปาก มีสีหน้างเล็กน้อย

“ดูไม่ออกนะนี่ เสียงก็ไม่ออก ฝ่ายรุกรีฝ่ายรับวะนี่”

“แกไม่สังเกตตอนแมกซ์มันบิดตูดเดินรีเงี เสื้อผ้าหน้าผม เครื่องสำอางที่ใช้ ตอนนั้นก็ไม่ระวัง เผลอนั่งหนีบไข่เขียว ฝ่ายรับซัวร์”

“กรี๊ดดด” สองพริตตี้สาวสวยส่งเสียงกรี๊ดร้องเบาๆ พร้อมกัน กลุ่มคนที่เดินอยู่ข้างหน้าได้ยินเสียงกรี๊ดร้องปนเสียงหัวคิกคักแต่ไม่ได้ยินที่ทั้งสองพูดคุยเพราะทั้งคู่เดินรั้งท้ายกลุ่ม พี่เอก ศุภโชคส่ายหน้าอย่างระอา “กรี๊ดสลบตลอดทางยัยสองคนนั้น ถ้าเป็นลมชั้นไม่หาม หล่อนลงดอยนะยะ”

บ่นแล้วพี่เอกก็เดินหอบแฮ่กมุงขึ้นสู่ยอดดอยต่อไป

บรรยากาศบนยอดดอยยามบ่ายหนาวเหน็บ ลมเย็นโหยดอง ภายของผู้มาเยือน ทำให้ร่างสั่นสะท้านไปตามๆ กัน นักท่องเที่ยวกลุ่มหนึ่งอยู่บนยอดดอยแล้ว กำลังมุงดูอะไรบางอย่างที่ริมหน้าผาดอย สีสหน้าแต่ละคนดูสลดเคร่งเครียด พี่เอกส่งเสียงกระซิบกระซาบบอก ทีมงาน ทั้งก้องและหนานฮุยเสียงคนนำทางเดินไปถามกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาก่อนหน้า แล้วก็กลับมาบอกกลุ่มถ่ายแบบ

“มีคนตกลงไปจากหน้าผาดตรงโน้นนะพี่” ก้องบอกพี่เอก

“ตายแล้ว !!!! ” พี่เอกกับบรรดานางแบบสาวอุทานพร้อมกัน หันไปคุยกันถึงอุบัติเหตุที่ไม่มีใครคาดถึงเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ

“แม่นแล้วคับ ตายแน่ๆ คับ โตะลงไปจะอื้อบ่อเหลี้ยคับ ยอดเขานี้ ลงไปลุ่มสูงขนาด” หนานฮุยเสียงบอก

“แล้วมีใครไปแจ้งความรึยังคับนี่” แมกซ์ นายแบบรูปหล่อหนึ่ง เดียวในบรรดานางแบบสาวสวยถาม

“มีแล้วครับ คนนำทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มนั้นเดินลงยอดดอยไปแจ้งเจ้าหน้าที่หลายชั่วโมงแล้ว สักพักคง...” ก้องพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีรถจี๊ปคันหนึ่งวิ่งฝ่าทางอีกด้านหนึ่งมา มีเจ้าหน้าที่ชุดพรางสีตำแหน่งบนรถจี๊ปคันนั้นสี่นายรวมคนขับ

“รถขึ้นมาได้หรือนี่ ทำไมเราไม่เอารถขึ้นมาล่ะ” นางแบบคนหนึ่งถามขึ้น

“ขับขึ้นมายากครับ ต้องทั้งชำนาญพื้นที่ และต้องเป็นรถขับเคลื่อนสี่ล้อที่ดัดแปลงสภาพด้วย ไม่งั้นถึงเอารถตู้ หรือรถทั่วไปขับขึ้นมาก็ไม่รอดอยู่ดี” ก้องตอบ

เจ้าหน้าที่เริ่มทำการสอบถามเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากกลุ่มนักท่องเที่ยวก่อนหน้า พี่เอกตัดสินใจกลับ แล้วค่อยไปเปลี่ยนสถานที่ถ่ายแบบในวันพรุ่งนี้ โอปอลรีบดึงคอเสื้อแอนน์ที่เดินตอกแตกทำท่าจะเข้าไปถ่ายคลิปรีวีดีโอ ส่งเสียงหลง

“อย่าเข้าไปใกล้แก ทางโน้นมีคนตาย กลับกันเถอะ”

กองถ่ายแบบจึงตัดสินใจเดินทางกลับ เมื่อถึงรีสอร์ตก็อ่อนล้าโรยแรงไปตามกัน พี่เอกประกาศก้อง

“คืนนี้มีปาร์ตี้ละนะ เป็นปาร์ตี้ผ่อนคลาย เรื่องของเรื่องก็คือพี่น้องผู้กำกับละครสามมิ่งที่มาตั้งกองถ่ายอยู่ที่รีสอร์ตนี้เป็นรุ่นพี่ชั้น ชั้นจะเชิญพี่น้องมาดินเนอร์สักหน่อย ชั้นคิดว่าจะมีคัพเวอร์แดนซ์พอให้เป็นสีสันแก่งานสักหน่อย”

“พี่จะลุยเองเลยหรือคะ” เสียงนางแบบสาวคนหนึ่งแซว

“บ้า ! ชั้นหมายถึงพวกหล่อนยะ เรียกความสนใจหน่อย ไม่แน่นอนยะ อาจจะได้จับถ่ายละครด้วยก็ได้”

“ดีเลยคะ หนูจะได้ सबัดตุตตลอดเคลอริไปด้วย” แอนนี่พูดพลาง สายเอวเต็งตึงไปมา

“แรงเหลือเฟือนะยะหล่อน” พี่เอกค้อน แล้วจึงบอกให้ทุกคน แยกย้ายไปพักผ่อนได้

“นี่แอนนี่กับโอปอล” พี่เอก ศุภโชคเรียกนางแบบทั้งสองขณะที่ทั้งคู่กำลังเดินไปที่บ้านพัก

“พี่เกือบลืมไปเลย มีเพื่อนพี่มาเที่ยวที่นี่ด้วย ชาวต่างชาตินะ เป็นหนุ่มมหาเศรษฐีจากดูไบเชียวนะหล่อน”

แอนนี่มีสีหน้าเฉยๆ แต่โอปอลดวงตาทอประกายแวววาว

“เพื่อนพี่เขามาเที่ยวที่เมืองไทยหลายครั้งแล้ว ก็ไม่ค่อยเจอกันเท่าไรหรอก คราวนี้เขามาพักที่รีสอร์ทนี้ด้วย เรื่องของเรื่องคือ ทั้งสองคนนี่เขาเป็นพี่น้องกัน จะมาลงทุนธุรกิจขายพวกเพชรจิวเวลรี่ที่เมืองไทยนะ ครอบครัวของทั้งสองนี้ร่ำรวยมหาศาลติดอันดับท็อปเทนที่ดูไบด้วยนะ

พี่ก็เห็นว่าแอนนี่กับโอปอลมีความรู้เรื่องด้านนี้ใช้มั้ย ภาษาอังกฤษหนูทั้งสองก็พูดเก่ง บางทีถ้าหนูทั้งสองมาร่วมคุยด้วยอะไรก็น่าจะง่าย พี่จะแนะนำสถานที่เปิดร้านแถวสุขุมวิทให้เขา มีคอมมิชชั่นนิดหน่อย แล้วถ้าการตกลงเจรจาเป็นไปด้วยดี พี่ก็จะให้เปอร์เซ็นต์หนูทั้งสองด้วย อย่างนี้ดีมั๊ยจ๊ะ วินวินทั้งสองฝ่าย”

“ว้ายย” แอนนี่กรี๊ดเบาๆ สนองคำชวน “ดีค่ะพี่เอกขา โอเลยคะ เรื่องมันนี่แอนด์บิลส์เนส หนูชอบมั่งๆ ค่ะ”

“แหะๆๆ” พี่เอก สุขุขุขยี้ม้แหะๆ แม้บางครั้งจะนึกหัวนๆ ในความตึงตังของแอนนี่บ้างก็ตาม แต่ก็เชื่อถือความเป็นมืออาชีพของทั้ง โอปอลและแอนนี่

“งั้นก่อนปาร์ตี้ตอนสองทุ่ม ประมาณห้าโมงครึ่ง หนูทั้งสองช่วย แต่งกายชุดราตรีสวยๆ แล้วไปเจอพี่ที่ห้องรับรองแขกวีไอพีได้ไหม อยู่ชั้นสองตึกนี้แหละ อาจมีจิบไวน์ รับประทานอาหารของว่างเล็กน้อย คุยกัน เรื่องธุรกิจ” พี่เอกบอกรายละเอียดคร่าวๆ

“ได้ค่ะพี่ ว่าแต่แล้วพี่จะไปกินข้าวเย็นกับพี่น้องผู้กำกับไม่ใช่หรอ พุงไม่แตกหรือพี่ กินข้าวกินช้อน” แอนนี่กระทุ้ง โอปอลสะกิดห้าม แต่ไม่ทัน

“อ๊อ้ย นั่นมันคนละครายการกันจะ จำไว้นะจะ ถ้ามีโอกาสอย ตามลมมาตองคว่าเอาไว้ม่ว่าจะเป็นเมื่อไรก็ตาม จะมามัวไม่ว่าง ไม่ไหว เมื่อไหร่จะได้ดีล่ะคะ”

“ได้ค่ะพี่เอก พี่ไม่ต้องห่วงคะ เดี่ยวพี่มีอะไรที่ต้องการให้พวก หนูช่วยพูดกับเพื่อนพี่ ฟीलิสต์มาให้หนูกับแอนนี่ได้เลยคะ” โอปอลตกลง รับคำ ขณะที่แอนนี่ยิ้มหวาน เธอก็เป็นมืออาชีพด้านเทคแคร์ดูแลลูกค้า อยู่แล้ว

เวลาบ่ายห้าโมงครึ่ง

ห้องรับรองแขกวีไอพี ชั้นสอง ตึกอำนวยการ เดอะ เมาร์ทเท่น รีสอร์ท

สองนางแบบสาวสวยในชุดราตรีงามตาเดินขึ้นบันไดลิ้นยาวขาเดินตรงมาตามทางเดิน ด้านในเป็นห้องรับรองแขกวีไอพี โอปอลมีรูปร่างสูงกว่าแอนนี่ ผมยาวดำขลับถูกหวีเรียบทิ้งปลายให้ดูเป็นธรรมชาตินิดหน่อย คิ้วถูกกันปลายแหลมสีเหลี่ยมคางหมู ขนตาปลอมกับไอน์ลายเนอร์สีดำช่วยขบความกลมโตของดวงตา ใบหน้าผัดแป้งขาวนวลรับกับทรงหน้าเรียวยาว ริมฝีปากสีชมพูระเรื่อ ตุ่มหูรูปแท่งเพชรทรงยาวสองแท่งติดกันสะดุดสายตา ทั้งเรือนร่างสะโอจดสะองด้วยชุดราตรีสีน้ำเงินเข้ม บริเวณเนินอกเว้าลงไปขยับเด่นให้เห็นความมโหฬารของเนินอกอวบอ้อมมีสายเดี่ยวเส้นจิวโยงเกาะไหล่ซ้ายขาปลายของชุดราตรียาวจรดรองเท้าส้นสูงสีขาวยาวใส

แอนนี่ก็แต่งตัวเด่นไม่แพ้กัน แม้จะรูปร่างเตี้ยกว่าโอปอล เธอใส่ชุดราตรีสีชมพูสดอันเป็นสีที่เธอโปรดปราน แต่งหน้าด้วยลิปสติกสีแดงเข้ม แก้มสีชมพูจางรับกับใบหน้าที่ค่อนข้างกลมตั้งแต่เกิด ผมยาวสีน้ำตาลแดงปล่อยสยายมีที่คาดผมรูปชบาแดงอันใหญ่โดดเด่น บริเวณเกาะอกมีสายบางคู่คล้องกับต้นคอไว้ เนินอกมโหฬารกว้างใหญ่กว่าโอปอลมากเมื่อเทียบกันแบบปอนด์ต่อปอนด์ ปลายชุดราตรียาวจรดรองเท้าส้นสูงสีชมพูเข้ม

สองนางแบบสาวเดินขนาดผลักบานประตูกระจกเข้าไปภายในห้องรับรองแขกวีไอพี

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

เบื้องหน้าของทั้งคู่ ชายทั้งสามนั่งอยู่ บนโต๊ะอาหารมีเพียงแก้วน้ำดื่มวาง พี่เอก ศุภโชคอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตลายสีขาวยาว กางเกงขาวาวสีดำน มีเสื้อแจ็กเก็ตคอวีสีดำนั้สวมทับไว้

ส่วนชาวตะวันตกออกกลางทั้งคู่มีใบหน้าและรูปร่างใกล้เคียงกัน รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมเข้ม คางเป็นเหลี่ยม นัยน์ตาสีสนิมเหล็ก ผมสั้น มีหนวดเคราขึ้นครึ้มราวถูกแรงแดดด้วยดินสอดำ ทั้งคู่แต่งกายด้วยชุดสากลคล้ายกันคือชุดสูทสีเทาเพียงแต่ผูกเนกไทสีน้ำตาลเข้มและสีเงินวาว

ชายทั้งสองตาลุกวาวเมื่อเห็นนางแบบสาวสวยเดินขนาดเข้ามาหาพวกเขา ทั้งคู่ลุกขึ้นยืนอย่างลึ้มตัว พี่เอก ศุภโชครีบลุกตาม มือซ้ายคล้องหูกกระเป๋าถือแอร์เมสไบโปรดติดมือเช่นเดิม

ชายรูปร่างสูงโปร่ง ทรงหน้าเรียกว่าอีกคน ผูกเนกไทสีเงินวาวก้าวมาด้านหน้าห่างจากที่โอบอลและแอนนี่หยุดยืนอยู่เพียงก้าวเดียวถึงตัว

“นี่คือคนน้องนะ มิสเตอร์ซาเย็ก” พี่เอก ศุภโชคแนะนำมหาเศรษฐีชาวญี่ปุ่นคนแรก

แอนนี่ทำตาโตปากจู้ “กรี๊ดดด” แอบกรี๊ดเบาๆ ข้างหูโอบอล “ชื่อ น่ากลัวจังเลยแก มาเย้..”

พี่เอกทำหน้าที่เหมือนเห็นผี “ว้าย ! บัดสี ฉันทได้ยินนะหล่อน” เขาโวยวาย เงื่อกระเป๋าแอร์เมสหนึ่งจระเข้ที่เรียบเป็นพิเศษเพราะเลี้ยงบนหินอ่อน ทำท่าจะฟาดกบาลแอนนี่ แต่นึกได้ว่ากระเป๋าเราคร่ำมแสนกัเลยชะงักไว้ก่อน

“ซาเย็ยกยะ ไมใช่ มาเย็.. อะไรของหล่อน”

“คะพี่เอก” แอนนี่ทำเสียงอ่อย สีหน้าจ้อยลงทันที ขณะโอปอล ยิ้มชายตาแบบหวานเสน่ห์ให้ซาเย็ยกกับพี่ชายรูปร่างสูงของเขา

“ส่วนนี้ มิสเตอร์ฮาเหม็ด” พี่เอกแนะนำต่อ

“อะไรก็สระเอ็ดหมดเลยแก ถ้าเป็นแฟน ไมโดนเฮ็ดทั้งวันเธอ” แอนนี่แอบกระซิบกระซาบกับโอปอลขณะที่สาวสวยเพื่อนแอนนี่ยิ้ม ไปรยปรายราวนางงามไม่หุบ ข้อศอกก็กระทุ้งเพื่อน

“อีแอน อย่าเยอะแก อย่าเยอะ เดี่ยวเขาฟังภาษาไทยออก”

“มิสเตอร์ซาเย็กแอนน์มิสเตอร์ฮาเหม็ด ดิสอิสแอนนี่แอนด์โอปอล” พี่เอก ศุภโชคแนะนำฝั่งนางแบบสาวทั้งสองให้มหาเศรษฐีดูไปทั้งสองรู้จักบ้าง

“Nice to meet you” สองหนุ่มจากตะวันออกกลางรีบปรายตา จับมือกับสองนางแบบสาวสวย

“มาเย็ด กับโดนเฮ็ด ไรท์” แอนนี่พูดโพล่งออกมาขณะจับมือ พี่เอก ศุภโชคตาโต อ้าปากค้าง

“โน้จ ” สองหนุ่มดูไบรีบยกมือปฏิเสศพัลวัน

“My name is Sayek and my brother is Hamed”

“แก...อีแอน อย่าเพิ่งปล่อยไก่อดิ” โอปอลยิ้มเจื่อนๆ

พี่เอก ศุภโชคค้อนแอนนี่หลายขยับ แต่ยังรักษามารยาทไว้ รีบผายมือเชื้อเชิญสองมหาเศรษฐีจากดูไบให้ไปนั่งที่เก้าอี้

ทั้งซาเย็กและฮาเหม็ดนั่งลงบนเก้าอี้ โอปอลและแอนนี่นั่งลงบนเก้าอี้ของตัวเองด้วยเช่นกัน ซาเย็กจ้องใบหน้าแอนนี่อย่างพึงพอใจ ส่วนฮาเหม็ดก็จ้องโอปอลด้วยความพึงพอใจเช่นกัน

“What do you like to drink ? ” ซาเย็กซึ่งถามแอนนี่เป็นการเฉปะเฉะจง เขาพึงพอใจแอนนี่มาก ชอบที่เธอเด็วยิ้มเด็วยหัวเราะ คิกคักตลอดเวลา เป็นอะไรที่เขาไม่เคยเห็นจากที่ไหนมาก่อน ถือว่าหาดูไ้ไ้ยาก สายตามิวายแอบชำเลืองเนินหน้าอกมโหฬารขาวจ๊ะหลายครั้งอย่างอดใจไม่ไหว

“แซมเปญคะ” แอนนี่ตอบทันที

ที่เออกับโอปอลหันหน้ามอกันเล็กเล็ก โอปอลกระซิบกระซาบข้างหูเพื่อนสาว

“เบาๆ หน่อยแแก เด็วยไ้ไ้ดีนหมด”

ซาเย็กหัวเราะเบาๆ ฮาเหม็ดหันไปมอกน้องชายของเขาพร้อมรอยยิ้มนุ่มนวล เขาขยับนิ้วเรียกเด็กเสิร์ฟ

“Do you have Champagne? ”

เด็กเสิร์ฟพยักหน้า

“ Please bring me a bottle of Champagne and please ask these Ladies anything they want”

เด็กเสิร์ฟพยักหน้า “หันไปทางแอนนี่กับโอปอล คุณผู้หญิงทั้งสองจะทานอะไรครับ เชิญสั่งได้เลยครับ”

แอนนี่ถือมือทั้งสองข้างแลบลิ้นออกมา อยากจะสั่งอาหารแซ่บๆ ประเภทข้าวเหนียว ส้มตำ ซุปหน่อไม้ ลาบปลาดุก ไก่บั้ง แต่พี่เอกกับ โอปอลจ้องเธอเขม็งราวกำลังแผ่รังสีอำมหิต

“ฮ่าๆๆ เอ๊กกกก” แอนนี่หัวเราะในลำคอ

“สแต่กสิคะ จะโกอินเตอร์อยู่แล้วมันก็ต้องสแต่กอยู่แล้วคะ สแต่ก หมูคะ เอาสแต่กหมูมาเลย”

พี่เอกกับโอปอลตาโต ชาวดูไบทั้งสองจ้องคนไทยทั้งสามว่ามี อะไรเกิดขึ้นเพราะฟังภาษาไทยไม่ออก โอปอลรีบยิ้มหวานกลบเกลื่อน

“ชั้นว่าชั้นสั่งให้ดีกว่ายะ ให้หล่อนสั่ง ชุริกจชั้นชายไม่ออกแน่ๆ ”

พี่เอกส่งเสียงดู่ๆ “น้องคะ เตี่ยวพี่เขียนรายการอาหารให้คะ เอา เครื่องดื่มมาก่อนแล้วกัน”

โอปอลกระซิบข้างหูแอนนี่ “พวกดูไบไม่กินหมูแก อันนี้ห้าม เด็ดขาด ไม่เคยได้ยินรึเง”

“อ้าว ! เหรอ” แอนนี่ยิ้มเจื่อนๆ

บรรยากาศบนโต๊ะเป็นไปด้วยความราบรื่น ซาเย็กจ้างนักดนตรี ประจำห้องอาหารมาบรรเลงไวโอลินขณะรับประทานอาหารไปด้วย และ คิวกรณบัตรราคาพันบาทหลายใบทียบแก่นักดนตรีและเด็กเสิร์ฟ โอปอล ตาลุกแวววาว อดกระซิบกับแอนนี่ไม่ได้

“งานนี้ใจของจริงวะ เขาว่าพวกดูไบรวย เพิ่งเห็นกับตาวันนี้ แหละ รับประทานอาหารนี้ไม่เสียเที่ยวจริงๆ ”

พี่เอกเริ่มคุยธุรกิจการเปิดร้านขายเครื่องเพชรจิวเวอรี่ในประเทศ
ไทยที่ฮาเหม็ดกับซาเย็กจะมาลงทุน ฮาเหม็ดมีแย้งบ้าง แต่เมื่อแอนนี่
คอยเสริมให้พี่เอกตลอด ซาเย็กก็สะกิดพี่ชายของเขา

“No problem, My brother really likes what Anny told us, so
any time we can sign contact”

พี่เอก สุขุโชคยิ้มหวานจ้อย รู้สึกไม่ผิดหวังจริงๆ ที่ชวนแอนนี่
กับโอปอลมาคุยเรื่องงานด้วย

ทั้งหมดรับประทานอาหารจนเสร็จเรียบร้อย ซาเย็กและฮาเหม็ด
ขอถ่ายรูปคู่กับแอนนี่และโอปอล

“You are very beautiful. Today is my special day” ซาเย็ก
พูดกับแอนนี่

“โน โน Not special yet. You want something SPECIAL
right?” แอนนี่พูด

“What?” ซาเย็กอุทานอย่างงงๆ

“นี่ไง สเปนเซียล ยูเทคโฟโต้ละ” แอนนี่พูดพลางหยิบขวดน้ำที่
วางอยู่บนโต๊ะอาหารยกขึ้นเหนือศีรษะ ยิ้มอย่างยั่ววานไปที่ซาเย็กแล้ว
เทน้ำรดราดศีรษะตนเองตั้งแต่ผมจนเปียกชุ่มลงมาถึงเนินอก

“อูวว” แอนนี่แกลังครางออกมาพลางหลับตาทำริมฝีปากจู๋

“Oh ! Alah !!! ” ซาเย็กอุทาน ด้วยคาดไม่ถึง แทบยก
โทรศัพท์มือถือมาถ่ายรูปไม่ทัน ฮาเหม็ดก็รีบถ่ายรูปแอนนี่เช่นเดียว
แอนนี่ค้างในท่านั้นราวสิบวินาที เขย่าๆ ทำท่าคล้ายกายสั่นสะท้าน

น้ำซึมเข้าที่ทรงกลมโหพระ ชุตราตรีแนบเนื้ออวบอัดทำให้ชายชาว
ตะวันออกกลางทั้งคู่ตาแทบถลนออกจากเบ้า

“ไปกันเถอะ เปียกหมดแล้วแก รีบไปเปลี่ยนชุดกันเถอะ”

โอบอลรีบจุมมือแอนนี่วิ่งออกจากห้องรับรองแขกวีไอพี แอนนี่หัวเราะ
อย่างชอบอกชอบใจ

เวลาเที่ยงคืน

แอนนี่กำลังเดินกลับบ้านพัก หลังออกมาจากห้องจัดเลี้ยง
ตามหลังนางแบบสองคน งานเลี้ยงเลิกแล้ว คนอื่นๆ ในห้องจัดเลี้ยงก็
ทยอยออกมาเกือบหมดแล้ว เธอหันซ้ายหันขวามองหาโอบอล แต่ไม่
เจอ

“โอบอลไปไหนอ่า กูกี้กิก กับ กล้วยหอม เห็นโอบอลมั๊ย” แอนนี่
ถามนางแบบสาวรุ่นน้อง ทั้งคู่แทนที่จะตอบกลับหัวเราะคิกคักอย่างมี
เลศนัย

“ไปดูไบไงจ้ะ” กล้วยหอมแซว

“ที่เรื่องงี้ไวจริงนะพวกหล่อน รู้กันหมดเลย”

“แหม ก็มากันแค่นี้จะเจ้ เรื่องบางเรื่องถึงไม่อยากรู้มันก็ลอย
มาตามลมนั่นแหละ” กล้วยหอมโพล่งออกมาตามประสาคนปากไว

แอนนี่ไม่ยากเสวนาต่อปากต่อคำกับเพื่อนรุ่นน้อง วันนี้ต่อกร
กับสองคนมาพอแล้ว และเหนื่อยมาทั้งวัน โอบอลคงมาแนวเดิมอีกแล้ว
แอนนี่ไม่ยากคิดถึงนิสัยเสียของเพื่อนสาว เธอรู้ดีว่าโอบอลเป็นคน

ยังงี้ และบางเรื่องเธอก็ไม่ยากเข้าไปพัวพันด้วย ถือเป็นเรื่องส่วนตัว แอนนี่ตัดสินใจกลับบ้านพัก

ทันทีที่ไขกุญแจเข้าบ้านพัก แอนนี่รู้สึกมีเงาตะคุ่มอยู่เบื้องหลัง เมื่อเธอเปิดประตู ร่างนั้นดันร่างเธอเข้าไปในห้องจนหัวแทบจะทิ่มพื้นพรม เสียงประตูปิดดังโครม ลูกบิดล็อกดังคลิก

ซาเย็กนั่นเอง เขายืนจังก่า ใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุรา ความ เป็นสุขภาพบุรุษในชุดสากลหายไป เหลือแต่คราบขี้เมาโซเซ เสื่อนอก กับเน็กไทก็หายไปเหลือเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวปล่อยชายรูดออกนอก กางเกง ร่างสูงโปร่งผวาเข้ากอดแอนนี่

“เฮีย ! ไ้บ้า ยูจะทำอะไร” แอนนี่ร้องลั่น ขณะที่ซาเย็กอาศัย กำลังที่เหนือกว่าผลักร่างของนางแบบสาวไปชนกำแพง เขาล้วงกระเป๋า สตางค์ออกมา มีทั้งบัตรเครดิต ทั้งธนบัตรเงินสดหลายใบ ทั้งธนบัตร ไทยและธนบัตรดอลลาร์

“I'll give you money I know you want money all Thai girls want money let me do it” ซาเย็กเฉลยสิ่งที่เขาปรารถนา แอนนี่ฉุนก็ กโกรจจัดจนหน้าแดง

ร่างสูงโปร่งโซเซเข้ามากอดแอนนี่ไว้ กลิ่นสุรารุนแรงโชยออกมา จากร่าง ซาเย็กยิ่งรุกล้ำหนักเข้า สองมือดันกำแพงห้องไว้ให้แอนนี่อยู่ใน อ้อมกอด ซอกไซร์ใบหน้าคมเหยี่ยวหนั้นดาดำสีสนิมเหล็ก จมูกโด่ง เคราครึมซุกไซร์เข้าที่เนินอกอ้อมเอิบของแอนนี่

“โน้จ ” นางแบบสาวร้องลั่น

“I know you want” เขาถอดเสื้อเชิ้ตออกอย่างรวดเร็ว แฉกอกที่มีขนหนาเบียดชิดกายขาหนีบของเธอ

“I’ll give you money”

บึ๊ก !

อ้ออก !

ซาเย็กครางคำเดียว เสียงหน้าแข้งของนางแบบสาวกระทบ กระจับของเขาอย่างรุนแรง

“มันนี่พ้อแม่มีงี้ดี” แอนนี่หลุดภาษาอีสานออกมา “กูบ่อแม่ กะหรีเด้อ” พุดจบหมัดขวาของนางแบบสาวก็เหวี่ยงชนปลายครางของ ซาเย็กอย่างจัง ตามด้วยฝ่าเท้าขวายันเข้าที่ท้อง ร้างสูงยาวเซเซต ๆ แอนนี่โผล่กระโดดถีบซ้ำไปที่กัน

“อูย !” ซาเย็กร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ร้างล้มลงบน เตียงนอน

“ตัวก็เหม็น ไม่อาบน้ำบั้งรีโงวะ หล่อแต่รูปจวบไม่หอมจริง ๆ ” แอนนี่พุดพลางกางแขนออกทำท่าแบ่งกล้ำม ฉวยเอาผ้าห่มที่ปลายเตียง คลุมร่างซาเย็กไว้

“ร้อนมากนั้กไซ้มี๊ยูนะ มาเน่ไอจะหนดแผนไทยให้”

แล้วร่างอวบอืดก็กระโดดจามตอกลงบนเป้าหมายทันที

“อ้าก !!! ”

ตืดตืดตืดตืดตืดตืดตืดตืด

เสียงสมาร์ทโฟนพร้อมระบบสั่งตั้งขึ้น ร่างสวยสะดุ้งเล็กน้อย
ขณะที่รูปร่างสูงโปร่งหมวดเคราครีมกำลังเบียดร่างของเธออยู่บนเตียง
ภายในห้องพักของชาวตะวันออกลาง

“Wait” โอปอลร้องบอกฮาเหม็ด แต่หนุ่มดูไบไม่ยอมง่าย ๆ สอง
มือลูบตะโอบมเปะปายไปทั่วร่างของเธอ พยายามถอดชุดที่สวมร่างชาว
นวลออก ดึงสายเดี่ยวข้างไหล่ซ้ายหลุดจากไหล่ที่คล้องอยู่ และใช้ลำตัว
กดร่างเธอให้แนบชิดกับฟูกหมอน

ตื้ดตตตตตตตตตตตตตตตตตต

เสียงโทรศัพท์ยังคงเรียกอยู่ โอปอลสู้แรงหนุ่มตะวันออกลาง
ไม่ไหว จึงนอนนิ่งปล่อยให้ร่างหีนกระหายชอกไช้ร้น้าอกและชอกคอก
เธอสักครู่ สองมือชุกชนล้วงเข้าไปใต้กระโปรงสั้นครึ่งน่องถอด
กางเกงในตัวน้อยสีขาวลายลูกไม้ออกจากเนินแห่งชายปรารถนา เธอ
ระบายลมหายใจพร้อมเสียงครางออกมา

“โอวววว”

ตื้ดตตตตตตตตตตตตตตตตตต

คราวนี้โอปอลตัดสินใจใช้สองมือจับใบหน้าของเขาไว้ บอกเขา
ตรง ๆ น้ำเสียงจริงจัง

“My phone is ringing maybe important thing”

“Important thing” ฮาเหม็ดทวนคำพูดของหญิงสาว เขาผละ
ออกจากเธอชั่วคราวเพราะรู้ว่ายังไ้เธอก็ยอมเขาอยู่แล้ว

“ว่าไ้จ้ะ เด็กหญิงแฉนี้จ้ะ โทรมาทำไมตอนนี้” เสียงโอปอล
เหน็บแนมเพื่อนสาว

“แก อีปอล แก่ไปแรดที่ไหนนี่ รู้มั๊ยไอ้ซาเย็กมันย่องมาปล้ำชั้นที่บ้านพัก”

“หา ! ” โอปอลตกใจ อ้าปากค้าง เบิกตากว้าง เสียงอุทานกับท่าทีของโอปอลพลอยทำให้ฮาเหม็ดตกใจตามไปด้วย

“แล้วซาเย็กมันทำอะไรแกรีเปล่า” เสียงโอปอลเป็นห่วงแอนนี่
 “ก็ไม่ทำไร มันจะเอาชั้นนะสิ แล้วมันก็กวนตีน คำก็จะให้เงินสองคำก็จะให้เงิน เห็นชั้นเป็นกะหรี ก็เลยเตะไขไปที่ ต่อยปลายคางไปที่ นอกนั้นก็หลายตบหลายดับ สอกจามกระบาลไปที่ นอนนิ่งไปเลย ไม่รู้ตายรีเปล่า”

“ตายแล้วแก อีแอน ทำไมแกทำรุนแรงอย่างนี้ ไม่คุยกับซาเย็กดี ๆ วะ ตอนเราเจอกันที่ห้องวีไอพี ซาเย็กเขาสุภาพกับแก่มากเลยนี่”

“ก็ตอนนั้นมันยังไม่เมา พอมันเมา มันจะปู้ชั้นอย่างเดียวะอะ คุณรู้เรื่องหรือ”

“What happened to Sayek ? ” ฮาเหม็ดแม้ไม่รู้ภาษาไทย แต่เขาจับชื่อซาเย็กได้จากบทสนทนาของหญิงสาวและจากสีหน้าตื่นกลัวของเธอ ฮาเหม็ดแน่ใจซัดว่าเกิดอะไรบางอย่างกับน้องชายของเขา

“เอ่อ เอ่อ” โอปอลหันซ้ายหันขวาอย่างร้อนรน ไม่รู้จะตอบยังไงดี แต่ในที่สุดก็โพล่งออกมา

“Sayek tried to rape Annie so she เอ่อ เอ่อ Anny used Thai Boxing to him. Now he knocks down in her room”

Oh !!! Alah My Brother isn't good health He is under Heart attack if he knocks down, anything can happen to him”

ฮาเหม็ดร้องลั่น

“What is your house number ? ”

“313” โอปอลบอกฮาเหม็ด

ชายผู้มาจากดูไบรีบเปิดประตูออกจากบ้านพักพรวดพราดไป โอปอลรีบวิ่งตาม แต่ก้าวเท้าไม่ทันร่างสูงโปร่งที่เป็นห่วงน้องชาย เพียงชั่วพริบตา เขาก็ทิ้งเธอไว้เบื้องหลัง โอปอลหันซ้ายขวา รอบกายเธอไม่มีคนอื่นอยู่เลย บนทางเดินมีแต่ความมืดสลัว โอปอลกำลังจะกลับไปที่บ้านพักของเธอ ฉับพลันสะดุดกึก นึกอะไรขึ้นมาได้ เธอรีบวิ่งย้อนกลับไปที่บ้านพักของมหาเศรษฐีชาวดูไบ แล้วรีอกระเป๋าดูไบแล้วรีบวิ่งไป

ภายในกระเป๋าดูไบใหญ่มีกระเป๋าดูไบเล็กอยู่หนึ่งใบล็อกกุญแจติดกระเป๋าดูไบไว้ โอปอลพยายามเปิดกระเป๋าดูไบนั้นแต่เปิดไม่ออก หันซ้ายขวาเห็นมืดปกคลุมไม่ว่างใกล้จานผลไม้บนโต๊ะตัวเล็กภายในบ้านพัก เธอหยิบมีดมากระชับด้วยมือขวา

“เจอตัวช่วยแล้ว” สาวสวยรำพึงพลางลงแรงกรีดกระเป๋าดูไบเดินทางใบเล็กนั้นจนเป็นช่อง มีดเพิ่งถูกซื้อมาจึงมีความคมกริบตัดหนังบุกระเป๋าดูไบออกอย่างง่ายดาย เธอล้วงสิ่งที่อัดแน่นเต็มกระเป๋าดูไบออกมา

“แบงก์ดอลลาร์” โอปอลรำพึง เธอล้วงปีกธนบัตรดอลลาร์อเมริกาออกมาวางบนเตียง

อย่างที่เธอคาดไว้ สองพี่น้องมหาเศรษฐีดูไบพกเงินมาเยอะจริงๆ แท้จริงโอปอลไม่ชอบทำแบบนี้ ถ้าเขายินยอมให้เงินเธอเองจะเป็นอะไรที่ง่ายดายและไม่เสี่ยงต่อกุศกรางด้วย แต่สถานการณ์มันแปลกๆ โอปอลรู้สึกพิกลตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาที่รีสอร์ทแห่งนี้แล้ว

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

อาศัยสถานการณ์ซุลมุน คงไม่เป็นไรที่จะฉกฉวยเศษเงินเล็กๆ น้อยจากมหาเศรษฐีดูไบผู้ร่ำรวย อีกอย่างเธอเคยมีบทเรียนจากการขโมยเงินนักธุรกิจชาวต่างชาติแล้ว อย่างดีก็แค่แจ้งความเอาไว้แล้วบินกลับประเทศไป ไม่มีเวลามาติดตามดำเนินคดีหาคนร้ายหรอก

“What are you doing ? ” เสียงหัวดั่งขึ้นเบื้องหลัง โอปอลสะดุ้งสุดตัว มือกำธนบัตรดอลลาร์ปึกหนาค้าง

โอปอลหันหลังกลับ ฮาเหม็ดนั่นเองยืนจังก้าอยู่ที่ประตูห้องพัก เขาก้าวเข้ามาในห้อง

“I suspect why you don't follow me. Oh ! you are stealing my money”

มหาเศรษฐีดูไบเปลี่ยนสีหน้าไปอย่างสิ้นเชิง ความพิศวาสในตัวโอปอลหายไปเกือบหมดสิ้น

“Whore, you are a poison snake Your gang hurts my brother and stealing my money”

“โน” โอปอลร้องเสียงหลง ฮาเหม็ดพุ่งพรวดเข้ามาหาเธออย่างโกรธแค้น

“Thai whore, I will kill you”

ฮาเหม็ดยื่นแขนสองข้างตรงไปข้างหน้าอย่างดุดัน นิ้วมือทั้งสิบตะครุบเข้าที่ชอกคอเรียวบางของโอปอล แล้วออกแรงยกร่างเธอขึ้น

“อ้อกๆ” นางแบบสาวตะเกียกตะกายหายใจ มือซ้ายปล่อยปึกธนบัตรดอลลาร์ที่ถือไว้

“ปล่อยๆๆ” โอปอลพยายามดิ้นรน ขอร้องเขา แต่ไม่มีเสียงใด
 เล็ดลอดออกมา ไบหน้าเรียวงามซีดเผือด ร่างของเธอกำลังจะขาด
 อากาศ โอปอลรู้สึกเหมือนวินาทีแห่งชีวิตกำลังจะหลุดลอยจากร่างไป
 เธอขยับมือขวาที่กำมีดปอกผลไม้คมกริบแน่น

“ฉ่ะ !”

ไบมีดคมแหวกอากาศด้วยแรงดิ่งตันเอาตัวรอดตาม
 สัญชาตญาณ

“อ๊ก !”

ฮาเหม็ดดูทานคำเดียวเท่านั้น รอยปาดของคมมีดพาดขวาง
 ลำคอของเขา เลือดสีแดงเข้มทะลักกระชูดออกมาจากลำคอหนา เศรษฐี
 หุ่นดูไบมองนางแบบสาวตรงหน้าที่เขาเคยพิศวาสอย่างไม่เชื่อในสาย
 ตนเอง

“ว้าย !” โอปอลตัวสั่นสะท้าน เลือดจากตัวฮาเหม็ดพุ่งกระชูด
 เข้าที่เต็มไบหน้า เธอตกใจแทบช็อกสิ้นสติ ทรวดตัวลงนั่งแขนขาหมด
 เรี่ยวแรง

ฮาเหม็ดกุมคอกของตัวเองพยายามเดินออกจากบ้านพัก แต่ลิ้น
 เรียวแรงล้มลงตึงขาดใจตาย

“โอปอล !!!” แอนนี่พุ่งพรวดเข้ามาในห้อง พอเห็นร่าง
 ฮาเหม็ดนอนจมกองเลือดก็ยกมือปิดปากด้วยความตกใจ

“ฮือฮือๆๆ อีแอน ช่วยด้วย ชั้นแผลอฆ่าฮาเหม็ดตาย” โอปอล
 ผวาเข้ามากอดแอนนี่ คราบเลือดสดที่อาบร่างเธอแนบติดร่างแอนนี่ไป
 ด้วย

แอนนี่รู้สึกมีงงแคว้งคว้างไปหมด อุทานออกมา
“มันอะไรนะนี่ !!! ”

ร่างชายชาวตะวันตกกลางอีกคนก้าวโซเซตามเข้ามาในห้องพัก ซาเย็กนั่นเอง ใบหน้าของเขาซีดเผือดราวไร้อิทธิเดชระคนด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวเมื่อเห็นร่างของพี่ชายหงายท้องนอนตาเหลือก รอยมีดบาดขวางลำคอเห็นเด่นชัดจน

“Why you kill my brother ?” มหาเศรษฐีหนุ่มจากแดนทะเลทรายตะโกนลั่น

แอนนี่ยืนตัวสั่น เลือดของฮาเหม็ดติดตามผม แก้มและเสื้อผ้าของเธอ โอปอลทรุดตัวลงกับพื้นห้อง ร้องไห้คร่ำครวญ
“ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“Thai girl you’re Evil. You hurt me. You killed my brother. I’ll kill you” ซาเย็กพูดพร้อมกับพุ่งพรวดเข้าหาโอปอลที่นั่งทรุดเข่าสะอึกสะอื้น มีน้อยยังคงกำมีดปกผลไม้เป็อนเลือดไว้
ผลี่วะ !

ซาเย็กชกโอปอลเปรี้ยงเดียวเข้าที่ใบหน้า ร่างของนางแบบสาวหงายหลังล้มตึง มีดหลุดออกจากมือ แอนนี่กั๊ดฟันกรอดทางเล็บทั้งสิบ นิ้วกระโดดเข้าใส่ตะกายหน้าชายตะวันตกกลางอย่างดุเดือด

“โอ๊ย !” ซาเย็กร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด เล็บของนางแบบสาวขวานถูกใบหน้าของเขา แอนนี่กระโดดเข้ากอดคอร่างสูงโปร่งไว้ ทั้งเข้าทั้งชกหน้าหนีไปหมด

“อึกกกก !” มหาเศรษฐีหนุ่มผู้สูญเสียพี่ชายรู้สึกคลุ้มคลั่งขึ้นมา ออกแรงผลักแอนนี่สุดตัว ร่างของนางแบบสาวกระเด็นห่างจากเขา
 ซาเย็กตาขวางด้วยความโกรธกริ้วสุดขีด ทำท่าจะกระโจนเข้า
 ทำร้ายเธอ แต่ว่า

“อึกกกกก !!!” ร่างสูงโปร่งโงนเงน มือขวาที่เงื้อมมือจะทำเข้าทำ
 ร้ายแอนนี่เปลี่ยนมากุมที่หน้าอกซ้ายของตน หัวใจของเขาบีบรัดอย่าง
 รุนแรงเนื่องจากความโกรธทำให้โรคหัวใจกำเริบ ซาเย็กตาเหลือกคาง
 น้ำลายฟูมปาก ล้มหงายหลังฟาดพื้นทันที

“แฮกกกก ๆ ๆ ๆ ”

แอนนี่หายใจหอบอย่างเหน็ดเหนื่อย ผมเผ้ายุ่งเหยิง เนื้อตัว
 มอมแมม เปื้อนทั้งคราบเลือดเปื้อนทั้งคราบเหงื่อที่หลังออกมา
 เครื่องสำอางที่บรรจงแต่งบนใบหน้าผสมเหงื่อและเลือดทำให้ดูยุ่งเหยิง
 น่ากลัว สายตาของเธอจ้องตรงไปยังร่างของซาเย็กที่ล้มลงเพราะ
 โรคหัวใจกำเริบ แล้วรีบหันไปดูเพื่อนสนิท

“โอปอล แกเป็นยังไงบ้าง” แอนนี่กำลังจะเดินเข้าไปหาเพื่อน
 แต่ร่างขาวตะวันออกกลางลูกพรวดพราดขึ้นมายืนจังก้าขวางทางไว้
 นัยน์ตาของเขานัยน์ตาของคนที่มีหมดสติไปแล้ว แต่ร่างกายยังคง
 แข็งขืนยืนจังก้าอย่างดุดัน แอนนี่สะดุ้งก็กโดยอัตโนมัติ

“ฆาตกร” ซาเย็กตวาดเสียงดังลั่นเป็นถ้อยคำภาษาไทยชัดเจน
 ออกมา แอนนี่ยืนค้างตกตะลึง

“**กู่จะฆ่ามึงหังฆาตกร**” เสียงแหบห้าวฟังไม่เหมือนเสียงของมหาเศรษฐีชาวดูไบพร้อมที่ท่าเคลื่อนไหวราวหุ่นกระบอกโซเซมาทางแอนนีอย่างรวดเร็ว นางแบบสาวมองร่างที่เคลื่อนไหวมาทางเธอด้วยความหวาดกลัว ขนทั้งกายลุกชูขึ้นมา ร่างของซาเย็กคว้ามืดปกผลไม้คมกริบบนพื้นพรม ไล่ฟันไล่แทงมาทางเธออย่างรวดเร็ว

“ว้าย !” แอนนีกรี๊ดร้องอย่างตกใจสุดขีดวิ่งหนีออกจากบ้านพักไป ร่างของซาเย็กกระตุกยีกหลายครั้ง แหกปากร้องลั่น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น แล้ววิ่งตามแอนนีออกไป

“ ! เอาชีวิตกูคืนมาหังฆาตกร ! ”

ร่างของโอบอลยังคงนอนแน่นิ่งอยู่บนพรมพื้นห้อง ชายผู้หนึ่งเหยียบเท้าก้าวผ่านประตูเข้ามา เขาจ้องมองร่างชายชาวตะวันออกกลาง สีหน้าชิงชังผุดขึ้นพร้อมริมฝีปากกระตุกยีกก่อนก้าวข้ามศพเดินตรงมาทางโอบอล

ชายผู้มาเยือนจ้องมองร่างของนางแบบสาว ตาแทบถลนออกมาอย่างหึ่งหวงเมื่อเห็นร่องรอยชุดสายเดี่ยวที่ถูกฮาเหม็ดกระชากหลุดกางเกงชั้นในตัวน้อยสีขาวลายลูกไม้ที่ถูกฮาเหม็ดกระชากออกหมายบรรลุกามกิจถูกวางทิ้งข้างมุมเตียง

ชายลึกลับตาลุควาวเมื่อเห็นกางเกงในตัวน้อยนั้น น้ำเสียงเขารำพึงอย่างเพ้อคลั่งพร้อมกับอุ้มโอบอลแนบชิดไว้ในอ้อมแขน

“ปอไม่รักเราแล้วหรือ ทำไมปอทำกับเราอย่างนี้ ทำไมปอมีอะไรกับไอ้แขกนั้น” เสียงรำพึงอย่างเพื่อคลั่งก้าวเท้าพาร่างไร้สติของนางแบบสาวออกจากบ้านพักไป

ร่างที่อุ้มนางแบบสาวเดินผ่านความสลัวของแสงไฟไปสู่ความมืดมิด เสียงของชายลึกลับยังคงพูดกับร่างไร้สติ ก่อนที่จะพาเธอล้มหายไปกับความมืดมิดของราตรี

“ปอรู่มั้ย เรารวยแล้วนะ จากนี้ไปไม่ต้องไปไหนอีกแล้ว เราจะไม่ยุ่งกับตัวเอง ปอต้องอยู่กับเราตลอดไป !!! ”

เรื่องที่ 3 หน้าผิงพระจันทร์

“ตัวเอง พຽ່ນนี้เราไปถ่ายรູบນຍອດดอยตี๋มัย” เสียงถามจาก กนก ชายร่างสันทັดผิวยาว ไບหน้าเรียวแก้มตອบ สวมแว่นสายต้ออัน กะทັดรัตดูกลมกลืนกับไບหน้า ทรงผมบັดเจียงเรียบร້อยเป็นระเบียบ

เขาเปลือยท่อนบน สวมเพียงกางเกงขาสั้น ขณะที่ผู้เป็นภริยา สวมชุดนอนนอนคว່อยູ່บนเตียง ตากໍาลังจ້องมองคอมพิวเตอร໌เทปเล็ต ในมือพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างฟິงพอใจ ปลายนิ้วลูบหน้าจອตแพบเล็ต ขึ้นลงตลอดเวลา

“ได้สิที่รัก แล้วแต่กอล์ฟก็แล้วกัน” ภริยาสาวตອบ เธอมีรູบปร่าง ผอมบาง ผิวยູ່ดเหลือง ไບหน้ากลม ไม่จັดว่าซี้เหล່ แต่ก็ได้เป็นคนสวย ะไรนั้ก เทียบกับผู้เป็นสามีซึ่งดูภูมิฐานหน้าต้อดีกว่່า เพื่อนของเธอ หลายคนต่างชมว่าเธอได้สามีรູบหล່

“ตัวเองดูรູบวันแต่งงานเทรอ” กนกถาม ภริยาสาวพยັกหน้า ยิ้ม อย่างปลอบปลั้มใจ

“ดูคໍ่าสิ ในงานคໍ่าร้องให้ไม่หยุดเลย คໍ่าเคยได้ยືนคนอื่นพูดนะ ว่า เจ้สาวที่ร้องให้ในงานแต่งงาน แสดงว่าเจ้สาวคนนั้นคิดมອบชีวิต ไว้กับคนที่เธอรักมากที่สุดแล้ว”

กนกยิ้มด้วยมุมปาก “แล้วนຸจะมອบชีวิตไว้กับเราไหมละ”

วรนຸซยໍให้สามีของเธอ น้ำต้อคลອขึ้นมื่อเห็นรູบงาน แต่งงานที่ฟິงผ่านพ้นไปไม่กໍ่วันหมัดๆ นี้เอง หลังจากเสร็จงาน

แต่งงาน ทั้งเธอและสามีก็เดินทางมาตีมน้ำผึ้งพระจันทร์ที่ The Mountain Resort รีสอร์ทที่เพิ่งเปิดใหม่แห่งนี้

“มอบสิ มอบไว้ทั้งกายทั้งใจเลย ดูแลเราให้ดีๆ นะกอล์ฟนะ เรา รักกอล์ฟนะ” วรุษพูดคำว่ารักแล้วเงิบ อยากได้ยินคำว่ารักจากปาก สามีของเธอบ้าง แต่กนกนิ่งเฉย เขาฉวยเสื่อกล้ำมที่วางอยู่บนหัวเตียง มาสวมใส่

“ปากแข็งจริงๆ เลยผู้ชายนี้” วรุษยิ้ม นึกถึงสิ่งที่เพื่อนๆ ของ เธอเล่าให้ฟังว่า บรรดาแฟนหรือสามีมักไม่ค่อยพูดคำว่ารักหรือก บาง คนพูดคำว่ารักตอนขอแต่งงานเท่านั้น หลังจากนั้นไม่เคยพูดอีกเลย มัน คงเป็นนิสัยปกติของผู้ชายนั้นแหละ วรุษคิด

กนกเดินไปปิดสวิตซ์ไฟภายในห้องพัก แล้วเดินกลับมาที่เตียง เอื้อมมือกดสวิตซ์เปิดโคมไฟบนหัวเตียงนอนให้ส่องแสงสลัวแทน

“นอนดีกว่า” เขาพูดพลางทิ้งตัวลงนอนบนหมอนข้างกายภริยา สาว หลับตาลง

วรุษกดปิดแทปเล็ตแล้วเอื้อมมือสะกิดกนกอย่างเชิโนาย

“รักเรานะคืนนี้นะ” เธอพยายามพูดเสียงๆ นิ้วชี้จิ้มแผ่นหลัง กนกที่หันหลังให้หลายครั้ง แต่ร่างนั้นยังนิ่งเฉยอยู่

“กอล์ฟอะ นะ นะ นะ” วรุษเร่งเร้า

“เหนื่อยจะ เดินทางมาทั้งวันแล้ว ตัวเองก็ไม่สบายด้วยนี่ ตอน รถวิ่งขึ้นดอยมาที่นี้ ก็อ้วกตลอดทางเลย”

“แต่เค้าหายแล้วนากอล์ฟ” วรุษเสียงอ่อย ใจหนึ่งก็เชิโนาย ใจ หนึ่งก็กลัวว่าเร่งเร้ามากไปสามีจะไม่พอใจ

“นอนพักเถอะ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

หมอกลงจัดปกคลุมไปทั่วบริเวณรีสอร์ทในช่วงเวลาเช้า ชายร่างสันทัดผิวขาวใบหน้าเรียวแก้มตอบในชุดออกกำลังกาย กางเกงวอร์มสีดำ เสื้อกีฬาสีน้ำเงิน ปาดเหงื่อบนหน้าผากแล้วผลักบานประตูกระจกที่เขียนว่า Fitness House เดินออกมาจากห้องออกกำลังกายภายในรีสอร์ทซึ่งเป็นอาคารปลูกสร้างขนาดกลางอยู่ไม่ห่างจากตึกอำนวยการของรีสอร์ท เขาหายใจอย่างเยือกเย็น มองทะลุแว่นสายตาออกไป

บรรยากาศในยามเช้าสำหรับเขาวันนี้ช่างสดใสหน้าออกกำลังกายเหลือเกิน ตอนที่เขาลุกจากเตียง ภริยาสาวของเขายังไม่ตื่น เขาจึงได้โอกาสมาออกกำลังกายเรียกเหงื่อให้ร่างกายกระฉับกระเฉงสักหน่อย

เขาเอ่ยปากถามพนักงานบริการที่เดินผ่านมา

“น้องครับ ทางรีสอร์ทมีสถานออกกำลังกายแบบอื่นนอกจากห้องฟิตเนสไหม”

พนักงานบริการยิ้มอย่างสุภาพให้กนก “มีสระว่ายน้ำครับ เชิญด้านโน้นเลยครับ” พุดพลางก็ผายมือชี้ไปอีกด้านหนึ่งที่ต้องเดินผ่านอาคารอำนวยการไปยังอีกฝั่ง

กนกเอ่ยคำขอบคุณ แม้เขาจะไม่ได้นำชุดว่ายน้ำมาติดตัวมาด้วย แต่ไปดูสระว่ายน้ำสักหน่อยก็ดี จะได้ถือโอกาสเดินเที่ยวชมรีสอร์ทไปด้วยในตัว

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

ร่างสันทัดเดินมาจนถึงบริเวณสระว่ายน้ำ เขานึกชมในใจว่า สมกับเป็นรีสอร์ตเปิดใหม่ ทุกอย่างใหม่เอี่ยมสะอาดสะอ้าน น้ำในสระมีสีครามสวย แต่ผิดสังเกตตรงที่อากาศค่อนข้างหนาว ไอหมอกปกคลุมพื้นที่หลายส่วน แต่กลับมีนักท่องเที่ยวหลายคนมาอออยู่บริเวณสระว่ายน้ำ

เมื่อเห็นตากล้องและฉากกั้นถ่ายแบบ พร้อมนางแบบสาวสวยหลายคน กนกถึงเข้าใจว่าที่บริเวณสระว่ายน้ำกำลังถ่ายแบบกันอยู่นั่นเอง ร่างสันทัดยืนนิ่งอยู่เบื้องหลังเก้าอี้เปลที่มีนักท่องเที่ยวนั่งจ้องนางแบบสาวสวยหุ่นเซ็กซี่อยู่ก่อนหน้าแล้ว สายตาของกนกหยุดอยู่ที่นางแบบรูปร่างสูง ผิวสีชาวนวล ใบหน้าเรียวงาม หัวใจของเขาเต้นรัวไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้เจอเธอที่นี่ นางแบบสาวคนนั้นบังเอิญหันมาเห็นเขายืนนิ่งอยู่ริมสระว่ายน้ำพอดี

!!!

แรกเห็นเขา นางแบบสาวมีสีหน้าราวไม่เชื่อในตาเห็น แต่เมื่อแน่ใจซัดก็ยิ้มให้เขาอย่างยั่วเย้า กนกยืนตะลึงนิ่ง รุ่มร้อนราวไฟเผาเผา ทรวงอกขึ้นมาทันทีทันใด ลมหายใจเข้าออกร้อนผ่าว ร่างสูงใหญ่ของนักท่องเที่ยวคนหนึ่งเดินตรงมาทางเขา กนกลืมหิวว่าเขายืนขวางทางเดินอยู่ ได้แต่ยืนตะลึง นักท่องเที่ยวร่างใหญ่ต้องเดินเบี่ยงออกจากทางเดินเพื่อไม่ให้ชนเขา

ทีดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด

เสียงสมาร์ตโฟนสั้นเตือนสัญญาณโทรเข้า กนกยกโทรศัพท์ขึ้นรับสายอย่างเหม่อลอย

“ที่รักอยู่ไหน มาทานข้าวเข้าด้วยกันสิ เค้าสั่งอาหารที่ตัวเองชอบไว้แล้วนะ เค้าอยู่ที่ห้องอาหารนะ” เสียงของภริยาสาวของเขา นั่นเอง

กนกเงยหน้าดูนางแบบสาวสวยในสระว่ายน้ำอีกครั้ง เธอกำลังโพลสท่าตามที่ชายรูปร่างผอมท่าทางตุงตุงสั่ง

“จะ กำลังไปจ๊ะ” กนกส่งเสียงรับ แล้วกดปิดสาย กลับหลังหันสาวทำอย่างรวดเร็วแซงหน้านักท่องเที่ยวร่างใหญ่ไปทางห้องอาหารของทางรีสอร์ท เขาก้าวผ่านประตูกระจกเข้าไปในอาคารทรงล้านนาที่มีป้ายคำว่า Dining Room ติดอยู่ กวาดสายตามองรอบห้องอาหาร มีนักท่องเที่ยวกำลังรับประทานอาหารอยู่หลายคน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ซื้อคูปองหรือได้รับแจกคูปองสำหรับใช้รับประทานอาหารเช้าแบบบุฟเฟต์ อาหารของแต่ละคนจึงคล้ายคลึงกัน มีแตกต่างกันบ้างแล้วแต่ความชอบของคนที่ตักอาหารแต่ละอย่างมารับประทาน

กนกหยุดสายตาที่โต๊ะด้านติดหน้าต่าง หญิงสาวรูปร่างผอมบางผิวซีดเหลือง ใบหน้ากลม สวมเสื้อแขนยาวที่ทำจากผ้าชีพองสีขาวลายดอกไม้ กระโปรงสีดำบางยาวเหนือเข่าเล็กน้อย กำลังนั่งอยู่ เขาเดินไปหาเธอ วรรณุชะสายตาจากหน้าต่างบานเปิดอ้าที่เธอมองออกไปด้านนอก

“วิวสวยมากเลยที่รัก” เธอพูดยิ้ม ๆ

กนกทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ บนโต๊ะมีอาหารแปลกตาจากอาหารบุฟเฟต์ที่เขาสังเกตเห็นนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ตักมารับประทาน

“ไม่เห็นเหมือนอาหารบุฟเฟต์แบบคนอื่นกินเลย” ชายหนุ่มตั้งข้อสังเกต

“เค้าสั่งอาหารที่กอล์ฟชอบมาแทนอาหารบุฟเฟต์ไง” วรณชย์มอวดฟันขาว ไบหน้ากลมบานราวลูกชالاเปา รุ้สึกปลาบปลี้มและมีความสุขที่ได้เอาใจสามี

กนกพยักหน้า นิ้วชี้มือซ้ายจิ้มขยับแว่นสายตา อาหารที่วางเรียงรายบนโต๊ะล้วนเป็นอาหารที่เขาชอบ ยำปลาตุ๋น กุ้งแช่น้ำปลา ไก่ทอดตะไคร้กรอบ ต้มยำกุ้ง วรณชย์รีบกูดูกูจอรินน้ำใส่แก้วและตักข้าวจากโถที่สั่งมาให้เขา

กนกเริ่มตักอาหารใส่ปาก เขารุ้สึกร้อนรุ่มไปทั้งกาย จึงรีบตักอาหารรับประทานอย่างรวดเร็ว สักพักจึงสังเกตว่าวรณชย์ไม่แตะอาหารที่สั่งมาเลย

“แล้วตัวเองไม่กินเหรอ” กนกถาม

“เค้าไม่ทานข้าวเช้า กระเพาะเค้ารับไม่ได้ แค่ขนมปังกับกาแฟก็อึดจนถึงมือเที่ยงแล้ว” วรณชย์ม่อีกครั้ง กนกยังมีอารมณ์คุกรุ่นจากภาพนางแบบที่เขาเห็นริมสระว่ายน้ำ เขาหายใจรุนแรง แต่ก็พยักหน้าเงิบๆ ต่อหน้าภริยาแบบเก็บกดอารมณ์

“แล้วจะสั่งมาทำไมเยอะแยะล่ะ”

“ก็กอล์ฟทานข้าวเช้าไง เค้ากลัวกอล์ฟไม่อิ่ม”

กนกไม่พูด เขาตักข้าวใส่ปากอีกไม่กี่คำก็ลุกขึ้นยืน

“อ้าวอืมแล้วหรือ” ภริยาสาวรู้สึกแปลกใจที่เห็นสามีของเธออืมอย่างรวดเร็วกนกตบสั้นๆ

“อืมแล้ว”

“น้องคะเช็กบิลด้วยค่ะ”

เด็กเสิร์ฟถือบิลมาที่วรนุช “ทั้งหมด 550 บาทครับ”

วรนุชล้วงกระเป๋าสตางค์ออกมาจ่าย แล้วเดินตามหลังผู้เป็นสามีกลับบ้านพักที่อยู่ด้านล่างห้องอาหารไม้ไกลนิก

“ทำไมที่รักทานข้าวชนิดเดียว ไม่สบายรีเปล่า” วรนุชถามด้วยความเป็นห่วง สังเกตเห็นสามีเงียบไป มีสีหน้าตึงๆ ด้วย

“ก็ไม่มีอะไรนี่” กนกตบน้ำเสียงเรียบ

“แล้วเราจะไปบนยอดดอยตอนกี่โมงล่ะ” วรนุชถามขณะที่ทั้งคู่กลับมาถึงภายในบ้านพักแล้ว

“เก้าโมงครึ่ง เราถามทางรีสอร์ทแล้ว มียอดดอยชมวิวยู่ใกล้ๆ นี้เอง จะมีไกด์ที่รีสอร์ทจ้างไว้ นำทางพานักท่องเที่ยวเดินไปชมวิว ออกเดินทางตอนเก้าโมงครึ่ง”

“อีกครึ่งชั่วโมงเอง ไม่รู้เค้าจะเวียนหัวเหมือนตอนนั่งรถขามารีเปล่า คงต้องเตรียมยา...”

วรนุชพูดค้างแค่นั้นเพราะสามีของเธอเปลือยกายหมดทั้งร่างเดินโงๆ เข้ามาหาเธอที่นั้งอยู่บนเตียงนอน

“ที่รัก !!! ” วรนุชตกใจ

“ทนไม่ไหวแล้ว ครึ่งชั่วโมงยังมีเวลา” กนกพูดพลางกอดร่างของภริยาสาวที่เพิ่งแต่งงานให้นอนราบไปบนเตียง เลิกชายกระโปรงของ

เธอขึ้นมากองอยู่ที่หน้าห้อง คิวานเอาปรากราด้านสุดท้ายที่ขวางความ
ปรารถนาแห่งกามออก

“กอล์ฟ !!! ” วรณชหลุดคำพูดออกมาเพียงคำเดียว ร่างสันทัด
ของกนกก็ลู่ไปด้านหลังเคลื่อนไหวบนร่างกายเธออย่างรวดเร็ว

“โหย ! ” วรณชร้องลั่นห้องเพราะไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน

“เค้าเจ็บ ที่รัก” วรณชน้ำตาคลอ พยายามใช้ท่อนสอดดันร่าง
ของเขาให้พ้นจากร่างกายของเธอ แต่ไม่สำเร็จ

“ทนหน่อยนุช แป็บเดียวเอง” กนกหายใจแรงขึ้น ร่างกายรุ่ม
ร้อน เขาใช้สองมือจับขาของภริยาแยกถ่างออกให้กว้างที่สุด นึกถึงภาพ
นางแบบสาวสวยที่สละว่ายน้ำ แล้วดันร่างอย่างแรงและเร็ว

เวลาเก้านาฬิกาห้าสิบนาที

ลอซู โก่ต๊าวภูเขา ชายวัยราวห้าสิบกว่าปี ศีรษะล้านเล็กน้อย
แต่งกายชุดท้องถิ่นมียามสะพายบ่า หันมองกลุ่มนักท่องเที่ยวจำนวนสิบ
กว่าคนที่ต้องการขึ้นไปชมวิวยามเช้าที่บนยอดเขา อากาศวันนี้ค่อนข้าง
เหน็บหนาว มีหมอกปกคลุมทั่ว แต่คาดว่า เวลาสายๆ ไอหมอกน่าจะ
เลือนหายไป

ลอซูมองไปทางรีสอร์ตอีกครั้งเพื่อรอนักท่องเที่ยวที่อาจมา
สมทบอีก เขาเป็นคนใจเย็นไม่รีบร้อน หมู่บ้านที่เขาอยู่อาศัยก็อยู่ไม่ไกล
จากรีสอร์ตสร้างใหม่นี้ ทางรีสอร์ตจ้างเขากับชาวบ้านหลายคนให้มา
ทำงานที่นี่ หน้าที่ประจำของลอซูคือเป็นมัคคุเทศก์พานักท่องเที่ยวที่มา
พักแรมที่รีสอร์ตไปตามสถานที่ต่างๆ แถวนี่ ส่วนใหญ่เป็นบนยอดดอย

รีสอร์ตพวา ทำความตาย

ที่สามารถมองเห็นวิวได้ ซึ่งความจริงแล้วน่าจะเป็นหน้าผาชะมากกว่า เพราะทิวทัศน์ด้านที่มองลงมาจากหน้าผาไม่มีอะไร มีแต่ป่าไม้และโขดหินแน่นชนิดไปหมด

“เอาล่ะคับ ทุกโคน เขาก็ออกเดินทางกันได้แล้วน้อ” ลอซุเอ่ยกับนักท่องเที่ยวทุกคนด้วยภาษากลางปนคำเมือง เป็นการแน่ใจแล้วว่าไม่มีนักท่องเที่ยวมาสมทบอีก หลังจากนักท่องเที่ยวสองคนสุดท้ายมาสมทบตอนเก้าโมงสี่สิบนาที บัดนี้ก็สมควรแก่เวลาเดินทาง สายมายี่สิบนาทีแล้ว กลุ่มนักท่องเที่ยวลืบทกว่าคนจึงค่อยๆ ทอยยเดินลัดเลาะทางดินที่มีแต่ต้นไม้ใหญ่ยืนต้นออกจากบริเวณรีสอร์ทไปอย่างไม่เร่งรีบ

กนกในชุดกางเกงสแล็กสีดำเสื้อโปโลชายลายสีดำขาวเดินข้างภริยาของเขาอย่างอดโรยชนิดหน่อย เร็วแรงหายไปบ้างบางส่วน วรณชุกัดฟันเดินไปข้างหน้า ทุกอย่างก้าวรู้สึกเจ็บระบบตรงส่วนที่เพิ่งถูกระแทกกระทั้นมา แต่ก็ยังฝืนทำสีหน้าให้เป็นปกติที่สุดเพื่อชายที่เธอรัก

“เจ็บอยู่มั๊ย” กนกกระซิบถาม สีหน้าและแววตาเรียบเฉย วรณชุกายหน้ายิ้มให้สามี

“ไม่เจ็บแล้ว” เธอโกหก พยายามก้าวขาเดินให้เป็นปกติ ทั้งสองเดินอยู่กลางกลุ่มนักท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวสูงวัยหลายคนเดินรั้งท้ายกลุ่ม ลอซุเดินนำหน้าขบวนนักท่องเที่ยวอย่างใจเย็น ไม่เหนื่อยเพราะเคยชินกับเส้นทางเดินขึ้นเดินลงบนภูเขาตั้งแต่เกิดแล้ว เขาเหลือवलหลังมองนักท่องเที่ยวที่แอบนับจำนวนไว้ เมื่อเห็นยังอยู่ครบสิบห้าคน ก็พานักท่องเที่ยวเดินลัดเลาะเนินดินขึ้นไปสู่ยอดดอย

เวลาสองชั่วโมงผ่านไป กลุ่มนักท่องเที่ยวเดินมาถึงบนยอดดอย ลอซูยืมขณะที่นักท่องเที่ยวหลายคนส่งกล้องถ่ายรูปให้เขาช่วยถ่ายรูปให้

บริเวณยอดดอยเป็นลานดิน แต่เดิมมีหญ้าขึ้นรกไปหมด แต่ทางรีสอร์ทได้จ้างชาวบ้านมาถางหญ้ากลายเป็นลานกว้างที่ดูนักท่องเที่ยวได้จับพันคน จุดชมวิวทิวทัศน์เป็นบริเวณปากเหว มองลงไปเบื้องล่างเห็นโขดหิน แม่น้ำและต้นไม้เขียวชอุ่มสุดลูกหูลูกตา

“อาหอง น้ำดื่มมัยคับ” ชาวภูเขาสองคนที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกับลอซูถือขวดน้ำดื่มและข้าวกล่องมาขายให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นมือกลางวัน สำหรับนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้เตรียมอาหารและน้ำดื่มมารับประทาน

ลอซูยิ้มแ้มตลอดเวลาและพยายามให้บริการนักท่องเที่ยวให้ดีที่สุด สิ่งที่เขาหวังในตอนจบของการนำทางเที่ยวนี้คือทิปสักหลักร้อย เขาก็พอใจมากแล้ว

“นั่งพักก่อนนะนูช” กนกสังเกตเห็นวรรณุชมีสีหน้าซีดเซียว ขาสั่น สะท้าน จึงชวนให้นั่งพัก วรรณุชยิ้มอย่างมีกำลังใจให้สามมี

“เค้าลีมพกอาหารมานะ นี่ก็จะเที่ยงแล้ว กอล์ฟหิวมัย” วรรณุชยังไม่วายห่วงกนก ฝ่ายชายสายหน้า

“ไม่เป็นไรหรอก” เขาตอบสั้นๆ

“ซื้อเอากับพวกชาวเขาก็ได้นะ” วรรณุชคะยั้นคะยอ

“ไม่จำเป็นหรอก” กนกน้ำเสียงตึงอย่างลึมตัว แล้วล้วงกระเป๋าดึงขวดพลาสติกกลมขนาดเท่าขวดยาดมออกมา

“ตัวเองไม่สบาย ตัวเองกินยานะ” พุดพลางยื่นขวดพลาสติก
กลมหนึ่งให้ วรรณขจ้องหน้าสามี กนกยิ้มด้วยมุมปาก

“กินชะนุช” เขาส่งเสียงย่ำ

“ยาอะไร คำไม่เป็นไร” วรรณน้ำเสียงสั้น เอื้อมมือไปรับขวด
พลาสติกกลมมาอย่างไม่อยากขัดใจคนที่เขารัก เปิดฝาขวดดู ในนั้นมียา
เพียงเม็ดเดียวเท่านั้น

“ยาแก้อาการไม่สบายของนุชไง”

“แต่ คำไม่เป็นไรนะ” วรรณยืนยัน

กนกเอ่ยน้ำเสียงเฉียบขาด “ทำไมนุชต้องอย่างนี้ละ หรือตัวเอง
อยากกลับบ้านคนเดียว”

คำพูดของกนกเหมือนเป็นประกาศิต วรรณทยาเม็ดเดีวนั้น
ผ่านลำคอค่อยของเธอทันที น้ำตาเอ่อขึ้นมาปรึ่มขอบดวงตา กนกยื่น
ขวดน้ำให้ วรรณรับมาดื่มหลายอีก กนกมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแฝงความหึงหวง
เกรียมไว้ในใบหน้า

“กินยาแล้ว สบายแล้วนะที่รัก” น้ำเสียงของเขาเหมือนเย้ยหยัน
เธอ เพียงครู่เดียว วรรณเหมือนรู้สึกร่างกายล่องลอย รู้สึกง่วงนอน
เหลือเกิน กนกจูงมือเธอมาขึ้นที่ริมหน้าผา เขากะระชิบข้างใบหู

“เดินตรงไปที่รัก เดินตรงไป เรารอตัวเองอยู่นะ”

วรรณรู้สึกคล้ายเหมือนร่างกายไร้การควบคุม ประสาทสัมผัส
ของเธอคงจืดจางอยู่ที่เสียงของเขาเท่านั้น กนกเดินไปยังกลุ่มของ
นักท่องเที่ยว ยืนทั้งกล้องถ่ายรูปและโทรศัพท์มือถือถือให้กับลอลู และ
นักท่องเที่ยวอีกคน

“ขอโทษนะครับ ช่วยถ่ายรูปให้ผมกับภริยาด้วย”

ลอซูรับโทรศัพท์มือถือ ส่วนนักท่องเที่ยวชายอีกคนรับกล้องถ่ายรูปมา

“เรามาถ่ายรูปด้วยกันนะที่รัก” กนกหันหลังกลับมาเอ่ยเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน แต่ภริยาของเขาเดินตรงไปทางหน้าผา น้ำตาไหลอาบสองแก้มขาวซีด

“เค้ารักกอล์ฟนะ”

กลุ่มนักท่องเที่ยวหวัดร้องอย่างตกใจ นักท่องเที่ยวหญิงหลายคนยกมือปิดหน้า ลอซูยืนตะลึง หญิงสาวเดินตรงไปยังหน้าผาและร่วงพลี้อยลงไปจากตรงจุดนั้น นักท่องเที่ยวบางคนที่กำลังถ่ายรูปกันเองอยู่รับหันมากดชัตเตอร์เก็บภาพไว้ นักท่องเที่ยวคนหนึ่งได้ถ่ายคลิปวิดีโอเอาไว้อย่างบังเอิญ ร่างของคู่รักอันนี้มูนฝ่ายหญิงได้ร่วงลงไปคล้ายตั้งใจเดินตกลงสู่เหวเอง

กนกทรุดตัวลงเข่ากระแทกพื้น ร้องให้คร่ำครวญออกมา ขณะที่นั่งท่องเที่ยวคนอื่น ๆ รีบวิ่งตามไปดูที่ขอบเหว ไม่เห็นร่างของหญิงสาวแล้ว

ทุกอย่างดูซูลมุนวุ่นวายไปหมด ลอซูโบหน้าซีด แมรีสอร์ทแห่งนี้จะเพิ่งเปิดใหม่หนึ่งเดือนที่ผ่านมา แต่เขาก็เคยเป็นมัคคุเทศก์ให้กับกลุ่มทัวร์ต่าง ๆ บนดอยอินทนนท์นี้ นี่เป็นครั้งแรกที่มีนักท่องเที่ยวพลัดตกดอยต่อหน้าต่อตาเขา ชาวบ้านที่มาขายของริบมาบอกเขาให้ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ด้านล่าง ลอซูตกลง บอกกับนักท่องเที่ยวทุกคนให้อยู่ในความ

สงบ เขาจะรีบเดินกลับไปทีริสอร์ทด้วยทางลัด และให้ทางริสอร์ทติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาดูแลเหตุการณ์

เป็นเวลาค่าแล้วที่กนกกลางจากตอยมาแล้วมานั่งรอที่ริสอร์ท เขาไม่คาดคิดเลยว่า เจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ถูกติดต่อให้สนธิกำลังกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจะหาศพภริยาของเขาเจอเร็วขนาดนี้ ตอนนี้ร่างของवरनुชถูกหามใส่บนเปลอยู่ไนรพพยาบาลฉุกเฉินของโรงพยาบาลอำเภอ ตำรวจบอกเขาว่า

“ต้องเอาศพภริยาของคุณไปให้คุณหมอที่โรงพยาบาลอำเภอชันสูตรก่อนนะครับ เพราะเป็นการตายที่ผิดธรรมชาติ หลังจากนั้นเราจึงจะมอบศพภริยาให้ทางคุณนำไปประกอบพิธีทางศาสนาได้”

กนกรู้สึกเห็นดีเห็นชอบเมื่อยล่ายอย่างบอกไม่ถูก ใจหนึ่งก็รู้สึกหวาดกลัวยากที่ใครจะเข้าใจรับรู้อารมณ์ของเขาได้ ขณะที่รพพยาบาลฉุกเฉินแล่นไปที่โรงพยาบาลอำเภอ เขานั่งอยู่ภายในรถด้วย มีศพภริยาสาววางคั่นอยู่ตรงกลาง มีผ้าขาวคลุมร่างกายของเธอไว้ ด้านตรงกันข้ามมีบุรุษพยาบาลนั่งอยู่

“จะชันสูตรไปทำไมครับ ผมไม่ยักรู้มาก่อนว่าคนตายอย่างนี้ต้องมีการชันสูตรด้วย” เขาถาม น้ำเสียงพยายามให้ฟังดูเรียบเป็นปกติ

“เขาเรียกว่าตายผิดธรรมชาติครับ ทางกฎหมายบังคับให้ต้องชันสูตรพลิกศพหมดแหละครับ บางคนเป็นคนแก่หัวใจวายตาย ก็ยังต้องชันสูตรเลยครับ” บุรุษพยาบาลตอบ

สีหน้ากนกดูเคร่งเครียดขึ้นมา จะเป็นยังไง ถ้าหมอบพบว่าวรนุช กินยานอนหลับชนิดกล่อมประสาทอ่อนๆ ก่อนเดินปลัดตกหน้าผาดตาย

“คุณคงรักภริยาคุณมากเลยสินะครับ ผมเสียใจด้วย ปากเหวนั้น เป็นหินเรียบครับ มันลื่นง่าย เกิดเรื่องอย่างนี้ ผมว่าอีกหน่อยคงต้องมีการทำร้ายกันปากเหวเอาไว้ ไม่งั้นเดี๋ยวจะมีนักท่องเที่ยวกที่กำลังถ่ายรูป ปลัดตกลงไปเหมือนกับภริยาของคุณอีก” บุรุษพยาบาลพูดด้วยใจจริง น้ำเสียงซื่อ กนกมีกำลังใจขึ้นมา

“ใช่แล้ว เราอุตส่าห์วางแผนมาอย่างดีแล้ว ใครๆ ก็ต้องมองเป็น อุบัติเหตุ ไม่มีอะไรหรอกน่า” เขาคิดในใจ

เวลาในความรู้สึกผ่านไปเหมือนเนิ่นนาน รถพยาบาลฉุกเฉิน ยังวิ่งไปไม่ถึงที่หมาย เสียงล้อรถตถนนดังครืนๆ ตลอดเวลา บุรุษพยาบาลนั่งกดโทรศัพท์มือถือเล่น ส่วนกนกนั่งก้มหน้า มีบางครั้งแอบเงยหน้าชำเลืองมองผ้าขาวที่ห่มร่างกายไว้วิญญูณของวรนุชไว้ รู้สึกเหมือนหัวโล่งๆ เคว้งคว้างไปหมด ตั้งแต่นี้ไป เขาจะมีทุกอย่าง ใช้ชีวิตตั้งใจปรารถนา วรนุชบอกว่ารักเขา ยอมมอบชีวิตให้เขา บัดนี้เธอได้ทำลงไปแล้ว

ผ้าขาวที่คลุมศพเลื่อนออก กนกตกใจสุดขีด วรนุชลุกพรัดขึ้นนั่ง แอบโบหน้าของเธอด้านขวาถูกกระแทกกับโซดหิน เนื้อและออกสีซำเลือดซำหนอง กะโหลกบนหน้าผากยุบลงไป ใบหน้าบิดเบี้ยว มีคราบเลือดเกาะกรังติดเต็มใบหน้า ตาซ้ายถลนออกมาจากเบ้า ไหล่ด้านซ้ายเอียงลึ้กกะเท่เร่

แววตาของเธอเศร้าโศก น้ำเสียงเยือกเย็น

“ถ้าถูกคนที่เรารักฆ่าจะรู้สึกยังไง?”

กนกสะดุ้งเฮือก เหงื่อไหลไทรมกาย เขาพรวดพราดทำท่าจะกระโจนหนี แต่ฝ่ามือมีน้ำหนักตบลงที่ขาของเขา

“พี่ๆ ถึงแล้วครับ” บุรุษพยาบาลนั่นเอง กนกกวาดสายตาไปทั่วอย่างตื่นกลัว

“ฝันร้ายหรือพี่” บุรุษพยาบาลถาม มีสีหน้าเห็นใจเขา กนกค่อยๆ ก้าวเท้าออกจากกรรพยาบาลฉุกเฉินอย่างมีนงง เปลที่บรรจุศพของวรรณุชถูกนำใส่รถเข็นพาเข้าไปในตึกอาคารพยาบาลแล้ว กนกเดินตามพยาบาลสองคนที่ช่วยกันเข็นรถที่มีร่างของวรรณุชเข้าไปผ่านวอร์ดต่างๆ ภายในอาคารโรงพยาบาล

สมองของกนกคิดหนัก ในไม่ช้าพ่อแม่ของวรรณุชก็ต้องรู้เรื่อง ที่วรรณุชตาย ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาคอยตามเฝ้าคนที่ตายไปแล้ว

ฉับพลัน กนกคิดถึงหญิงที่เขารักขึ้นมาจับขั้วหัวใจ ป่านนี้เธอจะเป็นยังไงบ้าง ร่างสันทัดจึงปลิกตัวเดินออกจากโรงพยาบาลเงิบๆ เขายิ้มให้กับท้องฟ้าที่มีดมิด

“ที่รัก เรากำลังจะไปหาเธอแล้ว”

เรื่องที่ 4 นิพพานของสมณะ

แสงแดดยามบ่ายเจือจางลงมาราวเป็นเวลาเย็นใกล้พลบค่ำ
 บัณฑิตทั้งสองกับสัมภาระจำนวนหนึ่งกำลังเดินขึ้นทางเดินลาดชันอัน
 เป็นทางขึ้นสู่ยอดดอย ถนนเส้นเปลี่ยวที่ทอดยาวขึ้นสู่ดอยอินทนนท์
 สายนี้ไม่มีรถคันใดวิ่งผ่านขึ้นลง สองข้างถนนเต็มไปด้วยต้นไม้หนาทึบ
 หลากชนิด บรรยากาศเงียบสงัดได้ยินแม้กระทั่งเสียงนกตีปีกส่งเสียง
 ร้องแหลม บัณฑิตผู้ติดตามหลังบุรุษคนแรกหลายก้าวเดินโซเซอย่าง
 เหนื่อยล้าจนสองขาล้าไปถึงเกือบกลางถนนลาดยางสายแคบ

“ด้าย ระวังหน่อยนะ แม้ข้างทางจะเดินลำบาก แต่ถ้าเดิน
 ออกไปกลางถนน รถที่ลงดอยมาจะมองไม่เห็น เบรกไม่ทันด้วย เธออาจ
 ถูกชนได้นะ” บัรุษคนแรกที่เดินนำหน้ากล่าวอย่างสงบตามวิสัยสมณะ
 เพศ

“ครับหลวงพี่” ด้ายตอบรับคำเตือน ปาดเหงื่อที่ท่วมเต็มใบหน้า
 ด้วยแขนขวาแล้วกระซอกหมวกปีกกว้างออกจากศีรษะ ปล่อยให้หมวก
 ห้อยลงด้านหลังต้นคอด้วยเชือกที่คล้องลำคอเอาไว้ เขาหอบหายใจแรง
 ขึ้นอย่างเหนื่อยล้า รองเท้าผ้าใบและปลายขากางเกงยีนส์เปื้อนโคลนที่
 เดินลุยมา เสื้อยืดสีเขี้ยวเข้มอาบเหงื่อจนชุ่ม บนบ่าทั้งสองข้างสะพายเป้
 ขนาดย่อม มือซ้ายยังถือถุงทะเลสีเทา เสียงลมหายใจหอบแอ่ๆ ขณะ
 พุด

“ดูไกลกว่าที่คิดมากเลยนะครับหลวงพี่ ไม่นึกเลย พวกเราเดินจากข้างล่างมาตั้งแต่เช้ายังไม่ถึงอีก นี่ถ้าไม่ได้รถคุณหมอคนนั้น ค็นนี้ พวกเราคงติดแหงกอยู่กลางเขานี้แน่เลย”

พระภิกษุหนุ่มจิวรสีกรักรหยุดยืน ท่านลดด้ามกอลดลงข้างลำตัว ยิ้มละไมผินความเหนื่อยล้า คุณหมอมืดนัยหมายถึงคือนายแพทย์ที่เลี้ยงจิ้งห็นแก่ท่าน ณ วัดที่ท่านพำนักคืนที่ผ่านมา เมื่อทราบว่าคุณจะเดินธุดงค์ขึ้นไปปฏิบัติธรรมบนยอดดอย จึงอาสาขับรถมาส่งให้ แต่ท่านอยากจะได้ตามกิจธุดงค์วัตร จึงกระะยะทางให้มาส่งกลางทาง ที่เหลือท่านและदनัยลูกศิษย์จะเดินขึ้นไปจนถึงปลายทางเอง

สันตินันโท หรือพระไพโรจน์ สันตินันโท เป็นพระหนุ่มวัยสามสิบห้าปี อยู่ทางโลกจนอายุยี่สิบห้าปี จึงตัดสินใจอุปสมบทเป็นพระภิกษุตลอดชีวิต พอพ้นห้าพรรษาแรกของความเป็นนวกะ ท่านก็ยึดถือการเดินธุดงค์เป็นวัตรปฏิบัติเรื่อยมา ไปทั่วทิศทั้งเหนือตกออกใต้ ปกติท่านมักเดินธุดงค์คนเดียว แต่มีปีนี้เองที่दनัย หนุ่มนักเรียนนอกคนนี้ได้ขอติดตามท่านออกเดินธุดงค์ด้วย

“ทำไมเธอถึงอยากเดินธุดงค์ล่ะदनัย” พระสันตินันโทถามหนุ่มนักเรียนนอก ขณะที่ทั้งคู่หยุดพัก ณ ศาลาริมถนน

เนื่องจากท่านเพิ่งรู้จักदनัยเมื่อเข้าพรรษาที่ผ่านมาตัวเอง ขณะนั้นท่านจำพรรษาอยู่วัดที่จังหวัดเลย ดนัยเข้ามาปฏิบัติธรรมในวัด แล้วเกิดความเลื่อมใสศรัทธาท่านที่มุ่งแต่หนทางสู่พระนิพพาน ไม่สนใจกับกิจงานเรื่องอื่น จึงขอติดตามท่านเดินธุดงค์และขอฝากตัวเป็นศิษย์ให้ท่านชี้แนะเรื่องกรรมฐานปฏิบัติ โดยนิสัยของท่าน ไม่ชอบพูดมากนัก

แต่เมื่อมีโอกาสท่านก็มักจะชวนดุษณีสนทนาเรื่องธรรมะและไต่ถามถึงเรื่องส่วนตัวบ้างพอให้รู้นิสัยใจคอ

“ผมคิดว่า มันดีกว่าที่เราจะนั่งสมาธิอยู่เฉยๆ ครับ เวลานั้นสมาธิจิตใจมักฟุ้งซ่าน บางครั้งก็นึกถึงอดีต หลายครั้งก็นึกถึงอนาคต” ดุษณีตอบตามที่เขาคิด

พระสันตินันโทพยักหน้าอย่างสงบ ท่านถือโอกาสแนะนำหลักธรรมเพิ่มเติมให้แก่ดุษณี

“การเดินทำให้เรามีสติอยู่กับเนื้อตัวตลอดเวลา ตอนที่หลวงพี่บวชใหม่ๆ นะ จิตใจวุ่นวายเป็นที่สุด นั่งนอนไม่ได้เลย ยิ่งปฏิบัติกรรมฐานก็ยิ่งรังแต่ได้รับผลเสีย จนกระทั่งได้มีพระอาจารย์มาถ่ายทอดกรรมฐานแบบเคลื่อนไหวให้ นอกจากสวดมนต์แล้ว ให้หมั่นเดินจงกรมตลอดเวลา トラบใดที่ขาเรายังมีแรงเดิน トラบนั้น ใจเราก็มีสติ สามารถรู้เท่าทันความวุ่นวายในใจได้”

“ครับหลวงพี่”

“แต่อย่าเดินจนลืมหูลืมตัวล่ะ เมื่อกี๊เธอเดินออกนอกทางไปจนถึงกลางถนน บ่งบอกว่าสติของเธอหลุดไปแล้วนะ มนุษย์เรานะขาดสติไม่ได้หรอก ถ้าขาดสติแหละ เราจะชั่วร้ายยิ่งกว่าสัตว์นรกเสียอีก”

ดุษณียกมือพนมรับคำสอนของท่าน หัวใจเต้นแรงตุบๆ ขึ้นมา

“ผมจะตั้งใจให้ตัวเองมีสติตลอดเวลาครับ แต่หลายครั้งผมก็อดเหม่อลอยไม่ได้จริงๆ เมื่อคิดถึงเรื่องเรียน และเรื่องครอบครัวของผม”

พระสันตินันโทหนึ่งสักครู่แล้วตัดสินใจถามด้นัยเรื่องชีวิตส่วนตัว “เธอกังวลเรื่องอะไร ไหนลองเล่าให้หลวงพี่ฟังสิ เผื่อจะมีคำแนะนำดีๆ ให้เธอได้”

ด้นัยมองหน้าพระภิกษุที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ฟาตรงกันข้ามกับเขา ภายในศาลาริมทาง พระสันตินันโทมีใบหน้าที่รูปแท่ง กรามเป็นสัน คางมน รูปร่างสันทัด ผิวดำแดง เตี้ยกว่าเขาที่สูงหกฟุตกว่าเกือบหนึ่งคืบ ส่วนตัวด้นัยเองมีใบหน้าที่ทรงรียาว จมูกโด่ง ตัดผมสั้นเกรียน คิ้วหนา ผิวเหลือง รูปร่างสูงผอม

สิ่งที่ทำให้ด้นัยนับถือท่านมากเป็นพิเศษนอกจากการที่ท่านให้ความสำคัญกับการขจัดทุกข์ด้วยการปฏิบัติวิปัสสนาอย่างเคร่งครัดก็คือ ด้นัยมีความรู้สึกที่ท่านมีความใส่ใจกับเรื่องเล็กน้อยอย่างความกังวลในจิตใจแตกต่างจากพระภิกษุทั่วไปที่เขามักพบเจอ

ด้นัยพูดสิ่งที่อยู่ในใจเขาออกมา

“ที่บ้านของผมทำธุรกิจโรงน้ำแข็งครับ เป็นโรงน้ำแข็งขนาดใหญ่ภายในอำเภอ ส่งขายสี่ห้าอำเภอในจังหวัด พ่อมีผมเป็นลูกชายคนเดียว นอกนั้นก็ยังมีพี่สาวหนึ่งคน น้องสาวหนึ่งคน ผมถูกส่งไปเรียนหลายประเทศครับ อเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย แต่ผมก็เรียนปริญญาตรีไม่จบ เพราะผมเน้นเที่ยวซะมากกว่า จนกระทั่งผมไปเรียนที่เยอรมันปีที่ผ่านมา ที่ผมไปเรียนเยอรมันก็เพราะว่าผมมีแฟนเป็นคนที่นั่น รู้จักกันตอนเรียนที่ออสเตรเลีย เรียนอยู่ที่นั่นไม่ถึงปีก็เลิกกับแฟน

ผมรู้สึกเบื่อชีวิตครับ ไม่รู้สึกครับ ผมอ่านประวัติพระพุทธเจ้าขนาดท่านเป็นเจ้าของชาย ท่านก็ยังออกบวชเพราะเบื่อหน่ายชีวิต และยังมี

อีกหลายคนที่เป็นฝรั่งที่ร่ำรวย เขาก็ยังออกบวช ผมก็แค่อยากรู้ว่า ในที่สุดแล้วในชีวิตของคนเรา เราต้องการอะไรกันแน่ ถึงเรียนไปก็ไม่มีความหมาย ผมเรียนอะไรก็ไม่เข้าหัวมาตั้งแต่เด็กแล้ว ปีนี้อายุเต็มยี่สิบเจ็ดแล้ว ผมยังไม่จบปริญญาตรีเลย ถ้าผมกลับบ้าน ก็ต้องทำธุรกิจโรงงาน แข็งต่อจากพ่อ ผมเห็นพ่อเหน็ดเหนื่อยมาตลอดชีวิต ไม่เห็นว่าพ่อจะมีความสุข ผมถึงไม่เข้าใจ ตกลงเราต้องการอะไรกันแน่ในชีวิต”

พระสันตินันโทพยักหน้าช้าๆ เข้าใจในสิ่งที่दनัยพูด

“สิ่งที่อยู่ในความคิดของเธอหลักๆ ตอนนี้มีสองอย่าง คือ เรื่องที่เธอเรียนไม่จบ กับเรื่องครอบครัว สองเรื่องนี้พัวพันกับความเป็นเธอ ดังนั้น ไม่ว่าเธอจะกลับไปเรียนให้จบ เธอก็ต้องเจอกับปัญหาในการเรียน หรือถ้าเธอกลับไปทำงานให้ครอบครัว เธอก็ต้องเจอกับปัญหาในการทำงาน และตอนนี้เธอก็มีปัญหาในการปฏิบัติธรรม ทั้งๆ ที่กายของเธอกำลังปฏิบัติธรรม แต่ใจของเธอแอบไปอยู่ในสิ่งที่เธอมีปัญหามากกว่า ไม่ว่าไปทางไหนเธอก็จะมีปัญหาไปหมด เธอต้องเผชิญหน้ากับปัญหา ไม่ว่าจะไปอยู่ในปัญหาไหน เธอเลือกเอาแล้วกัน”

พระสันตินันโทพูดเพียงเท่านี้แล้วนิ่งเฉย ดนัยมีสีหน้างุนงง

“ผมไม่เข้าใจครับ”

“ให้เธอเลือกเอาหนึ่งปัญหาที่เธอต้องเผชิญกับมันเท่านั้น เพราะเธอมีแค่คนเดียว ไม่สามารถแบ่งเป็นหลายคนไปแก้หมดทุกปัญหาได้”

दनัยเกาหัวแกรก “ผมก็ยังไม่เข้าใจ”

พระสันตินันโทพูดน้ำเสียงเยือกเย็น “เลือกว่าเธอจะเผชิญกับปัญหาไหน ถ้าเลือกเรียนต่อให้เธอลงตอยไปเดี๋ยวนี้ กลับไปตั้งใจเรียนให้จบ ถ้าจะเลือกทำงานให้ครอบครัว ก็ให้กลับบ้านไป”

दनัยอ้าอึ้งไปชั่วขณะ “แต่ผมตัดสินใจตามหลวงพี่มาจนถึงตอนนี้แล้ว”

“งั้นเธอก็ต้องให้มีสติอยู่กับตัว สาเหตุที่หลวงพี่ไม่นิ่งสมาธิก็มีเหตุผลไม่ต่างจากเธอ เพราะโดนความคิดเล่นงานอย่างหนักหน่วง จึงต้องเอาสติไว้กับการเคลื่อนไหวตลอดเวลา ถ้าเรายังเดินยังเคลื่อนไหวอยู่ ใจเราแม้ฟุ้งซ่านก็จะมีแรงน้อยกว่า ถ้าสติเราเข้มแข็ง เราก็คสลัดความทุกข์จากใจเราได้ ทำกายให้เคลื่อนไหวตลอดเวลา เอาสติไว้กับกาย ยกเว้นร่างกายกลับไปไม่รู้สึกรู้สีกว่าเท่านั้น นี่แหละคือหลักหนึ่งในมหาสติปัญญา เป็นกรรมาฐานที่แก้จิตคนที่มีจิตใจฟุ้งซ่านและมีความทุกข์ในใจอย่างใหญ่หลวง”

दनัยรู้สึกเหมือนตาสว่างขึ้นมา ที่พระสันตินันโทบอกก็คือแค่ให้เขามีสติอยู่กับปัจจุบันเท่านั้นเอง เขากำลังเดินขึ้นเขา ฉะนั้นสติของเขาก็ต้องเดินขึ้นเขาด้วย ไม่ใช่ไปอยู่เยอรมัน หรือไปอยู่โรงน้ำแข็งที่บ้าน ความฟุ้งซ่านรำคาญใจของเขาแม้จะมีอยู่ แต่เขาก็ต้องเผชิญต่อสู้กับมัน

दनัยลุกพรืดพรวดอย่างคนมีกำลังใจ

“งั้นเราเดินขึ้นตอยต่อกันเถอะครับ เดี่ยวจะค้ำมีดเสียดีก่อน” เขาพูดพลางยกเป้สัมภาระและถุงทะเลบรจุเครื่องบริหารชุดจืดที่ช่วยพระสันตินันโทถือ ทั้งสองเดินออกจากศาลาอย่างสงบ

ตะวันฉายแสงริบหรี่เต็มที ขณะที่พระสันตินันโทและदनัยเดินทางมาถึงสถานปฏิบัติธรรมไร่ซื่อ มีเพียงป้ายไม้เขียนด้วยลายมือหวัดว่า สถานที่พำนักปฏิบัติธรรม

“นี่ละมั้งครับสถานที่ปฏิบัติธรรมที่ทางรีสอร์ทที่ได้สร้างขึ้นมากุศิกรให้พระมาพักปฏิบัติธรรม ที่หลวงพี่เชษฐาบอกเราไงครับ” ดนัยกล่าวน้ำเสียงตื่นเต้น เขาพูดแล้วก็เดินเข้าไปเปิดประตูรั้วที่เป็นเพียงแผ่นสังกะสีกันมีลวดเกี่ยวตะปูไว้ให้ปิดได้เท่านั้น หนูนักร้องเรียนนอกเดินสำรวจด้านในสถานที่อย่างละเอียดถี่ถ้วน

บริเวณรอบมีรั้วไม้ไผ่ตอกติดกันๆ แบบฝีมือชาวบ้าน ดนัยเดินเข้าไปสำรวจพบด้านในมีศาลาไม้ที่มีพระพุทธรูปหินองค์ขนาดย่อมตั้งอยู่ ที่พักเป็นกระท่อมเพิงไม้มุงด้วยหญ้าคาเรียบง่าย มีห้องส้วม และมีห้องครัวเป็นเพิงไม้ที่สร้างแยกออกมาต่างหาก

พระสันตินันโทกวาดสายตามองสถานที่อย่างสงบ ที่ท่านเดินทางขึ้นมาที่นี่ก็เพราะพระเชษฐาพระลูกวัดที่ท่านจำพรรษาที่ผ่านมามีได้แนะนำว่าสถานที่แห่งนี้เหมาะแก่การปฏิบัติธรรม

ทาง เดอะ เมาร์ทเท่น รีสอร์ท ที่ได้สร้างสถานที่แห่งนี้ขึ้น ได้ฝากบอกต่อๆ มาว่า ยินดีให้ผู้ปฏิบัติธรรมทุกท่านมาใช้สถานที่ได้ จึงถือเป็นการอุทิศให้ใช้สถานที่ได้แล้วไม่เป็นวิสาสะ พระเชษฐายังบอกอีกว่าสถานที่แห่งนี้เงียบสงบและเส้นทางเดินแถวนี้มีความหลากหลาย บ้างก็เต็มไปด้วยต้นไม้อ้อ บ้างก็รกชัน บ้างก็มีภูเขาหิน บ้างก็เป็นเส้นทางคดเคี้ยว เหมาะแก่การเจริญสติตามแนวทางที่พระสันตินันโทยึดถือปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง

दन्येदनं पानं प्रदुर्वृत्तं उवाच कथं

“ห้องส้วมมีน้ำอยู่ในตุ่มครึ่ง ในห้องครัวก็มีอุปกรณ์ติดไฟ บน
ศาลาก็มีรูปเทียนกับไฟแช็กวางอยู่ กระท่อมเพิงพักก็มีเสื่อมีหมอนกับ
ผ้าผืนหนาๆ อยู่ด้วยสองผืน ผมลองสะบัดดูแล้วสะอาดใช้ได้ครับ แปลก
จริงๆ เหมือนมีคนมาคอยดูแลจัดการเตรียมของใช้พวกนี้ไว้ อย่างกับรู้
ว่าพวกเราจะมาที่นั่นแหละ”

พระสันตินันโทพยักหน้ารับรู้อย่างสงบ รู้สึกแปลกใจเหมือนกัน
แต่ท่านเป็นพระยุคใหม่ไม่เชื่อเรื่องผีสังเทวดา เน้นการเจริญสติขจัด
ความทุกข์มากกว่าเรื่องอื่นๆ

“อาจมีพระเคยมาพักบ่อยๆ ก็ได้ อย่างท่านเชษฐาที่แนะนำให้
พวกเรา มา ท่านก็เคยมาพักที่นี่ ชาวบ้านแถวนี้ก็เลยเตรียมสถานที่ไว้
อย่างสะอาดเรียบร้อย หรืออาจจะเป็นทางรีสอร์ทให้คนมาคอยดูแลก็ได้
เพราะที่แห่งนี้ทางรีสอร์ทได้สร้างขึ้นมา คงไม่ปล่อยให้รกร้างว่างเปล่า
หรอก” ท่านให้ความเห็นอย่างมีเหตุผล

ทั้งพระสันตินันโทและदन्येदनंเข้าไปดำเนินในสถานพำนักปฏิบัติ
ธรรม ทั้งสองช่วยกันจัดแจงวางเครื่องบริขารและสัมภาระที่เตรียมมาไว้
ในกระท่อมเพิงพักอย่างเป็นระเบียบ แล้วนำมุ้งกลดทั้งสองหลังมาผูก
เตรียมไว้ คั้นแรก ทั้งदन्येदनंและท่านจะนอนในบริเวณกระท่อมเพิงพัก
เดียวกันเพื่อความไม่ประมาท เผื่อมีอะไรจะได้ช่วยเหลือกันทันท่วงที
โดยผูกมุ้งกลดไว้สองที่ห่างกันเล็กน้อย

“เรามาสดมณฑ์ทำวัตรเย็นกันเถอะ เดี่ยวค่ำมีดกว่านี้ จะ
ลำบาก” พระสันตินันโทชวน

หลังการสวดมนต์ทำวัตรเย็นแล้ว ดนัยจุดคบเพลิงกับตะเกียงที่มีอยู่ภายในสถานปฏิบัติธรรม ดนัยยังมั่นใจว่าต้องเป็นทางริสอร์ทอย่างแน่นอนที่ส่งคนมาดูแล เพราะแม้สถานที่แห่งนี้ไม่มีไฟฟ้าใช้ แต่มีตะเกียง มีคบเพลิงและมีขวดใส่น้ำมันไว้ให้เติมครบครัน

ดนัยเข้าไปในครัว แม้เขาเตรียมกาน้ำมา แต่ภายในห้องครัวก็มีกาต้มน้ำและมีเตาที่ก่อด้วยก้อนหินเป็นสามเส้า ที่สำคัญมีถังไม้หลายอันที่ผ่าไว้เรียบร้อยใส่ในตะกร้าไม้สานอันเล็กไว้ ส่วนตะกร้าอันใหญ่มีท่อนฟืนขนาดเชื่องบรรจู่ไว้นเต็ม เพียงแค่นัยใช้ไฟแช็กจุดที่กิ่งไม้ท่อนหนึ่งที่หยิบมาจากตะกร้าเล็ก ไฟก็ลุกพริบทันตาเห็น

“นี่เป็นไม้สน ชาวบ้านแถวนี้มักใช้ไม้สนเป็นเชื้อเพลิงเพราะไม้สนมียางทำให้ติดไฟง่าย ชาวบ้านเรียกว่าไม้เกี้ยว” พระสันตินันโทพูดขึ้นเบื้องหลังดนัย ท่านเดินเข้ามาภายในห้องครัว ท่อนบนสวมเพียงอังสะ แสงไฟสลัวแต่ก็เพียงพอส่องให้เห็นลายสักหลายแห่งบนร่างกายของท่าน ไม่ว่าจะเป็บริเวณต้นแขน หน้าอกและแผ่นหลัง

ดนัยรับนำท่อนฟืนหลายอันโยนเข้าใส่เตา ไฟลุกขึ้นไม่ยากนัก เขาใช้พัดที่วางอยู่พัดโบกให้ไฟยังแผดเผากินเนื้อไม้

พระหนุ่มผู้เคร่งครัดการปฏิบัติธรรมแบบเคลื่อนไหวร่างกาย กล่าวเสียงเรียบ

“หลวงพี่ไปเดินจงกรมข้าง ๆ เฝิงพักนี่นะ ถ้ามีอะไรเรียกได้”

ดนัยรับคำ เขาก่อกองไฟไม่นาน ไฟก็ลุกติดท่อนฟืนใหญ่ กลายเป็นท่อนสีแดงวาบเหมาะแก่การต้มน้ำ ดนัยเส็งตุ่มน้ำดินเผา

ขนาดเท่ากระตักน้ำขนาดใหญ่ที่ตั้งเด่นอยู่ในห้องครัวไว้แล้ว เขาเปิดดู
ก่อนหน้าก็พบว่ามือน้ำสะอาดเต็มตุ้ม ทำให้หมดปัญหาเรื่องน้ำดื่มในค้ำ
คืนนี้ ส่วนวันต่อๆ ไป ค่อยไปหาแหล่งน้ำเอา

พระสันตินันโทเดินจงกรมกลับไปกลับมาหลายรอบในระยะทาง
ราวห้าถึงหกเมตรบนลานดินข้างกระท่อมเพิงพัก ทุกครั้งที่ขาก้าวเดิน
ท่านจะชักนำสติไปไว้ที่การก้าวเท้าเสมอ ไม่คิดเรื่องอื่น ไม่ให้มีอารมณ์
ใดมาเจือปน แต่ถ้ามีแวบคิดหรืออารมณ์พลันบังเกิด ท่านก็จะชักนำจิต
ไปไว้ที่การก้าวเท้าอีก กรรณฐานแบบนี้เป็นวิธีที่พระอาจารย์ท่านหนึ่งสั่ง
สอนท่านมาสมัยบวชใหม่ๆ เมื่อสิบปีที่แล้ว ซึ่งผลคือ บังเกิดการตื่นตัว
ทั่วทั้งขณะจิต ทำให้ควบคุมร่างกายได้ทั้งการพูดการคิดและการกระทำ

ลมหนาวพัดโชยมาต้องกายพระภิกษุหนุ่ม ท่านรู้สึกหนาว
สะท้าน แต่ก็โน้มนำเอาความหนาวสะท้านนั้นเป็นการรู้สึกตัวไม่ต่างจาก
การก้าวเท้าแต่ละก้าว

สักพัก พระสันตินันโทได้กลิ่นเหม็นใหม่อย่างรุนแรง แรกๆ
ท่านก็โน้มนำเอากลิ่นเหม็นใหม่เป็นการรู้สึกตัว แต่เมื่อกลิ่นใหม่รุนแรง
เข้มข้น ท่านจึงละเท้าจากการเดินจงกรมชั่วคราว นี่ก็เป็นห่วงदनัยขึ้นมา
ท่านเดินตรงไปที่ห้องครัว ดนัยกำลังยกกาน้ำพร้อมแก้วสแตนเลสที่
เตรียมมาด้วย เดินตรงมายังท่าน

“อ้าว หลวงพี่ ผมนี่กว่าท่านกำลังเดินจงกรมอยู่” ดนัยทักอย่าง
แปลกใจ

“หลวงพี่ได้กลิ่นเหม็นไหม้ กลัวว่าदनัยจะทำอะไรไหมใน
ห้องครัวหรือเปล่า” ท่านพูดตามที่คิด

“ไม่นี่ครับ ผมดับไฟแล้วด้วยซ้ำ นี่ก็เป็นน้ำร้อนใส่มะตูมแห้งที่
พกมาด้วย ไม่มีอะไรไหมนี่ครับ”

พระสันตินันโทจ้องมองกาน้ำที่दनัยถืออยู่ ท่ามกลางแสงสลัว
จากคบไฟและตะเกียงที่दनัยจุดทิ้งไว้หลายแห่งภายในสถานพำนัก
ปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ไ้อจากกาน้ำฟุ้งพวยออกมา จมูกได้กลิ่นหอมจาก
แวนมะตูมแห้งที่แช่น้ำร้อนแล้วบานออกภายในกาน้ำนั้น

“สงสัยหลวงพี่อาจได้กลิ่นผิดไปก็ได้” ท่านยอมรับตรงๆ เพราะ
ไม่มีกลิ่นไหม้ใครรุนแรงอย่างที่ท่านได้กลิ่นก่อนหน้านี้จริงๆ

หนุ่มนักเรียนนอกผู้แสวงหาคำตอบในชีวิต รินน้ำมะตูมถวาย
ท่านเป็นน้ำปานะ พระสันตินันโทนั่งบนแคร่ไม้ไผ่ในกระท่อมเพิงพักฉัน
น้ำปานะอย่างสงบ แล้วท่านก็เตือนให้दनัยปฏิบัติกรรมฐานเช่นกัน
ก่อนที่ต่างคนจะจับจองพื้นที่ไม่ห่างกันนักเดินทางมกลับไปกลับมา

“สวัสดีครับ” เสียงร้องตะโกนขึ้นบริเวณด้านหน้าสถานพำนัก
ปฏิบัติธรรม “มีใครอยู่ไหมครับ” เสียงนั้นตะโกนถามซ้ำ

दनัยรีบรุดไปดู พระสันตินันโทเดินออกไปดูด้วยเช่นกัน ท่านไม่
ลืมหว่าผ้าจีวรติดกายห่มคลุมร่างอย่างรวดเร็ว ชายสองคนตัดผมสั้นแต่ง
กายด้วยชุดเครื่องแบบเหมือนกัน เสื้อพื้นเมืองสีน้ำตาลมีแถบริ้วลาย
ล้านนา กางเกงขายาวสีดำ ทั้งสองยกมือประนมไหว้เมื่อเห็นร่างในจีวรสี
กรัก

“พวกผมเป็นพนักงานของเดอะเมาร์ทเท่นริสอร์ทครับ พวกผมมีหน้าที่คอยดูแลสอดส่องว่ามีใครมาพักที่นี่หรือเปล่า” หนึ่งในนั้นพูดขึ้น
 “เป็นพวกโยมไซ้ไหมที่เป็นคนดูแลสถานที่แห่งนี้”

พระสันตินันโทถาม

“ครับ” ทั้งคู่ตอบพร้อมกัน แล้วหนึ่งในนั้นพูดต่อว่า

“ทางริสอร์ทยินดีที่มีพระมาพักปฏิบัติธรรมครับ หากท่านขาดเหลืออะไร ให้แจ้งให้ทางเราทราบได้ ตอนเช้า ให้ท่านกรุณาเดินบิณฑบาตเข้าไปในบริเวณริสอร์ทด้วย ทางเราจะจัดเตรียมของถวาย”

दनัยยิ้มอย่างอดดีใจไม่ได้ ไม่นึกว่าพอออกเดินตรงดักกับพระจริงๆ ที่แท้ก็ไม่ถึงกับลำบากลำบากหนักหนาเท่าที่จินตนาการไว้ แต่พระสันตินันโทมีสีหน้าเรียบเฉย ท่านผงกศีรษะครั้งเดียว

“แถวนี้มีหมู่บ้านใหม่ละโยม แล้วมีแม่น้ำลำธารไหม”

“มีครับ” พนักงานริสอร์ทตอบพลางชี้นิ้วไปทางด้านซ้ายในความมืด “ทางโน้นจะมีหมู่บ้านกระเหรี่ยงตั้งอยู่ แต่หนทางค่อนข้างไกล เดินหลงง่ายสำหรับคนไม่คุ้นเคยแถวนี้ ท่านจะต้องเดินไปตามทางแล้วจะเจอทางแยก เดินไปตามทางด้านขวา ตรงไปจนขึ้นเขา จะผ่านหลายแยกครับ แต่ต้องอ้อมไปด้านขวาอย่างเดียว ผ่านลำธารไป เลาะไปเรื่อย ๆ ท่านจะเห็นหมู่บ้านครับ ส่วนลำธารที่อยู่ใกล้สุด” คราวนี้เขาชี้มือไปทางด้านขวาของสถานปฏิบัติธรรม

“ท่านเดินตรงผ่านป่าไปสักพักก็จะเห็นครับ มีน้ำใช้ได้ แต่ไม่ควรดื่มครับ น้ำแถวนี้ไม่สะอาดเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ทางริสอร์ทจะ

จัดเตรียมน้ำดื่มให้ท่านจะสะอาดกว่า” เขาพูดตรงๆ พนักงานที่มา
ด้วยกันกล่าวเสริม

“จากทางที่เดินเข้ามาที่นี่ เดินเลี้ยวขวาวนิตเดียวก็จะถึงรีสอร์ต มี
ป้ายบอกครับ ขอให้ท่านไปบิณฑบาตที่รีสอร์ตจะใกล้และสะดวก
มากกว่า”

दनัยพยักหน้า ตอนเขาเดินมา เขาเห็นป้ายทางเข้ารีสอร์ตแล้ว
พระสันตินันโทกล่าวขอใบโอมทั้งสอง พนักงานรีสอร์ตทั้งสองลากลับ
ทั้งพระสันตินันโทและदनัยก็เดินจงกรมต่อจนกระทั่งถึงเวลานอน

เวลาก่อนรุ่งสาง

ไอหมอกปกคลุมทั่วบริเวณ พระสันตินันโทเดินดูทั่วบริเวณทั้ง
ด้านในสถานพำนักปฏิบัติธรรมและด้านนอกที่ไม่ไกลมากนัก เห็นแต่
หมอกปกคลุมทั่วไปหมด แทบมองไม่เห็นเส้นทางเดิน ดนัยยังคงหลับ
อยู่ภายในกระท่อมเฟิงพัก

พระภิกษุหนุ่มตั้งใจรอให้หนุ่มนักเรียนนอกตื่นเสียก่อนแล้วจึง
จะชวนไปบิณฑบาตและทำวัตรสวดมนต์เช้าด้วยกัน ท่านตื่นตั้งแต่ตี
สามแล้ว เมื่อตื่นนอนก็เดินจงกรมกลับไปกลับมาข้างกระท่อมเฟิงพัก
ท่ามกลางไอหมอกหนาเย็นเจี๊ยบ ลมหายใจและไอปากพุ่งพวยเป็นสาย
เนื่องจากความหนาวเย็น

ตลอดสิบปีที่ผ่านมา ท่านเดินจงกรมเช่นนี้ไม่เคยขาดเลย การ
เดินฝึกสติกลับไปกลับมากลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตที่ท่านตัดไม่ขาดเสีย
แล้ว

พระหนุ่มตั้งตัวตรงเปลี่ยนอิริยาบถเป็นกอดอกให้ร่างกายอบอุ่น แล้วเดินตรงไปด้านหน้าและวกกลับมาทางเดิมเดินกลับไปกลับมา ฉับพลัน ท่านได้กลิ่นสุราจางๆ ลอยตามลมมา แล้วกลิ่นนั้นทวีความ รุนแรงมากขึ้น จนท่านได้กลิ่นเหม็นสุราคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ

พระสันตินันโทตั้งกายให้มีสติสัมปชัญญะมากที่สุด ท่านเอากลิ่น สุรานั้นเป็นความรู้สึกตัว แม้จะรู้สึกเวียนหัวอื้ออึงไปหมด แต่พระหนุ่มก็ ยิ่งรังสติให้ดำรงอยู่ได้ ท่านก้าวเท้าตรงไปด้านหน้าอย่างมั่นคง ทำเช่นนี้ จนเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง รู้สึกว่ากลิ่นสุราจางหายไปเกือบหมดแล้ว พระหนุ่มเงยหน้ามองท้องฟ้า ดินฟ้าเริ่มเปิดแล้ว มีแสงอาทิตย์ส่องให้ เห็นรำไร

พระสันตินันโทเริ่มเดินไปตามบริเวณต่างๆ ที่ดั้นยจุดตะเกียง และคบไฟทิ้งไว้ แล้วดับลงทีละอัน เสียงไก่ขันมาจากที่ไหนสักแห่งเสียง ดังลั่นกึกก้องทั่วบริเวณ

“โอ๊ยยยย !” เสียงหญิงสาวร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดตั้ง ขึ้นแทนที่เสียงไก่ขัน พระสันตินันโทสะดุ้งวาบ เหลียวมองหาต้นตอของ เสียง แต่ชั่ววินาทีก็รู้สึกตัวว่าสติของตนเปลือยหลุดเสียแล้ว เสียงร้องอาจ มาจากที่ห่างไกลหลายกิโลเมตร ท่านจะมองเห็นได้อย่างไร

“โอ๊ยยยย โอ๊ยยยย โอ๊ยยยยๆๆๆ ” เสียงไก่ขันยามเช้า กลายเป็นเสียงหญิงสาวร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดทรมานไปเสีย แล้ว พระสันตินันโทยืนนิ่งค้าง ขนลุกชันไปทั้งร่าง

“อรุณสวัสดิ์ครับหลวงพี่” ดนัยกล่าวทักทาย พระสันตินันโทหัน ขวับมาทางเขา หนุ่มนักเรียนนอกร่างสูงยกมือป้องปากหาอย่างเกียจคร้าน เขายกนาฬิกาข้อมือดู

“หกโมงเช้าแล้ว หมอกยังลงที่บ่อยู่เลย ไก่ก็ขยันร้องจิ้ง ผมตื่นเพราะเสียงไก่นี้แหละ”

“ดนัย เธอได้ยินแต่เสียงไก่เหรอ” ท่านถาม แหวต่ายยังมีร่องรอยของการตกตะลึงอยู่ แต่พยายามข่มความรู้สึกเอาไว้

“ไซสิครับ หลวงพี่ ไก่บนดอยนี้ร้องเสียงแหลมแสบแก้วหูพิลึก” ดนัยบ่น

พระสันตินันโทไม่ถามอะไรต่ออีก เสียงผู้หญิงโอดร้องหายไปหมดแล้ว

“เราออกเดินบิณฑบาตกันเถอะ กลับมาจะได้สวดมนต์ทำวัตรเช้า” ท่านชวน

เส้นทางการบิณฑบาตบนยอดดอยไม่ไกลนัก พระสันตินันโทตัดสินใจเดินบิณฑบาตเข้าไปในรีสอร์ทตามคำนิมนต์ของพนักงานทั้งสองที่มาพบท่านเมื่อคืน ไอหมอกยังคงปกคลุมพื้นที่หลายส่วน แต่ไม่ถึงกับปกคลุมทั้งหมด ท่านเดินผ่านต้นไม้หลายต้นที่ขึ้นประปรายทั่วบริเวณ เสียงฟ้าทำเป่าล่าช้าไปไม่ดังกรอบแครง

ดนัยเดินตามหลังท่านติด ๆ ทั้งสองเดินทะเลาะจนถึงบริเวณลานดินกว้างที่ด้านขวามือมีรั้วไม้ชั่วคราวกั้นเอาไว้ มีหลายคนกำลังเดินไปมาขวักไขว่ ดนัยหยุดยั้งสังเกตการณ์ เห็นชายและหญิงหลายคน

แต่งตัวคล้ายละครจักรๆ วงศ์ๆ ที่เคยเห็นในโทรทัศน์ บางคนแต่งองค์ทรงเครื่องมีชฎาครอบหัว บางคนยื่นเปลือยท่อนบนนุ่งโจงกระเบนมีหนวดเคราขาวโพลนยาวเหยียด มีกล้องถ่ายละครขนาดใหญ่พร้อมฉากกั้นและอุปกรณ์ต่างๆ มากมายที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

เขาเห็นพระสันตินันโทเหลียวมองแวบเดียวเท่านั้นแล้วก็เดินผ่านตรงไปด้านหลัง ฉันยอดอยากรู้ไม่ไหว จึงเดินเข้าไปใกล้ถามวัยรุ่นชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลังง่วนอยู่กับการมองแผ่นกระดาษในมือ

“ถ่ายละครกันหรือครับ” เขาถาม ทั้งคู่พยักหน้า หญิงสาวยิ้มให้
“กองถ่ายละครสามมิ่งค่ะพี่”

ฉันพยักหน้ารับทราบ เท่าที่เขาเห็นน่าจะเป็นการเตรียมฉากเตรียมตัวละครมากกว่าการถ่ายทำจริงๆ เขามองไปด้านหลัง พระสันตินันโทไม่รอเขาชะแล้ว จึงรีบวิ่งเหยาะๆ ตามท่านไปบิณฑบาตต่อ

พระสันตินันโทเปิดฝาบาตรรับอาหารบรรจุถุงพลาสติกที่พนักงานรีสอร์ทนำมาใส่ให้พร้อมขวดน้ำดื่ม ท่านยื่นขวดน้ำดื่มให้ฉันใส่ถุงพลาสติกหิ้ว แล้วปิดฝาบาตร ให้พรเป็นภาษาบาลี มีนักท่องเที่ยวหลายคนที่มาพักที่รีสอร์ทเห็นก็รีบนิมนต์ให้ท่านรอก่อน หลายคนรีบกุ๊กกึ่งนำอาหารทั้งคาวหวานมาใส่ให้ท่าน พระสันตินันโทให้พรเสร็จสิ้นแล้วจึงเดินย้อนกลับไปยังทางเดิม

“นิมนต์ค่ะ นิมนต์ค่ะ” เสียงพูดสองครั้งซ้อนดังลอดมาจากรั้วไม้ชั่วคราวที่กองถ่ายทำละครตั้งอยู่ รางหนึ่งมุดหัวออกมา มีหญิงสาวอีกคนตามหลังมาติดๆ

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

พระภิกษุหนุ่มหยุดยืนตามเสียงนิมนต์ ท่านชำเลื่องแวบเดียว เห็นเป็นสีกาสองคน จึงเปิดฝาบาตรออก หญิงสาวคนแรกทำทางเป็นผู้นำยิ้มออกมาอย่างดีใจ หลุดคำพูดออกมา

“ไม่ดีกว่าจะมีพระบิณฑบาตแถวนี้ด้วย ได้ทำบุญแล้วเรา”

พระสันตินันโทไม่สนใจกับเสียงหวานใส ท่านดำเนินกิจของสงฆ์ต่อ เปิดฝาบาตร รับของใส่บาตร ปิดฝาบาตร ให้พร และเดินออกจากบริเวณนั้นไป

“น้องคะ” เสียงหวานใสเรียกदनัย

หนุ่มนักเรียนนอกยืนงงวงง เขายืนงงมาได้สักพักหนึ่งแล้ว ตั้งแต่เห็นร่างบอบบางผอมยาวสลวย ใบหน้าสวยงาม วงหน้าเป็นวงรี สมบูรณ์ ดวงตาใสแจ้ว คิ้วบาง จมูกได้รูปกับใบหน้า ริมฝีปากนิดสีชมพู ละเอียด รูปร่างไม่สูงไม่ต่ำจนเกินไป เรือนร่างกลมกลืนได้สัดส่วนพอดี เดินออกมาใส่บาตร

“น้องเป็นลูกศิษย์พระรูปนี้ใช่ไหม มาจากที่ไหนคะ” หญิงผู้ใส่บาตรถาม

“ครับ” ดนัยตอบคล้ายคนเบล่อๆ หญิงสาวสองคน คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าดูโดดเด่นเรียบร้อยที่สุด อีกคนหน้าตาสวยเหมือนกัน แต่ไม่ฉายแววเจิดฉายเท่าคนแรก แต่คนที่ถามเขา ดนัยเหมือนเคยเห็นเธอจากที่ไหนสักแห่งหลายต่อหลายครั้ง

“เอ่อ มาจาก” ดนัยอ้าอึ้ง เขาก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน

“เอ่อ ท่านเป็นพระรูปนี้ครับ ผมเจอท่านที่จังหวัดเลย ผมเลื่อมใสก็เลยติดตามท่านมาที่นี่”

“แล้วพักอยู่ที่ไหนนะ แถวนี่ไม่เห็นมีวัดเลยเนอะ ว่ามัย หิงห้อย”
สาวสวยที่มาด้วยกันพูดขึ้น

“นั่นสิ” สาวสวยเสียงหวานใสโบหน้าหวานชื่อหิงห้อยเอ่ยขึ้น

“อ้อ” ดนัยเหมือนรู้ตัวขึ้นมา สายตายังคงจ้องหิงห้อยเขม็ง “ไม่มี
วัดหรอกครับ เป็นสถานปฏิบัติธรรมอยู่ทางด้านโน้นนะ” พูดพลางชี้นิ้ว
ไปยังทางที่เขาามา

หิงห้อยยิ้มให้दनัย เธอแต่งกายด้วยชุดชาวบ้านแบบล้านนา
เป็นชุดย่อนยุคสักเจ็ดสิบปีที่แล้ว ผมยาวสลวยเกล้าไว้อย่างเรียบร้อย
ผิวกายไม่ขาวหรือไม่คล้ำจนเกินไป ดูกลมกลืนทั้งเรือนร่างและกิริยา

“น้องจ๊ะ แล้วท่านจะพำนักอยู่บนดอยนี้นานมัย” เสียงหวานใส
ถาม

“ไม่มีกำหนดครับผม ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน” ประโยคหลัง
दनัยเสียงอ่อนลงเพราะยอมรับว่าตนเองไม่รู้

หิงห้อยยิ้มให้दनัย “จ้ะน้องช่วยบอกให้ท่านเดินบิณฑบาตผ่าน
มาทางนี้ทุกวันนะจ๊ะ พี่จะใส่บาตรท่าน”

दनัยรู้สึกเหมือนใจคอร้อนวูบวาบไปหมด ได้ยินแต่เสียงตัวเอง
บอกว่าครับ ครับผม จนกระทั่งหญิงสาวผู้อ่อนโยนงดงามเดินเข้าไปใน
กองถ่ายละคร เขารู้แล้วว่าเขากำลังยืนคุยอยู่กับ หิงห้อย นางเอกสาว
สวยผู้มีกิตติศัพท์ว่าเป็นดาราสาวใจบุญคนหนึ่งในวงการบันเทิง ดูจาก
เสื้อผ้าที่เธอใส่ เธอคงกำลังถ่ายทำละครที่นั่นเอง

หนุ่มนักเรียนนอกหันหลังอีกทีก็ไม่เห็นพระสันตินันโทแล้ว ปานนี้ท่านคงกลับไปสถานพำนักปฏิบัติธรรมแล้ว ดนัยรีบวิ่งตามหลังท่านไป ไฉนใจรู้สึกเบิกบานร่าเริงอย่างบอกไม่ถูก

พระสันตินันโทสังเกตเห็นหน้าของดนัยที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียวเป็นเวลานานหลายนาทีแล้ว ตั้งแต่दनัยกลับมาที่สถานพำนักปฏิบัติธรรม หลังจากพิจารณาจึงเข้าใจว่าเป็นอาการของบุรุษที่มีความหลงใหลในมาตุคาม จึงหาวิธีแก้ไขให้

“ดนัย เธอมาเลือกเอาอาหารในบาตรนี้เถอะ” ท่านเอ่ยน้ำเสียงสงบ หมายถึงอาหารที่บิณฑบาตได้มา ทั้งที่อยู่ในบาตรและในถุงพลาสติกหิ้ว

ดนัยยังคงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่คล้ายเหม่อลอยอยู่ พระสันตินันโทต้องเอ่ยอีกรอบ ดนัยจึงเข้ามาหยิบเอาอาหารที่บิณฑบาตได้มาด้วยอาการเก๋ๆ กังๆ แล้วจึงนึกขึ้นมาได้

“หลวงพี่ไม่เลือกไว้ก่อนหรือครับ”

“ไม่เป็นไร เธอเลือกก่อนเลย อาหารมีเกินพอสำหรับสองคนสำหรับวันนี้”

ดนัยจึงหยิบถุงข้าวเปล่าที่มัดติดกับถุงกับข้าวพร้อมน้ำขวดมาถือเอาไว้ พระสันตินันโทเอ่ยน้ำเสียงเรียบ

“เอาไปทานเถอะ”

ดนัยทำท่าจะเดินออกจากกระท่อมเฟิงพัก แล้วนึกขึ้นมาได้อีก

“อ้าว ! วันนี้ไม่สวดมนต์ทำวัตรเช้าหรือครับ”

“ฉันจึงหันก่อน” ท่านกล่าวสั้นๆ ดนัยพยักหน้าเข้าใจ หันหลังกะเดินนำอาหารออกไปรับประทานที่บริเวณศาลา เสียงของพระสันตินันโทดังตามหลัง

“หลังจังหวังแล้ว วันนี้เราจะสวดมนต์ทำวัตรเช้านานหน่อยนะ ที่นี้บ่นยอตลอดมีความหนาวเย็นมาก ทำให้จิตใจหลงใหลฟุ้งซ่านได้ง่าย ก่อนแยกย้ายกันไปเดินจงกรม หลวงพี่ว่าเราน่าจะสวดมนต์นานๆ สักหน่อย เป็นพื้นฐานทำให้จิตใจตั้งมั่นและเข้มแข็ง ไม่หวั่นไหวได้ง่าย”

“ครับ” ดนัยหันมาตอบ แต่ก็ยังไม่วายถาม “นานแค่ไหนครับ”

“จนกว่าจะถึงเวลาฉันเพล”

ท่ามกลางเสียงสวดมนต์ภาษาบาลี หนุ่มนักเรียนนอกขยับขาที่ขัดพับเพียบไว้เพราะเหน็บชา อดเหลือบมองร่างในจีวรสีกรักและพระพุทธรูปหินตรงหน้าเขาไม่ได้ พระสันตินันโทนั่งพับเพียบหันหลังให้เขา ส่วนพระพุทธรูปหินซึ่งตั้งเด่นอยู่ด้านหน้าของศาลาไม้หันพระพักตร์มาทางเขา

เขาชำเลื่องหลายครั้งจนรู้สึกรำคาญตนเอง สายตายังต้องกลับมาจ้องที่หนังสือสวดมนต์เล่มเล็กตลอดเวลาเพราะเขายังจำบทสวดต่างๆ ไม่ได้ จึงต้องเปิดหนังสือท่องบทสวดตลอด เป็นเวลาหลายชั่วโมงแล้วที่พระสันตินันโทนำเขาสวดมนต์ตั้งแต่รับประทานอาหารเช้าเสร็จ แม้จิตใจจะสงบบ้าง แต่ก็ก้อดฟุ้งซ่านไม่ได้ตามประสา โดยเฉพาะนางเอกสาวสวยหน้าหวานที่เขาเพิ่งพบเมื่อตอนบิณฑบาต ภาพนั้นช่างติดตรึงหัวใจของเขาอยากที่จะลืมเลือน

“โอ๊ย !” เสียงหนึ่งแหลมขึ้นมา ดนัยไหวตัววาบ เสียงนำสวดมนต์สะดูดก็ก่เสียววินาที แต่ก็รีบสวดต่ออย่างต่อเนื่อง ดนัยรู้สึกว่าจะไม่ใช่เขาคคนเดียวกับที่ได้ยินเสียงนี้ แต่เขาก็ไม่กล้าหยุดสวดมนต์เพราะพระสันตินันโทไม่ยอมหยุดสวด

“โอ๊ย !” เสียงร้องดังขึ้นเรื่อยๆ ดนัยไม่กล้าหยุดสวด แต่เริ่มเหลียวหน้าเหลียวหลังหาต้นตอของเสียงร้องแล้ว จับปล้นเขาได้กลิ่นเหม็นไหม้โชยเข้าจมูกอย่างรุนแรง กลิ่นนั้นแรงๆ ก็เหมือนกลิ่นไฟไหม้อะไรสักอย่าง แต่สักพักกลิ่นเหม็นไหม้ทวีความเข้มข้นคล้ายเนื้อถูกไฟย่างจนไหม้เกรียม

“อ้อกกก” ดนัยลุกพรวดพรวด เขาทนไม่ไหวในที่สุด รีบวิ่งออกจากศาลาโถงล่าคออาเจียนใกล้กับต้นไม้ใหญ่

“เธอเป็นอะไรไหม” พระสันตินันโทเดินมาถาม ดนัยหันหลังมาเห็นท่านมีใบหน้าซีดเซียวผิดปกติ หนูนักรเรียนนอกรีบเซ็ดที่ริมฝีปาก

“ขอโทษครับหลวงพี่ กลิ่นอะไรก็ไม่รู้ครับ เหม็นเหลือเกินขณะที่เราสวดมนต์กันอยู่ ท่านได้กลิ่นไหม้ครับ”

คำถามของดนัยทำให้พระสันตินันโทหนึ่งไปหลายวินาที แต่ท่านก็พยักหน้าอย่างสงบ

ดนัยดาโต “มันกลิ่นอะไรครับนี้ ทำไมจู่ๆ ก็มา ทำไมจู่ๆ ก็หาย แล้วเสียงผู้หญิงกรีดร้องอีก ท่านได้ยินไหม้ครับ”

คำถามนี้ทำให้พระสันตินันโทมีใบหน้าหมองลงไปทันตาเห็น แต่ท่านก็พยักหน้าอย่างสงบเช่นเดียวกัน

“อะไรครับนี้ เกิดอะไรขึ้น ผมไม่เข้าใจ”

“ทุกสิ่งทุกอย่างมีคำตอบและมีเหตุมีผลเสมอ พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่า สิ่งที่เราเห็นเหตุผลบางเรื่องเป็นอนิจนัตถะ ไม่ควรคิด ถึงคิดไปก็ไม่มีความหมายอะไรเลย”

“แล้วเสียงร้องกับกลิ่นเหม็นนี้เป็นอนิจนัตถะหรือครับ ผมไม่เข้าใจ”

“แม้เสียงกับกลิ่นนั้นอาจมีเหตุมีผลของมันเอง แต่ความซับซ้อนของมันก็เป็นอนิจนัตถะ”

“ผมไม่เข้าใจ แล้วถ้ามีเหตุผลนี้ เหตุผลอะไรครับ” ดนัยมีสีหน้างุนงงหนัก แต่เขาก็เฉลียวใจขึ้นมา “หรือว่าหลงพีร์มาก่อน”

พระภิกษุผู้แสวงหาความหลุดจากทุกข์ผงกศีรษะยอมรับ “ตั้งแต่เมื่อคืนแล้วละ ตอนแรกก็นึกว่าอุปาทาน แต่ที่เธอเองก็รับรู้ได้ อาจจะถึงเวลาแล้วก็ได้”

“เวลาอะไรครับ”

พระสันตินันโทไม่ตอบคำถาม หันหลังให้เขา แต่น้ำเสียงทุ้มกังวานยังคงเปล่งออกมา

“เธอลงจากเขาไปเถอะดนัย หลวงพีร์ที่นี่ไม่เหมาะที่เธอจะอยู่แล้ว”

“อะไรนะครับ ! ทำไมล่ะครับหลวงพีร์”

“จงใช้กรรมฐานที่หลวงพีร์สอนให้เธอไปใช้ปฏิบัติ การเจริญสติโดยอาศัยการเคลื่อนไหวร่างกายเดินไปเดินมาทำให้เกิดการตระหนักรู้ขึ้น สามารถกำจัดจิตใจฟุ้งซ่านและความทุกข์ได้ เมื่อสติของเธอเข้มแข็งมากขึ้นเธอจะเข้าใจ เวลานี้ ที่นี่ คุณจะไม่เหมาะสมที่เธอจะอยู่ต่อแล้ว”

“แต่ว่า” ดนัยท้วง เขารู้สึกมีหงงเหมือนไก่ตาแตก

“ลงจากดอยนี้ไปเสียเถอะ หลวงพี่ขอร้อง” พระสันตินันโทเอ่ย
น้ำเสียงจริงจังแต่เจือความเมตตาในน้ำเสียงนั้น

“ผม..ผม..” คราวนี้ ดนัยทำอะไรไม่ถูกจริงๆ รุ่มๆ ก็โดนพระ
กรรมฐานที่เขาเคารพนับถือหวังฝากตัวเป็นลูกศิษย์เพื่อชี้แนะหาหนทาง
ธรรมให้ ออกปากขบไล่ไสส่งให้เขาจากไป

ทันใดนั้นเอง ดนัยได้กลิ่นเหม็นไหม้อย่างรุนแรงเพิ่มขึ้นอีก
ระคนกลิ่นสุราละคลุ้งไปทั่วบริเวณ เขายกสายเสื่อขึ้นมาปิดจมูก พระ
สันตินันโทยืนนิ่งจ้องัน พระภิกษุหนุ่มที่เคยมีสติรู้กับตัวตลอดเวลากลับ
ยี่หนึ่งราวทำอะไรไม่ถูก

“ผมว่าพวกเราออกจากที่นี่ไปด้วยกันเถอะหลวงพี่ อยู่ไม่ได้
แล้ว” ดนัยร้องทัก นึกในใจว่า นี่ยังดีที่เป็นเวลากลางวัน มีเวลาให้
เดินทางถมเถ เขาเห็นร่างในจิวรสีกรักยืนเฉย จึงใช้มืออุดฝ่ามือของ
ท่านเบาๆ

“ไปเถอะครับหลวงพี่ ไม่ว่าจะมီးอะไรที่นี้ ผมว่าพวกเราอยู่ที่นี้
ไม่ได้แล้ว พวกเรามาด้วยกัน ถ้าจะไปก็ไปด้วยกันนี้แหละ”

พระสันตินันโทคล้ายรู้สึกตัว ท่านพยักหน้าให้หนุ่มนักเรียนนอก

“ไปก็ไป” พุดเพียงเท่านั้น ทั้งท่านและदनัยก็รีบรุดเข้าไปภายใน
กระท่อมเพิงพัก เก็บสัมภาระและเครื่องบริวารทุกชิ้นรวมทั้งอาหารที่
ได้มาจากการบิณฑบาต

ทั้งคู่เดินออกมาจนถึงประตูวัดสถานพำนักปฏิบัติธรรม ฟ้ามืด
สลัวทันตาเห็น แล้วสายฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก ทำให้พระกรรมฐาน

และลูกศิษย์ต้องรีบถอยกลับเข้าไปในศาลาไม้ เสียงเคาะปังปังๆ รวบรวม
ก้อนหินตกกระหน่ำใส่หลังคาศาลา

दनัยเอื้อมมือไปคว้าวัตถุชิ้นที่ตกลงมากับสายฝน มันเป็นก้อน
น้ำแข็งขนาดเท่านิ้วโป้ง เขาหันใบหน้ามาทางพระภิกษุหนุ่มอย่างตก
ตะลึง

“ไม่เป็นไรदनัย เรามาเจริญสติกันเถอะ” พระสันตินันโทพูด
อย่างปลงใจตก

“ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่นี่หรือที่ไหนก็ตาม ขอให้สติอยู่กับเรา
ตลอดเวลา นี่ละคือปฐมมรรคสู่พระนิพพาน” ท่านกล่าวพลางวางกลด
และเครื่องบริวารพึงเสามาในศาลาไว้ ทำให้दनัยต้องวางกระเป๋าเป้และ
สัมภาระทุกชิ้นด้วย

ทั้งคู่อยู่ในอิริยาบถต่างกัน พระสันตินันโทใช้มือซ้ายขวากุมกัน
ไว้แถวบริเวณท้องน้อย ส่วนदनัยใช้สองมือไขว้หลังและเดินจงกรม
กลับไปกลับมาภายในศาลาไม้อย่างมีสติ ท่ามกลางกลิ่นสุราตลบอบอวล
และกลิ่นเหม็นไหม้ราวเนือมนุชย์ย่าง

เรื่องที่ 5 สางสมิง

เสียงฝนลูกเห็บตกลงมากกระทบหลังคาเต็นท์และอุปกรณ์ข้าวของต่าง ๆ อย่างรุนแรง ฝีน้อยผู้กำกับละครสางสมิงถึงกับกุมขมับพร้อมทั้งส่งเสียงร้องบอกทีมงานถ่ายทำละครให้ลากข้าวของหลายอย่างที่อาจถูกก้อนน้ำแข็งจากฟากฟ้าตกใส่ทำความเสียหายได้เข้ามาในบริเวณเพิงพักที่ทางกองถ่ายละครสร้างขึ้นชั่วคราว

“ฉิบหาย ฉิบหายหมดแล้ว” ฝีน้อย ผู้กำกับหนุ่มใหญ่วัยเลขสี่เฉียดเลขห้า บ่นออกมาอย่างเหลืออด นึกโทษฝนฟ้าที่ไม่เป็นใจเอาเสียเลย

“ไหนว่าเช็กกับอุตุนิยมแล้ว มีเพียงหมอกลงบ้างกับฝนตกประปรายไง นี่มันหมอกลงหนักกับห่าฝนลูกเห็บ ก็เพราะพยากรณ์อากาศกันอย่างนี้ไง ไม่แปลกใจเลยที่สีนามิมาที่คนหลบไม่ทัน”

ฝีน้อยเอ็ดตะโรกับทีมงาน เขาเป็นชายรูปร่างผอมเตี้ย สวมแว่นสายตา ผิวดำแดง แก้มตอบแลเห็นรอยบุ๋มบนใบหน้า ผมยาวสีเทามัดรวบ ไว้หนวดเคราสีเทาไม่ต่างจากเส้นผม แต่งกายด้วยกางเกงยีนส์ เสื้อกั๊กยีนส์สวมทับเสื้อยืดสีดำสกรีนวงกลมสีเหลืองเป็นคำว่า สางสมิง อันเป็นชื่อละครที่กำลังอยู่ในโปรเจกต์กำลังถ่ายทำ

“เอาไงพี่ ฝนตกแบบนี้ สงสัยยาว” หนึ่งในทีมงานถาม

“ฝนลูกเห็บแบบนี้มันจะตกนานหรือวะ” ฝีน้อยยังไม่เชื่อในสายตาดตนเอง “น่าจะตกป๊อบ ๆ แป็บ ๆ เตี่ยวพอฝนหยุด แดดออกสักหน่อย ก็ถ่ายต่อได้แล้วมั้ง”

“ถ้าฝนตกทั้งวันทำไงพี่” ผู้ช่วยผู้กำกับถาม

“ตอนกลางวันก็มีคิวถ่ายนี่หว่า เช็ทคิวถ่ายตอนกลางวันเลย ที่ถ่ายในหมู่บ้านชาวเขาอะ”

“แต่คืนนี้เสมามีไฟล์ทไปกรุงเทพฯ นะพี่” ผู้ช่วยผู้กำกับหมายถึงพระเอกหนุ่มที่เล่นคู่กับนางเอกสาวหิ่งห้อย เขามีงานที่ต้องไปร่วม ช่วงบ่ายก็จะออกเดินทางลงจากดอยไปขึ้นเครื่องบินที่สนามบินเชียงใหม่

“ติดอีเว้นท์อีกละ” พี่น้อยส่งเสียงครางหึ่งๆ ในลำคอ เก็บความไม่พอใจเอาไว้

“เสมาไม่อยู่ไม่เป็นไร หิ่งห้อยว่าง ถ่ายหิ่งห้อยก่อนก็ได้ ฉากที่โดนชาวบ้านที่ถูกละเมิดสิทธิ์นี่”

ผู้ช่วยผู้กำกับพยักหน้า “นั่นเดี๋ยวผมไปบอกฝ่ายจัดสถานที่และให้นักแสดงเตรียมตัวไว้นะพี่”

เวลาบ่ายสี่โมงเย็น

ฝนจางหายไปหมดแล้ว เมฆที่เคยตั้งเค้าทะมึนเปลี่ยนเป็นสีขุ่นเข้ม บรรยากาศสลัวราวกำลังจะพลบค่ำ พระเอกหนุ่มเสมา นักแสดงและทีมงานบางคนที่มีความจำเป็นจะต้องเข้ากรุงเทพฯ ที่จะมีเที่ยวบินตอนสองทุ่มนั่งรถเก๋งวิ่งลงจากดอยไป พี่น้อยผู้กำกับสั่งย้ายกอง โดยให้นักแสดงที่จะต้องเข้าฉากทั้งหมดนั่งรถไฟร์วีลลงจากบริเวณรีสอร์ตและอ้อมเข้าไปในหมู่บ้านกระเหรี่ยงที่ทางทีมงานติดต่อไว้แล้ว และมีทีมงานที่ล่วงหน้าไปจัดเตรียมสถานที่อยู่ที่นั่นรอแล้ว

รถโฟร์วีลหลายคันวิ่งถึงหมู่บ้านกระเหรี่ยงราวบ่ายห้าโมงเย็น ชาวบ้านหลายคนพากันมามุงดูกองถ่ายละคร หลายคนมาขอถ่ายรูปกับ หิงห้อยอย่างตืออกดีใจ

“ชาวเขาที่นี้แต่งกายไม่เหมือนกันนะ” น้อยหน้า นักแสดงหญิงให้ความเห็น ขณะที่หิงห้อยยิ้มหวานให้เด็กหญิงสองคนในหมู่บ้านที่มาขอถ่ายรูปด้วย

“สองคนนี้แต่งตัวไม่เหมือนกันเลย อยู่หมู่บ้านเดียวกันหรือจ๊ะ” นางเอกสาวถามอย่างสุภาพ เด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งใส่ผ้าถุงลายสีแดง สลับสีขาวทางขวาง เสื้อสีแดงแขนกระบอกคอวี มีผ้าปักลายดอกไม้สี เหลืองแซมสีเขียวบนเสื้อ ส่วนเด็กหญิงอีกคนแต่งกายคล้ายชาวบ้านทั่วไป สวมกางเกงขาสั้นสีขาว เสื้อยืดคอกลมสีเขียว

เด็กหญิงทั้งสองพยักหน้า หิงห้อยยิ้มหวานขณะที่ทีมงานกองถ่ายสามคนเดินมาทั้งเด็กและสาวชาวบ้านหลายคนที่มาขอมุงดูรูปกับหิงห้อย

“ไม่เป็นไร ให้พี่ถ่ายรูปกับแฟนๆ แป๊บเดียวเอง เตียวพี่ไปหิงห้อยบอกทีมงาน”

“พี่หิงห้อย ใจดี น่ารักจังเลย สวยกว่าในละครที่พวกหนูดูอีก” สาวชาวบ้านคนหนึ่งชมนางเอกสาว หลายคนนำโทรศัพท์มือถือมาถ่ายรูปนางเอกสาวคนสวยไว้ หลายคนคนรีบเฮโลเข้ามา

“ถ่ายรูปกะหนูได้ย”

“เอ แปลกเนาะ แต่งตัวก็ไม่เหมือนกัน บางคนก็พูดซัดนะ บางคนก็พูดไม่ซัด” หิงห้อยตั้งข้อสังเกตขณะเดินออกมาจากกลุ่มแฟนคลับแล้ว

“หมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านผสมนะพี่ มีทั้งคนกะเหรี่ยงและคนพื้นเมือง” หนึ่งในทีมงานกองถ่ายละครบอกให้นางเอกสาวรับรู้

เวลาสองทุ่ม

หลังจากเตรียมสถานที่ นักแสดงและอุปกรณ์ในการถ่ายทำทั้งหมดพร้อมเรียบร้อยแล้ว กองถ่ายละครวางสมาธิก็เริ่มถ่ายทำฉากทั่วไป จนกระทั่ง

“เอาละ ฉากนี้ หิงห้อยกับน้อยหน้าวิ่งไปตามทางนี่นะ แล้วพวกที่เหลือวิ่งตาม” พี่น้อยผู้กำกับชี้นิ้วไปตามทางเดิน กำลังจะเริ่มฉากสำคัญที่ต้องถ่ายในคืนนี้ให้สำเร็จ

หิงห้อยในชุดสาวล้านนาแบบย้อนยุคสักเจ็ดสิบปีที่แล้ว เสื้อสีขาว ผ่าถุงลายดำสลักขาว มีดอกไม้สีเหลืองทัดหู กับน้อยหน้าที่แต่งกายคล้ายหิงห้อยไม่มีดอกไม้ทัดหูแต่โปะแป้งขาวที่แก้มทั้งสองข้าง ทั้งสองยืนห่างจากกลุ่มนักแสดงชายสมทบห้าคนที่แต่งกายเป็นชาวบ้านสวมชุดม่อฮ่อม สองคนถือไหสุรา

เสียงผู้ช่วยผู้กำกับตะโกนบอกให้ทีมงานทุกคนทราบ พร้อมกับทีมงานหญิงหนึ่งคนยกสเลทที่เป็นป้ายเขียนบอกรายละเอียดของซีนคัท เทค ชื่นชูให้ทุกคนได้มองเห็น

“กล้องพร้อม นักแสดงพร้อม เทปเดิน ซีนี่สิบห้า คัทหนึ่ง
 เทคหนึ่ง แอคชั่น”

“ว้าย !” เสียงกรีดร้องจากน้อยหน้าที่เล่นเป็นน้องสาวนางเอก
 นักแสดงสาวทั้งสองวิ่งตรงไปข้างหน้า ขณะที่กล้องถ่ายทำก็เลื่อนไป
 ตามรางที่เตรียมไว้ถ่ายเก็บทุกความเคลื่อนไหวของนักแสดง แสงไฟ
 จากสปอตไลท์ฉายตรงไปที่กลุ่มนักแสดง

“แฮ่ ๆ ๆ” นักแสดงสมทบชายห้าคนทำท่าวิ่งชวนเซตะกุก
 ตะกายอากาศได้อย่างสมจริง ไหสุราที่ถือมาร่วงหล่นบนพื้นดิน ไหหนึ่ง
 แตก ไหหนึ่งไม่แตก

“โอ๊ย !” หিংห้อยล้มลง อุทานความเจ็บปวดออกมาหนึ่งคำอย่าง
 สมจริง น้อยหน้ารีบผวาเข้าหาเธอ

“พี่คำหล้า พี่เป็นอะไร รีบเล่าเจ้า”

“พี่ไม่เป็นอะไร” หิงห้อยสะบัดหน้า ทำท่าจะลุกขึ้นมา น้อยหน้า
 ยืนรอให้หิงห้อยลุกขึ้นยืนแล้วทำท่าจะวิ่งต่อ

“คัท” เสียงพี่น้อยผู้กำกับตะโกนสั้น

“เวลาหิงห้อยล้ม น้อยหน้าต้องเข้าจุดด้วย อย่าปล่อยให้ลุกขึ้น
 เอง ในบท คำมอยน้องสาวต้องห่วงคำหล้าพี่สาวมาก เวลาที่ล้ม คำมอย
 ต้องถลาแทบล้มตามเลย แล้วรีบลุกขึ้นมาด้วยความเป็นห่วง อย่ายืนดู
 เฉยๆ เข้าใจนะ”

นักแสดงสาวขานรับผู้กำกับ ฝ่ายจัดฉากรีบเข้าไปทำความสะอาด
 สะอาดพื้นและเปลี่ยนเอาไหสุราที่แตกออก ยื่นไหใหม่ให้แก่นักแสดง
 เสียงผู้ช่วยผู้กำกับตะโกนซ้ำ พร้อมที่ทีมงานขึ้นสเลท

“ซินยีลืบห้า คัทหนึ่ง เทคสอง แอคชั่น”

“โอ๊ย !” หิงห้อยกึ่งตัวล้มลงอีกรอบ น้อยหน้ารีบถลาเข้าหาเธอ แทบจะพร้อมกันที่เธอล้มลง

“พี่คำหล้า พี่เป็นอะไรีเปล่าเจ้า”

“พี่ไม่เป็นอะไร” หิงห้อยสะบัดหน้า น้อยหน้ารีบจุดเธอให้ลุกขึ้น ยืนด้วยความเป็นห่วง ทั้งคู่รีบวิ่งต่อ นักแสดงชายทั้งห้ารีบวิ่งไล่ตามหลัง ปล່อยไห้สุราหลุดจากมือ คราวนี้ไห้สุราแตกทั้งสองใบ นิ้วมือทำท่า ตะกุกอากาศ ร้องแสบๆ ในลำคอ และทำตาเหลือก อ้าปากกว้างแยกเขี้ยว บิดตัวไปมาราวถูกภูตผีปีศาจร้ายสิงสู่ นักแสดงสาวทั้งสองวิ่งผ่านบ้านที่มีลักษณะเป็นกระท่อมตั้งอยู่ติดๆ กัน ชาวบ้านในหมู่บ้านต่างพากันมามุงดูการถ่ายทำละครอย่างสนอกสนใจ

“คัท” พี่น้อยตะโกนเสียงดังก้องใส่วอล์กก็ทอล์คก็ เพื่อให้ทีมงานที่อยู่ไกลออกไปได้ยินด้วย

“ชาวบ้านที่ถูกสิงจะต้องวิ่งตามเร็วกว่านี้ ตามแบบติดๆ นะ เข้าใจมั๊ย พวกคุณวิ่งช้าไป ทำให้ดูเหมือนอยู่ไกลมากไล่ตามไม่ทันสักที แล้วให้สะบัดคอเยอะกว่านี้ ทำท่าเหมือนพวกซอมบี้ นะ โอเคมั๊ย”

ฝ่ายจัดฉากและเหล่านักแสดงเตรียมตัวกันใหม่อีกรอบ เสียงผู้ช่วยผู้กำกับตะโกนซ้ำ พร้อมขึ้นสเตลทราวไม่รู้สึกรเหน็ดเหนื่อย

“ซินยีลืบห้า คัทหนึ่ง เทคสาม แอคชั่น”

หิงห้อยวิ่งไปพลางทำท่าสะดุดล้ม น้อยหน้ารีบถลาเข้าประครอง และจุดเธอลุกขึ้นมา ทั้งสองแสดงฉากนี้ได้ถูกใจผู้กำกับแล้ว ทั้งคำพูดและท่าทางได้หมด ขณะวิ่งหนี นักแสดงชายทั้งห้ารีบทำท่าโซเซโอน

เอนวิ้งไล่ตามอย่างรวดเร็ว ไหสุราสองใบหลุดจากมือกระทบพื้นดินแตก
ละเอียด สองมือของนักแสดงชายทั้งห้ากางออกเป็นกรงเล็บตะกุก
อากาศ แยกเขี้ยว ตาเหลือก สะบัดคอ บิดตัว นักแสดงสาวทั้งสองวิ่ง
ผ่านบ้านชาวบ้านหลายหลัง

ทันใดนั้นเอง นักแสดงสมทบชายสองคนก็เร่งความเร็ววิ่งพรวด
พราดกระโจนเข้าใส่นักแสดงสาวที่อยู่ตรงหน้า ดวงตาค้างเหลือกลาน
ราวไม่มีสติ อ้าปากงับสองนักแสดงสาวอย่างจัง

“เฮ้ย ! ฉิบหายแล้ว” พี่น้อยผู้กำกับตะโกนออกมาอย่างตกใจ
ขาทั้งสองข้างลุกพรูดพราดจากเก้าอี้เปเลที่นั่งอยู่หน้าจอมอนิเตอร์
ผู้ช่วยผู้กำกับตาโต ตกตะลึงที่เกิดแอคชั่นนอกบทขึ้น

ทีมงานกองถ่ายละครวางสมิงรีบกรูกันเข้าไปแยกนักแสดง
สมทบชายออกจากร่างสองนักแสดงสาว

น้อยหน้าถูกกัดเข้าที่ป่าด้านขวา มีรอยงับอย่างแรง ฟันทะเลลุเสื่อ
บางสีขาที่ใส่เป็นรอยฟันอย่างชัดเจน เลือดสีแดงเข้มซึมออกมาจาก
บาดแผล ซโลมเสื่อขาเป็นรอยเปื้อนสีแดงวงใหญ่ นักแสดงสาวร้องโอด
โอยด้วยความเจ็บปวด ส่วนหิ้งห้อย จังหวะที่นักแสดงสมทบกระโดดกัด
เธอหันหน้ากลับมาพอดี ก็เลยใช้ท่อนแขนขวาบังไว้ แต่ท่อนแขนเรียวย
งามก็ถูกกัดจมเขี้ยว เลือดไหลทะลักออกมาอาบแขนขวาเต็มไปหมด

“มันเรื่องบ้าอะไรวะนี่” พี่น้อยบ่นอย่างคาดไม่ถึง มองสอง
นักแสดงสมทบที่ถูกทีมงานจับล็อกไว้ ชาวบ้านเห็นดังนั้นก็กรูเข้ามา
ช่วยอย่างหวังดี บางคนก็อยากจะเข้ามามุงดูใกล้ๆ เพื่อให้เห็นชัดๆ ทำ
ให้เกิดความโกลาโหลวุ่นวายขึ้นชั่วขณะ

ที่มงานหิ้วกล่องยามาทำการปฐมพยาบาลให้กับดาราทั้งสอง หึ่งห้อยกัตรีมีฝีปากกระับความเจ็บปวด ส่วนน้อยหน้าส่งเสียงครวญ ครางน้ำตาเล็ดออกมา

“โอ้ยยย ปวดมากเลย”

ที่มงานคนหนึ่งเป็นชายแต่งกายเป็นหญิงนำสำลีชุบแอลกอฮอล์ มาเช็ดล้างแผลให้หลังจากถลกเลือดที่ปิดส่วนหัวไหล่ของนักแสดงสาวที่ โดนกัดขึ้นให้พ้นความเกะกะ

“โอ้ย !” น้อยหน้าดิ้นพราดๆ “ปวดๆ”

“อย่าดิ้นสิคะคุณน้อง” ที่มงานชายคนนั้นส่งเสียงบอกอย่างเห็น ใจ ที่มงานหญิงอีกคนหันไปถามหึ่งห้อยที่หนึ่งนึ่งกัตรีมีฝีปากความเจ็บ เธอ เอาน้ำแอลกอฮอล์ราดล้างแผลที่ต้นแขนขวาให้หึ่งห้อย

“เป็นไงบ้างคะพี่”

“ปวด” หึ่งห้อยหลุดออกมาคำเดียว แล้วกัตรีมีฝีปากพูดต่อ “ปวดกว่า แผลธรรมดาเลย”

“หนูว่าพาพี่หึ่งห้อยกับพี่น้อยหน้าไปโรงพยาบาลดีกว่าค่ะ แผล บวมอักเสบเร็วมาก” เธอบอกผู้ช่วยผู้กำกับ พี่น้อยเข้ามาดูอาการ นักแสดงทั้งสองคน

“หึ่งห้อยน้อยหน้าไหวหรือเปล่า”

น้อยหน้าส่งเสียงโอดครวญแทนคำตอบ ส่วนหึ่งห้อยสะกดกลิ่น ความเจ็บปวดจนน้ำตาไหลย่อยออกมาจากนัยน์ตาทั้งสองข้าง เธอไม่ ตอบพี่น้อย ผู้กำกับละครวางสมิงระบายลมหายใจเอือกใหญ่

“พาหึ่งห้อยกับน้อยหน้าไปโรงพยาบาลอำเภอเลย ให้หมอฉีดยา แล้วก็ทำแผล ถ้าไม่ไหวให้นอนพักที่นั่นเลยก็ได้ เตียวพี่ตามไป ขอ เคลียร์เรื่องสองคนนั้นก่อน”

แล้วพี่น้อยก็เดินไปดูนักแสดงสมทบชายทั้งสองคนที่ขณะนี้ เปลี่ยนมานอนซักกระตุกอยู่บนพื้นดินแล้ว นักแสดงสมทบคนอื่นๆ กับ ทีมงานกองถ่ายนับสิบคนช่วยกันกตรางไว้ไม่ให้ขยับร่างกายไปไหนได้

“เอ็งเป็นอะไรไปวะ ไอ้เขี้ยว” นักแสดงสมทบที่รู้จักกันพูดกับ เพื่อนนักแสดงคนหนึ่งที่ถูกกตรางให้นอนอยู่ นัยน์ตาของเขี้ยวเหลือกลาน ลูกตาดำชืดขอบด้านในเบ้าตา เห็นแต่ตาขาวไปนอกออกมาแล้ว

“ทำไมเป็นนี้วะ เป็นลมบ้าหมูพร้อมกันรี๊ว แล้วดันไปกตหึ่งห้อย กับน้อยหน้าชะด้วย งานเสียเลย” พี่น้อยบ่น

เหล่าทีมงานกองถ่ายละครหลายคนสายตีสระะ ไม่รู้จะหาคำตอบ ให้พี่น้อยยังไงดี แต่ละคนมีสีหน้าหวาดกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็น

“สงสัยเจ้าที่แรงนะพี่” ผู้ช่วยผู้กำกับพูดพลางยกมือลูบขนแขนที่ ลูกชู้ ขณะที่กระเทยช่างแต่งหน้าสามคนที่เข้ามามุงดูเหตุการณ์ด้วยส่ง เสียงวิ๊ดวิ๊วอย่างหวาดกลัว ชาวบ้านเกือบค่อนหมู่บ้านพากันมามุงดู ต่างพูดคุยกันทั้งภาษากระเหรียงทั้งภาษาคำเมืองส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ ไปทั่วบริเวณ

เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ทำให้กองถ่ายละครสามมิ่ง รู้สึกขวัญหนีดีฝ่อไปตามกัน รถกระบะไฟร์วีลคันหนึ่งรีบวิ่งออกจาก หมู่บ้าน นำหึ่งห้อยและน้อยหน้าไปส่งโรงพยาบาลอำเภอ แต่นักแสดง

สมทบชายทั้งสองยังไม่หายจากอาการคลั่งและชักกระตุก หลายครั้งที่ออกแรงผลักจนที่มงานกองถ่ายเอาไม่อยู่ ต้องให้ชาวบ้านหลายคนมาช่วยกดร่างให้แนบพื้นเอาไว้

“ผมว่านะครับ ไฉ้จะอ๊ี่นะ พาไปหาตุ้เจ้าตึกว่า บ่ออันก้อนิมนต์เป็ลมาก้อได้” ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านกระเหรียงพูดคำเมืองปนไทย น้ำเสียงค่อนข้างชัดเจน

“หมายถึงพระเหรอครับ” พี่น้อยถามให้กระจ่าง

“ครับผม” ผู้ใหญ่บ้านยืนยัน “ดีเป็นจะอ๊ี่ คุณสองคนนี้ ถูกผีสิงครับ ต้องฮตน้ำมนต์ เตื่อเดียวเท่าอัน รับรองหาย”

ชาวบ้านหลายคนพูดคุยกันเป็นทำนองว่าเห็นด้วยกับคำพูดของผู้ใหญ่บ้าน แม้แต่ที่มงานในกองถ่ายเกือบทั้งหมดที่ยืนล้อมวงข้างพี่น้อยก็เออออเห็นด้วย

“จะทำอะไรก็รับทำเถอะพี่” ที่มงานที่ทำหน้าที่ยกไฟ หนึ่งในคนที่มาช่วยกดนักแสดงผู้บ้าคลั่ง ทำหน้าเบ้งบอกว่าไม่ไหวแล้ว ชายชาวบ้านรูปร่างเตี้ยล่ำริบมาเปลี่ยนเป็นคนจับนักแสดงที่ผู้ใหญ่บ้านเชื่อว่าถูกผีสิงแทนเขา

พี่น้อยตัดสินใจ “เฮ้า เอาก๊ี่เอา ันรบกวณผู้ใหญ่ว่ช่วยนิมนต์พระท่านมาด้วย เอาแบบที่ท่านมีคาถาอาคมเก่ง หรือของดีอะไรก็ได้ มาทำให้สองคนนี้กลับเป็นปกติทีเถอะครับ”

“ครับผม เตี่ยวผมส่งคนไปตามหื้อ ครุบาท่านนี้ ท่านอยู่ลุ่ม เรื่องไล่ผีไล่สางนี้ท่านเก่งขนาด” ผู้ใหญ่บ้านหมายถึงต้องลงจากดอยไปนิมนต์พระขึ้นมา

“นั่นเอารถพวกผมไปก็ได้ครับ” พี่น้อยเสนอ แต่ผู้ใหญ่บ้านส่ายหัว “เอารถของพวกผมไปปรับดีกว่าครับ เร็วกว่า”

พี่น้อยยืนหนึ่ง ผู้ใหญ่บ้านสั่งลูกบ้านหลายคนที่กำลังช่วยคนในกองถ่ายจับนักแสดงทั้งสองกดไว้

“สูเข่าช่วยกันมัดคุณสองคนนี้ไว้ดีกว่า จะได้เบี่ยงแรงแรงคนน้อยหน่อย”

พี่น้อยยืนกระพริบตาปริบ ๆ มองนักแสดงในกองถ่ายถูกมัดไว้ โดยมีทั้งชาวบ้านและคนในกองถ่ายคอยดูแล

เป็นเวลาร่วมชั่วโมงเศษที่ครุบาอื่น พระที่ได้ขึ้นชื่อว่ามีคุณวิเศษ มีเวทย์มนต์คาถาสามารถขจัดบิดเป่าขับไล่สิ่งชั่วร้ายออกไปได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านกระเหรี่ยงแห่งนี้ ท่านเป็นพระชรารูปร่างสัต์ทัดอายุราวเจ็ดสิบปี นุ่งห่มด้วยจีวรสีแดง มีสร้อยประคำสีดำลูกโตห้อยคอ มีพระหนุมลุกวัดหนึ่งรูปเดินตามมาด้วย

ท่านที่ที่ครุบาอื่นลงจากรถกระบะที่ชาวบ้านขับไปปรับ พี่น้อยก็เดินนำทีมงานกองถ่ายละครไปหาท่าน พี่น้อยยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ช่วยผมด้วยเถอะครับ ครุบา นักแสดงของผมเป็นอะไรไม่รู้ ตัวสิ้นเป็นเจ้าของเลย พุดคุ้ยอะไรก็ไม่รู้เรื่อง”

พระหนุมที่มาด้วยหันไปบอกครุบาอื่นด้วยสำเนียงคำเมืองแต่ถ้อยคำไม่ใช่ภาษาไทย ครุบาอื่นพยักหน้ารับทราบอย่างสงบ

ผู้ใหญ่บ้านรีบกระซิบกระซาบบอกพี่น้อย “ผมลืมหอกไป ครุบา ท่านเป็นเงี้ยว ต้องอู้อ่านลูกศิษย์เปิ้ล”

พี่น้องทำหน้าที่ง ผู้ใหญ่บ้านจึงเปลี่ยนคำพูดใหม่ “ครูบาอินเป็น คนไทยใหญ่ครับ เวลาจะคุยด้วยต้องผ่านลูกศิษย์”

“อ้อ” พี่น้อยอุทานออกมาอย่างเข้าใจ

ครูบาอินและพระผู้ติดตาม เดินเข้าหาร่างนักแสดงทั้งสองที่ถูกมัดไว้อยู่กลางลานหน้าบ้านหลังหนึ่ง เมื่อนักแสดงทั้งสองเห็นร่างจิ๋วสีแดงก็เหมือนถูกกระตุ่น อ้าปากคำรามพ้อๆ น้ำลายฟูม ทำท่าจะลุกขึ้น เหล่าชาวบ้านกับที่ทีมงานกองถ่ายละครต้องช่วยกันดันร่างเอาไว้ไม่ให้ เคลื่อนไหวได้

ครูบาอินหันไปบอกกับพระผู้ติดตาม ท่านหันมาบอกพี่น้องด้วย ภาษาไทยชัดเจน

“อย่างนี้ถูกผีสิง หลวงพ่อท่านจะทำน้ำมนต์รดให้”

“แล้วจะหายมั๊ยครับ” พี่น้อยถามด้วยความสงสัย พระหนุ่มยิ้ม นิด หันไปพูดภาษาไทยใหญ่กับหลวงพ่อ ครูบาอินยิ้มแบบไม่เผยฟันบน ใบหน้ายับย่น ส่งเสียงแหบห้าวกับพระหนุ่ม

“โยมไม่ต้องห่วง หลวงพ่อท่านทำมาเยอะแล้ว แถวนี่มักเกิด เรื่องแบบนี้บ่อย โยมรู้จักผีสิงมั๊ยละ”

“ผีสิง !” พี่น้อยทวนคำ ซือบังเอิญพ้องกับชื่อละครที่กำลังจะถ่ายทำอย่างน่าประหลาดใจ ผมยาวสีเทาสะบัดไปมา สายหน้าตึงเครียด

“ไม่รู้จักครับ เคยได้ยินแต่ผีसाง ส่วนเสือก็เคยได้ยินแต่เสือสมิง” ผู้กำกับหนุ่มใหญ่ตอบคำถามพระผู้ติดตามครูบาอิน พลังนี้ถึงละคร สางสมิงที่กำลังกำกับ แนวคิดหลักก็มาจากเสือสมิงกับผีसाงมา รวมกันเป็นคำว่าสางสมิง แต่ผีสมิงนี้ไม่เคยได้ยินสักที

“ผีสมิงคือผีที่ชาวบ้านที่มีคาถาอาคมเลี้ยงเอาไว้ ถ้าเลี้ยงไม่ดีก็จะมาอาระวาดสิ่งสู่ทำร้ายผู้คนแบบที่คนของโยมโดนอยู่นี่ไง”

พี่น้องชนลูกเกรียว ในชีวิตผู้กำกับทั้งภาพยนตร์และละคร กำกับแนวลึกลับมาก็หลายเรื่อง มีครั้งนี้แหละที่เจอจิงๆ กับตัวเองขนาดนี้

ครูบาอินหันมาพูดอะไรบางอย่างกับพระหนุ่มผู้ติดตาม ขณะที่ผู้ใหญ่บ้านให้คนไปเตรียมรูปเทียนชั้นน้ำขนาดใหญ่มาให้ครูบาอิน

“เดี๋ยวหลวงพ่อกันจะทำน้ำมนต์แล้ว โยมควรเปลื้องผ้าคนของโยมซะนะ เดี่ยวจะเปียกน้ำ” พระอุตุส่าห์เตือนอย่างหวังดี แต่พี่น้องตอบท่านทันควัน

“จับอาบน้ำมนต์มันทั้งอย่างงี้แหละครับ ให้สองคนนั้นหายก่อน แล้วค่อยเปลี่ยนเสื้อผ้า”

พระหนุ่มผู้ติดตามครูบาอินยิ้มอย่างอ่อนโยน ไม่นานนัก ชั้นน้ำมนต์ก็ทำเสร็จ ครูบาอินหยดน้ำตาเทียนลงบนชั้นเงินขนาดใหญ่ ท่องมนต์คาถาเป่าพรวดๆ ลงบนน้ำนั้น แล้วพยักหน้าให้ใครก็ได้ยกชั้นน้ำมนต์ลงจากโต๊ะที่ทำพิธี

ชายสองคนจากทีมงานกองถ่ายละครช่วยกันอุ้มชั้นน้ำมนต์ขนาดใหญ่ซึ่งมีรูปทรงคล้ายกะละมังขนาดเล็กไว้ ครูบาอินลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้ที่ท่านั่งอยู่ พระผู้ติดตามยืนที่รดน้ำมนต์ให้ ท่านจุ่มฟู่ที่เป็นก้านไม้ไผ่ยาวหลายอันรวบติดกันลงในชั้นน้ำมนต์ ริมฝีปากขยับสยายท่องบทพุทธมนต์ แล้วประพรมน้ำมนต์ไปทั่วบริเวณ ทั้งชาวบ้านและทีมงานกองถ่ายละครทั้งหมดต่างพนมมือก็รับการประพรมน้ำมนต์ มีชาย

ฉกรรจ์บางคนเท่านั้นที่ทำหน้าที่จับรางวัลสองนักแสดงสมทบผู้บัลลังก์ไว้ จึงไม่สะดวกที่จะก้มหน้ารับการประพรมน้ำมนต์อย่างสงบ

“แหย่ ๆ ๆ ๆ ” สองรางวัลนักแสดงสมทบคำราม นัยน์ตาเหลือก อ้าปาก คอยยืนมาทางพระภิกษุจีวรสีแดงผู้เยื้องย่างตรงเข้าหา ครูปาอินจุ่ม ก้านไม้ไผ่รวบลงในขันน้ำมนต์แล้วสะบัดไปทางสองรางวัลที่ถูกมัด รางวัลนั้น ดิ้นพล่าน ๆ ต้องเพิ่มชายหลายคนมาช่วยกันจับไว้ ชาวบ้านรีบมุงดูอย่าง สนอกสนใจ พี่น้อยหน้าซีดเมื่อเห็นปฏิกิริยานักแสดงของเขาจะต้อง น้ำมนต์ ครูปาอินจุ่มใช้ขันน้ำขนาดเล็กตักน้ำมนต์จากขันใหญ่อีกทีเทรด รางวัลนักแสดงสมทบตรงกลางยอดศีรษะ รางวัลนั้นสั่นเทิ้มแกกปากร้อง ลั่น

“โอ๊ย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ! ” เสียงร้องประสานเสียงกันด้วยความเจ็บปวด

ครูปาอินเพิ่มจำนวนน้ำมนต์อีก ปากก็ท่องคาถาเสียงดังไต่ยีน กันชัดเจนถ้วนหน้า ท่านเทน้ำมนต์รดรางวัลนั้นซ้ำ สองนักแสดงชายสะบัด น้ำมนต์ไปมาพลอยทำให้กลุ่มชายที่ช่วยกันจับตัวให้หนึ่ง ๆ ไว้ เบียดปอน ตามไปด้วย

“โอ๊ย ๆ ๆ ๆ ๆ !! ” รางวัลนักแสดงชายตะเกียกตะกายลงนอนกับพื้น ครูปาอินท่องคาถาเร็วขึ้น คว่ำขันน้ำมนต์ใหญ่เทลงรดรางวัลทั้งสองจนหมดสิ้น นักแสดงชายทั้งสองนอนขดกายก้มหน้าแนบนิ่ง

ครูปาอินและพระหนุ่มผู้ติดตามเดินออกห่าง บริเวณพื้นดินบน ลานโล่งหน้าบ้านชาวบ้านเปียกเป็นหลุมน้ำ เสื้อผ้าของนักแสดงชายทั้งสองคลุกดินผสมน้ำเปื้อนไปหมด

เหล่าที่ทีมงานกองถ่ายต่างรีบเข้าประครองเมื่อเห็นทั้งสองแน่นิ่งไป ต่างช่วยกันถอดเสื้อออกและนำผ้าขนหนูมาเช็ดตัวให้

สักพัก เขียว นักแสดงสมทบชายหนึ่งในสองที่มีอาการถูกผีสิงก็รู้สึกตัว ไม่นานนัก สิงห์ นักแสดงสมทบชายอีกคนก็รู้สึกตัวเช่นกัน ทั้งสองมีที่ทำปกติคล้ายคนเพิ่งตื่นนอน นิ่งระลึมระลือบนแคร่ไม้ไผ่ เหล่าที่ทีมงานกองถ่ายละครต่างพากันเข้าไปรุมถามอาการ

“จำอะไรได้บ้างมั๊ย” พี่น้อยผู้กำกับถาม เขายืนอยู่ด้านหน้าทั้งสองข้างแคร่ไม้ไผ่

นักแสดงสมทบชายทั้งสองส่ายหน้าอย่างงงๆ

“เกิดอะไรขึ้นครับ” ทั้งสองถามพร้อมกัน แล้วทำไมพวกผมเป็นยังงี้ ทั้งสองถามเพราะเห็นสภาพร่างกายของตัวเองนุ่งห่มผ้าเช็ดตัวแทนเสื้อผ้า

“เฮ้อ” พี่น้อยถอนหายใจ หันไปทางผู้ช่วยผู้กำกับและทีมงานคนอื่นๆ “ค่อยๆ เสาให้สองคนนี้เข้าใจก็แล้วกัน แล้วให้ไปขอโทษหึงห้อยกับน้อยหน้าชะ ถึงจะทำไปโดยไม่รู้สึกตัว แต่ยังไงก็ทำเค้าเจ็บตัวไปแล้ว”

พูดจบพี่น้อยก็เดินไปหาผู้ใหญ่ในบ้านหมู่บ้านกระเหรี่ยงที่กำลังยืนคุยกับครูบาอินผ่านพระผู้ติดตามอยู่

“ต้องขอบคุณผู้ใหญ่มากครับที่ช่วยเหลือ”

แล้วพี่น้อยก็ยกมือไหว้ครูบาอินกับพระผู้ติดตามอย่างนอบน้อม

“กราบขอพระคุณครูบาเป็นอย่างสูงครับ ถ้าไม่ได้ครูบาเมตตา มาช่วยไว้ ไม้รู้คีนี่สองคนนั้นจะหายมั๊ย ผมก็ไม่รู้เรื่องอะไรพวกนี้ด้วย คงต้องส่งหมอย่างเดียว”

ครูบาอินย์ม้อย่างมีเมตตาธรรม ท่านหันไปพูดกับพระผู้ติดตาม พระหนุ่มหันมาบอกพี่น้อง

“ครูบาท่านอยากให้เราทุกคนมีเครื่องป้องกันเอาไว้ติดตัว เป็น พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์องค์เล็กเก็บไว้ติดตัว บูชาได้ง่าย กันภูตผีปีศาจ ของมิด ของสกปรกทุกชนิด ครูบาท่านเพิ่งปลุกเสกเมื่อวันพระใหญ่ที่ ผ่านมานี่เอง ตลอดการทำงานจะได้ไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก”

พี่น้องพยักหน้า พระหนุ่มพูดสิ่งที่อยู่ในใจของเขากำลังจะถาม หาทางป้องกันไม่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก

ครูบาอินพูดส้าทับขึ้นมา พระหนุ่มแปลภาษาไทยใหญ่ให้พี่น้อง ฟัง

“ครูบาว่า การบัตเป่าสิ่งรังครวญนี้ ควรทำเป็นพิธีขอขมาเจ้า กรรมนายเวร จะได้ไม่มีใครถูกผีสิงมารบกวนอีก”

“ครับ” พี่น้อยรับคำ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรดี สิ่งที่เกิดขึ้นเหนือ ความเข้าใจของเขา ใจจริงพี่น้องอยากบอกพระท่านว่าก่อนถ่ายทำละคร ที่นี่ เขาก็จ้างพวกอาจารย์มาทำพิธีวงสรวงหมุดค่าเครื่องเช่นบูชาและ ค่าครูไปเยอะแล้ว แต่ก็ยังเกิดเหตุการณ์ลึกลับแบบนี้ขึ้นอีก แต่พี่น้องก็ ไม่ได้ขัดอะไร พิธีอะไรก็ได้ ขอให้งานสงบราบเรียบเป็นพอ

แล้วพี่น้องก็ให้ผู้ช่วยผู้กำกับไปส่งครูบาอินกับพระผู้ติดตามที่ วัดของท่าน และให้รับพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์มาแจกทุกคนในกองถ่าย

ส่วนพิธีขอมาเจ้ากรรมนายเวร ก็ให้ตกลงราคากันเสียให้เรียบร้อย และให้ถวายซองไปตามความเหมาะสม ค่าใช้จ่ายทั้งหมดลงบัญชีที่น้อยแต่เพียงผู้เดียว

เวลาเช้าตรู่

ไอหมอกยังคงกระจายตัวทั่วทั้งบริเวณ ความหนาวเย็นยะเยือกปกคลุมยอดดอย แสงแดดอ่อนฉายฉาบลงสู่พื้นปฐพี ร้างสันทัด ผิวดำแดงในจิวรสีรักเดินอุ้มบาตร สายตามองลู่ลงสู่พื้นดินที่ทุกก้าวย่างของฝ่าเท้าเปลือยเหยียบลงอย่างมีสติ ดนัย หนุ่มนักรเรียนนอกเดินตามหลังท่านมาไม่ห่าง

ทันทีที่ หิ่งห้อย เห็นจิวรสีรักเดินเข้ามาในบริเวณด้านหน้าของเดอะ เมทท์เท่น รีสอร์ท เธอยิ้มอย่างดีใจ นางเอกสาวมากับน้อยหน้าเพื่อนนักแสดง เธอใส่เสื้อยืดสีขาว กระโปรงยาวสีดำ ส่วนน้อยหน้าสวมเสื้อก่องถ่ายละครสงามิ่ง กางเกงยีนส์

ทั้งคู่ยืนปนอยู่กับพนักงานรีสอร์ทสองคนกับนักท่องเที่ยวมสามคนที่มาคอยใส่บาตรพระพุทธรูปนี้

พระสันตินันโทเดินอุ้มบาตรตรงเข้ามา ดนัยอดเขินไม่ได้ที่เห็นนางเอกสาวสวยต่อหน้าต่อตาเป็นครั้งที่สอง พระหนุ่มผู้แสวงหานิพพานเปิดฝาบาตร รับของถวาย เมื่อบาตรล้นก็ยื่นให้ดนัยใส่ถุงพลาสติกเก็บไว้ ปิดฝาบาตร และให้พรเป็นภาษาบาลี

เมื่อไม่มีผู้ใดใส่บาตรแล้ว พระสันตินันโทก็กว้งเดินกลับทางเดิม ท่านไม่จำเป็นต้องบิณฑบาตให้ได้ของมากมาย แค่พอต่อการดำรงชีพในแต่ละวันสำหรับตัวท่านและลูกศิษย์ก็เพียงพอแล้ว

“เดี๋ยวค่ะ นิมนต์ก่อนเจ้าค่ะ” เสียงหวานในไซของนางเอกสาวตั้งขึ้นตามหลัง หิงห้อยและน้อยหน้าวิ้งเหาะๆ ตาม นางเอกสาวกะให้คนใส่บาตรอื่นๆ ใส่จนเสร็จสิ้นแล้วจึงนิมนต์พระภิกษุชุดงค์ขอใส่บาตรเป็นรายสุดท้าย

“ดิฉันและเพื่อนอยากทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรค่ะ” หิงห้อยกับน้อยหน้าประนมมือกล่าวกับพระสันตินันโท

พระภิกษุหนุ่มยังคงอยู่ในกิริยาเดินบิณฑบาต ไม่เงยหน้าขึ้นมาพูดกับโยมอย่างเป็นเรื่องราว เพียงแต่มองลู่ลงไปพอให้เห็นพื้นดินและผู้มีจิตศรัทธาที่มาทำบุญใส่บาตรด้วยอาการสงบ

“ฉันให้โยมทั้งสองเตรียมน้ำกรวดให้พร้อมด้วยนะ” กล่าวแล้วก็เปิดฝาบาตร หิงห้อยกับน้อยหน้ารับนำของถวายใส่ลงไปใส่ในบาตร แล้วถอดรองเท้านั่งลงย่อกายล้วงขวดน้ำขนาดเล็กที่เตรียมมาพร้อมแก้วน้ำ

พระสันตินันโทให้พรผู้มาใส่บาตรทั้งสองก่อน และกล่าวบทกรวดน้ำภาษาบาลีเสียงชัดเจน “ยะธา วาริระหา ปุรา ประิปปุเรนติ สาคะรัง เอะวะเมวะ อิตโต ทินนัง เปตานิัง อุปะกัปปะติ....”

เมื่อเสร็จสิ้น ร่างในจีวรสีกรักก็เดินออกไป แต่दनัยยังคงมองนางเอกสาวค้างอยู่ เห็นเธอใช้ชายเสื้อเช็ดหยาดน้ำตากลอบ้า และพลันสังเกตเห็นสำลีปิดแผลที่ท่อนแขนขวาของนางเอกสาว

เขาเดินเข้าไปถามอย่างใจรู้สึกเป็นห่วง

“มือพี่เป็นอะไรครับนี่” ดนัยโพล่งออกมา หিংห้อยและน้อยหน้ามองเขา หิงห้อยยิ้มให้ สีหน้าหมองนิดๆ ตอบคำถามอย่างไม่ถือตัว

“เกิดอุบัติเหตุในกองถ่ายเมื่อคืนค่ะ”

ดนัยยืนนิ่งอึ้ง เป็นห่วงแต่ไม่รู้จะทำยังไงดี

น้อยหน้าสะกิดเพื่อนสาวของเธอ ไม่สนใจหนุ่มติดตามพระที่ยืนอยู่เบื้องหน้า “หิงห้อย เรากลับกันเถอะ เดี่ยวแปดโมงก็ต้องเข้าจากอีกแล้วนะ ได้ทำบุญแล้วสบายใจแล้วละ”

นางเอกสาวยิ้มให้ดนัยอย่างมีมารยาท เขายิ้มตอบค้างอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งนักแสดงสาวทั้งสองเดินลับสายตาไป

เวลาสองทุ่ม

ณ ห้องจัดเลี้ยง ชั้นใต้ดิน เดอะ เม้าท์เท่น รีสอร์ท

ภายในห้องจัดเลี้ยงแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นห้องกระจกวีไอพีอยู่ด้านข้างห้องจัดเลี้ยง ห้องวีไอพีนี้มีโต๊ะอาหารตั้งอยู่แปดโต๊ะ มีจอโทรทัศน์และไมโครโฟนสำหรับร้องเพลงคาราโอเกะ โดยมีพนักงานประจำห้องวีไอพีเป็นผู้เลือกเพลงตามที่ลูกค้าต้องการ

อีกส่วนหนึ่งเปิดเป็นห้องอาหารทั่วไป มีบริการดนตรี อาหาร เครื่องดื่ม มีโต๊ะอาหารยี่สิบกว่าโต๊ะ มีเวทีขนาดย่อมสำหรับการแสดงดนตรีขนาดเล็กหรือการแสดงอื่นๆ

พี่น้อยผู้กำกับละครสาขาสมิทนิ่งอยู่บนเก้าอี้ โต๊ะด้านหน้าภายในห้องวีไอพี พร้อมทีมงานถ่ายละครหลักๆ แปดคนนั่งล้อมโต๊ะเดียวกัน

รีสอร์ทพวา ทำความตาย

นางเอกสาวหึ่งห้อยก็นั่งอยู่เช่นเดียวกัน ส่วนที่มงานคนอื่นๆ ในกองถ่ายละครก็นั่งกระจายอยู่ตามโต๊ะในห้องวีไอพี หลายคนก็นั่งอยู่ด้านนอกห้องวีไอพี ปะปนกับนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ของรีสอร์ต

ผู้กำกับหนุ่มใหญ่ผมยาวหันหน้าไปทางประตูกระจกทางเข้าออก เห็นร่างผอมสวมแว่นสายตาสีชาอันใหญ่ เสื้อเชิ้ตลายสีฟ้ากางเกงขาเดฟ หัวกระเป๋าดึงแอร์เมสติดมือเดินผลักประตูกระจกเข้ามาพอดี มีพนักงานแบบสาวสวยและหนึ่งนายแบบรูปหล่อ เดินตามหลังมาด้วย

“ไอ้เอก ทางนี้ โห ! พี่ไม่ได้เจอเอ็งนานมากแล้วนะนี่ โหย เดี่ยวนี่เอ็งดูล้ำช่านะเว้ย” พี่น้อยลุกขึ้นยืนพรวดส่งเสียงทักทายรุ่นน้องของเขา ไอ้เอก หรือพี่เอก สุภโชค ค้อนขวับ

“แหม พี่น้อยก็อ เรียกเหมือนตอนเรียนมหาลัยเลย เดี่ยวนี่น้องไม่เหมือนเดิมแล้วนะพี่” พุดพลางทำท่าตุงตุง สะบัดกระเป๋าดึงแอร์เมสไปมา

พี่น้อยหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ

“เอ็งเจ๋งนี่หว่า สามารถไปลาก SHM เข้ามาลงทุนในบ้านเราได้ พี่ดีใจด้วยวะ เดี่ยวอีกหน่อยเองก็เป็นบอสใหญ่แล้ว ทนเหนื่อยเอา ไม่กี่ปีหรอก”

พี่เอก สุภโชค ยิ้มกว้าง ผายมือไปที่เด็ก ๆ ที่มาถ่ายแบบในสังกัด SHM Thailand

“อ้าว หนูจ๋า นี่พี่น้อยคะ ผู้กำกับชื่อดังดัง ใครอยากเป็นนางเอกนางร้าย ผากฝั่งตัวกับพี่น้อยเลยนะลูก”

เหล่านางแบบและนายแบบรีบยกมือไหว้พื่อน้อยและไหว้ทุกคนที่
นั่งร่วมโต๊ะนั้น หนึ่งในทีมงานกองถ่ายละครรีบลุกให้พื่อนั่งลงแทนที่
และพาเหล่านางแบบนายแบบไปนั่งอีกโต๊ะข้างๆ กัน

“เดี๋ยววันนี้ น้องจะให้พวกนางแบบนายแบบของน้องโชว์เสียง
โชว์สเต็ปพอเป็นสีสันให้ปาร์ตี้นี้หน่อยนะพี่”

“เออ ดีๆ” พื่อน้อยพูดพลางยกแก้วน้ำแข็งผสมโซดากับสุราขึ้น
ดื่ม

“ละครของพี่กระแสตอบรับดีนะ ตั้งแต่ยังถ่ายไม่เสร็จ” พี่เอกพูด
พลางหันหน้ามาทางหิ่งห้อย “แหม น้องหิ่งห้อยจำ สวยสมคำเล่าลือนะ
คะ มาถ่ายแบบกับพี่มั้ยะ ขึ้นปกเดี่ยวๆ ไปเลย”

หิ่งห้อยยกมือไหว้พี่เอก สุขุโชค ปฏิเสธอย่างนุ่มนวล

“ถ้าเป็นชุดว่ายน้ำ ขอคิดดูก่อนนะคะ”

“คุณแม่หิ่งห้อยขอร้องไว้นะ” พื่อน้อยพูดพลางชดน้ำสีเหลืองผสม
โซดาจนหมด ผู้ช่วยผู้กำกับรีบขงให้อีกอย่างพินอบพิเทา

“ว้าย ! แหกกกก” เสียงร้องแหลมจากแอนนี่ที่นั่งโต๊ะข้างๆ ดัง
ขึ้น นางแบบสาวกำลังเอาผักสลัดยัดปากแบบแพะกินหญ้าและถ่ายคลิป
โชว์ แล้วบังเอิญมีคนมาเดินชนเข้า ส้อมก็เลยทิ่มปากเข้าไป

หลายคนในโต๊ะพื่อน้อยหันไปดูเมื่อไม่เห็นมีอะไรก็หันกลับมา พี่
เอกยิ้มแฉะๆ

“พวกนางแบบของน้องมันโเก้ๆ นะพี่”

“ก็ไม่มีอะไรนี่ สบายๆ คนกันเอง” พื่อน้อยพูดพลางยกแก้วขึ้นดื่ม
อีก น้ำสีเหลืองผสมโซดาตกลงครึ่งแก้ว

“การถ่ายละครครั้งนี้หะเอกนะ” เสียงพีน้อยซักรัวเร็ว ลั่นเริ่มไม่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย “มันแปลกๆ วะ”

“แปลกๆ ยังไงพี” พีเอกถาม

“มันเหมือนสถานที่ที่มีอาการพีฟิกๆ เว้ย” สันประโยคของพีน้อยทุกคนร่วมโตะเงียบกริบ มีเพียงเสียงหัวเราะคิกคักกระคนวีตวายมาจากโตะที่เหล่านางแบบ SHM Thailand นั่งอยู่ ยังมีกระเทยช่างแต่งหน้าประจำกองถ่ายมาร่วมนั่งโตะด้วย ยิ่งเรียกเสียงเฮได้มากขึ้น

“อาการพียังงัยล่ะพี” พีเอกถาม

“เดี๋ยวจะเล่าเรื่องเมื่อคืนให้ฟัง” พีน้อยเติมแก้วใหม่แล้ว ยกจิบหมดเกือบครึ่งแก้ว

“หนูว่าคุยกันเรื่องอื่นดีกว่ามั้ง” หิงห้อยรู้สึกขยาด ขนที่ลำแขนค่อยๆ ลุกชู ปวดบาดแผลที่ท่อนแขนขวาหนีบขึ้นมา น้อยหน้าที่นั่งบนเก้าอี้ติดกันหน้าซีตเฟียดหวาดกลัวในเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเพียงคำคืนเดียว หลายคนที่นั่งร่วมโตะก็มีสีหน้าหวาดหวั่นไม่ต่างจากหิงห้อยและน้อยหน้า แต่พีน้อยไม่สนใครแล้ว เขาเล่าเรื่องที่นักแสดงสมทบถูกผีสิงให้รู่ห้องฟัง

“ตายแล้ว !!!” พีเอกตาโต ยกมือลูบขนแขนที่ลุกชูขึ้นมา ในใจคิดว่าไม่น่ามาฟังเรื่องแบบนี้เลย เพราะมีนิสยักแล้วผีมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว

“พีว่านะ พีว่า” ลั่นพีน้อยเริ่มตีกันยุ่ง ผู้ช่วยผู้กำกับรีบชงแก้วใหม่แทนแก้วเดิมที่หมดแล้วให้ พีน้อยรับมากระดกพรวด ทำท่าจะคุยเรื่องนี้ต่อ

“เอางี้หะพี เดี่ยวน้องมาคุยด้วย ขอตัวพาเด็กขึ้นเวทีแป็บ”

พี่เอกตัดสินใจหลบฉากระงับความตื่นเต้นชั่วคราว ในใจคิดว่า
พรุ่งนี้ถ่ายแบบเซ็กซี่ที่สุดทำไปแล้วก็กลับเลย ไม่สมควรอยู่ให้ถึงเวลา
กลางคืนอีกคืน เพราะถ้าเกิดเรื่องกับกองถ่ายแบบของเขาแบบที่พี่น้อย
เจอ เขาต้องหัวใจวายแน่ๆ

“เออๆ ตามบาย” พี่น้อยพูดพลางยกแก้วกระดกอีก โบกมือให้
รุ่นน้องของเขา

“ตาย ! เมื่อเช้าก็มีคนตกหน้าผาตาย กองถ่ายพี่น้อยก็มีคนถูกผี
เข้าอีก ชั้นจะนอนหลับมั๊ยคืนนี้” พี่เอกบ่นกับตัวเองเบาๆ สะบัดคอชน
ลูกซู้ขึ้นมา

“เอาละเด็กๆ ไปๆ ชั้นเวทีได้แล้ว โข่วสแต่ปีกันหน่อย” พี่เอกพูด
พลางกวักมือเรียกเหล่านางแบบนายแบบที่นั่งโต๊ะข้างๆ

แอนนี่กำลังโซ้ยอาหารอยู่ รีบตักยำตีนไก่โกยเข้าปากหลายคำ
“พอได้แล้วยะหล่อน กินสแต่กมาไม่มีมรีเงนี่” พี่เอกอดโววาย
ไม่ได้

“มันบ่อแซบคร้า” แอนนี่พูดอูบอับอื้อเพราะตีนไก่เต็มปาก
“เดี่ยวตีนไก่ทะเลล่อนยะหล่อน” พี่เอกค้อน นายแบบและเหล่านาง
แบบอีกห้านางหัวเราะออกมาอย่างขำขัน

“ไอ้เรื่องผีนี่นาพี่ไม่กลัวหรอก เอ๊ก” พี่น้อยพูดเสียงดังลั่นโต๊ะ
พลางสะอึกออกมา พี่เอก ศุภโชครีบต้อนนายแบบนางแบบออกจากห้อง
วีไอพี เพราะไม่อยากฟังพี่น้อยฉายหนังผีรอบสอง

“ไปๆ หล่อน ให้ไวๆ รีบๆ เดี๋ยว”

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง บรรยากาศภายในห้องจัดเลี้ยงวีไอพี เต็มไปด้วยความคึกคัก ทีมงานกองถ่ายละครหลายคนพอเหล้าเข้าปาก ก็ส่งเสียงดัง ส่วนพีน้อยยึดไมโครโฟนร้องเพลงคาราโอเกะแต่เพียงผู้เดียว น้ำเสียงราวเคาะกะละมังแตก ทีมงานชายหลายคนเปลี่ยนจากที่นั่งในห้องวีไอพีไปนั่งที่ด้านนอกใกล้เวทีเพราะได้ดูเหล่านางแบบสาวยักษ์ย้ายสายเอวบนเวที

หิ่งห้อยมองดูรอบด้านอย่างอึดอัด ทำท่าจะขอตัวกับพีน้อยเพื่อกลับไปพักผ่อนที่บ้านพัก แต่นึกได้ว่าคงคุยกับพีน้อยไม่รู้เรื่องแล้ว นางเอกสาวจึงชวนพีน้อยหน้าออกไปด้วยกัน และลาทีมงานคนอื่น ๆ กลับไปที่บ้านพักอย่างเงียบ ๆ

“หิ่งห้อยเดี่ยวเราเข้าห้องน้ำก่อนนะ ไปด้วยกันมัย” พีน้อยหน้าชวน แต่นางเอกสาวส่ายหน้าเบา ๆ

“งั้นเรารอเธออยู่ด้านนอกนะ” หิ่งห้อยบอก พีน้อยหน้ารับคำแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป นางเอกสาวจึงเดินออกจากห้องจัดเลี้ยงคนเดียว

“พี่หิ่งห้อย กร๊อตต !” เสียงกร๊อตเบา ๆ จากร่างอวบอืดของนางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดง ถลาวิ่งตรงเข้ามา หิ่งห้อยชะงักขณะเดินออกมาจากชั้นใต้ดินของอาคารอำนวยการประจำรีสอร์ท

“หนูชื่อแอนนี่นะคะพี่ เมื่อกี้หนูอยู่กับพี่เอก มองหาพี่อยู่ค่ะ”

“พี่ก็นั่งอยู่โต๊ะเดียวกับพีน้อยนั่นแหละ” หิ่งห้อยตอบยิ้ม ๆ

แอนนี่ใช้ฝ่ามือสองข้างประครองแก้มตัวเองจ้องเขม็งไปที่

นางเอกสาว “พี่สวยมากเลยคร้า นี่เป็นครั้งที่สองนะคะ ที่หนูเจอพี่ ครั้ง

แรกทำงานมอเตอร์โชว์ที่เมืองทองนะคะ ที่พี่เป็นเซเลบรับเชิญ” นัยน์ตา
ชื่นชมนางเอกสาวอย่างจริงใจ

หิ่งห้อยหัวเราะเบาๆ ดูท่าทางแบบคนนี้ออกตรงๆ ชื่อๆ ดี

“พี่ หนูขออนุญาตถ่ายคลิบกับพี่นะคะ” แอนนี่พูดแล้วก็ล้วง
สมาร์ทโฟนออกมา หิ่งห้อยยิ้มหวาน พยักหน้าอนุญาต

“เพื่อนๆ ทางโซเชียลเน็ตเวิร์กนะคร้า แอนนี่อยู่กับพี่หิ่งห้อย
คร้า” แอนนี่รีบยื่นชิตติดนางเอกสาว ใช้มือซ้ายถือสมาร์ทโฟนถ่ายคลิบ
วิดีโออย่างคล่องแคล่ว เธอมีรูปร่างเตี้ยกว่านางเอกสาวนิดหน่อย เมื่อ
ยื่นเทียบกันกับนางเอกสาวรูปร่างบอบบาง นางแบบสาวทรงใหญ่เอว
คอดอย่างแอนนี่กลายเป็นสาวตัวใหญ่หนาเทอะทะกว่าทันตาเห็น

“สวยดีคะ หิ่งห้อยคะ” นางเอกสาวสวยยิ้มเผยลักยิ้มอย่าง
งดงาม ชูสองนิ้วจากสองมือให้สมาร์ทโฟน

นางแบบสาวสวยสองคนเดินโผล่ขึ้นบันไดมาจากชั้นใต้ดินห้อง
จัดเลี้ยง มองไปทางด้านซ้าย

“พี่หิ่งห้อยนี่นา พี่หิ่งห้อยขา ถ่ายรูปกับพวกหนูด้วยคะ” กุกก็กัก
กับกล้วยหอมวิ่งเข้ามาเมื่อเห็นนางเอกสาว

“พวกมารคหอย” แอนนี่ปนพลางส่งสายตาพิฆาตไปที่เพื่อน
นางแบบ

“คลิบถ่ายอยู่นะคะแอนนี่” หิ่งห้อยเตือน

“อ้อ ! กลายเป็นตัวอิจฉาไปแล้ว ขอเป็นนางเอกสักวันนะเคอะ
เหอะๆๆๆๆ ” พูดแล้วแอนนี่ก็หลุดหัวเราะก๊าก

“พี่หึงห้อยขา พี่หึงห้อยขา ถ่ายรูปกับพวกหนูด้วยค่ะ” กุกกิกกับ
กล้วยหอมเข้าประชิดตัวนางเอกสาว

“คิว คิวยะหล่อน ชั้นยังถ่ายคลิปของชั้นไม่จบเลย” แอนนี่คำราม

“พอได้แล้วเจ้ เจ้ถ่ายโน่นถ่ายนี่มาทั้งวันแล้ว ไม่เหนื่อยรีไรง”

กุกกิกเหินแหม

หึงห้อยเห็นนางแบบสาวรุ่นน้องพัลวันกันแล้วหัวเราะขำหลุด
คำพูดออกมา “ถ้าน้องสาวพี่ยังอยู่ เค้กก็ชอบทำตัวยุ่งๆ แบบนี้แหละ”

“อื้อย !” ทั้งกุกกิกกับกล้วยหอมชะงัก แต่แอนนี่ยังไม่รู้สึกตัว
ยังคงถ่ายคลิปต่อพลางใช้มือดันหน้ากุกกิกกับกล้วยหอมออกไปให้พ้น
กล้อง

หึงห้อยเพิ่งรู้ว่าพูดถึงน้องสาวออกมาอย่างหลุดปาก สีหน้า
หม่นหมองทันที พอดีสายตาหันไปเห็นเพื่อนนักแสดงเดินเข้ามาหา จึง
ยิ้มให้สามนางแบบสาว

“งั้นพี่ไปก่อนนะจ๊ะ ผันดีนะจ๊ะทุกคน” พูดแล้วก็เดินออกจาก
บริเวณไปสมทบกับน้อยหน้า แอนนี่ทำท่าวิ่งตาม

“เดี่ยวค่ะพี่หึงห้อย” แต่กุกกิกกับกล้วยหอมช่วยกันดึงเอาไว้

“พอได้แล้วเจ้”

“อะไรของพวกหล่อนนี่” แอนนี่ไวยวาย

“เจ้ตกข่าวรีไรง เรื่องน้องสาวของพี่หึงห้อย”

“อะไรยะ ชั้นจำไม่ได้แล้ว” แอนนี่ตัวตึงเสียง

“ก็เมื่อสมัยที่พี่หึงห้อยเข้าวงการใหม่ๆ เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วมั้ง
ไม่กี่ปีน้องสาวก็ตามมาเข้าวงการด้วยกัน” กุกกิกเล่า

“สวยทั้งพี่ทั้งน้องเลยเนอะ” กูกก็กักหันไปพูดกับกล้วยหอม
“แต่ยังไม่ทันได้ตั้งเลยแก เล่นหนังสองเรื่องมั่ง ก็มีเรื่องแล้ว”

กล้วยหอมช่วยต่อ

“เรื่องอะไร” แอนนี่ถาม

“ก็ฆาตกรรมไงจ้ะ ตึกแดน น้องสาวพี่หึงห้อยถูกฆ่า ฆาตกรรู้สึก
จะเป็นแฟนค่านั่นแหละ ปานนี้ตำรวจยังจับไม่ได้เลยนะ ผ่านมาเป็นสิบ
ปีแล้วนะนี่”

“บรีอ !” แอนนี่ตัวสั่น เป่าลมกระตบริมฝีปาก “จริงหรือนี่”

“จริงยิ่งกว่าจริงอีกจ้ะ ทุกวันนี้ที่พี่หึงห้อยหมั่นทำบุญ ทั้งออก
งานเพื่อเด็กเพื่อสตรี ขวาลือว่าก็เพราะพี่เค้าอุทิศส่วนบุญให้น้องสาว
และอธิษฐานขอให้จับฆาตกรให้ได้สักที”

“โห ! เสร้า” แอนนี่เปลี่ยนอารมณ์ทันที น้ำตาลลอม มือซ้ายเปิด
สมาร์ทโฟนโหมดถ่ายคลิบวิดีโออย่างคล่องแคล่วราวนิ้วไหลไปกดเอง

“เพื่อนๆ ทางโซเซียลเน็ตเวิร์กคะ พี่เศร้าค่ะ”

กูกก็กักกับกล้วยหอมรีบแย่งสมาร์ทโฟนออกจากมือแอนนี่ เกิด
ความซุลมุนขึ้นเล็กน้อย

“ไม่ต้องถ่ายแล้วจ้ะ เตียวเป็นข่าว ว้าย ! อย่ากั๊ดมือสิ คนอะไรนี่
ขาดไวไฟสามสิบวินาทีจะขาดใจตาย”

แสงไฟจากตะเกียงเพียงสองดวงที่ถูกจุดทิ้งไว้ภายในบริเวณรั้ว
ของสถานพำนักปฏิบัติธรรมส่องแสงสลัว

เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์กว่าชั่วโมงที่พระสันตินันโทเดินจงกรมวนเวียน
กลับไปกลับมาในบริเวณที่ท่านกำหนดเอาไว้โดยไม่หยุดพัก ฝ่าเท้าของ
ท่านเริ่มสร้างรอยลึกลงสู่ผืนดินที่เหยียบย้ำ หลายต่อหลายครั้งที่
ความคิดพลัดออกจากที่ตั้งของสติกระเจิดกระเจิงเตลิดไปถึงเรื่องราวใน
อดีต แต่ท่านก็ดึงความคิดให้กลับมาอยู่ตรงจุดที่ท่านหมายเอาเป็นฐาน
แห่งสติคือทุกอย่างก้าวเดิน

การเดินจงกรมเนิ่นนานทำให้ร่างกายของพระภิกษุหนุ่มรู้สึก
เหนื่อยล้าอ่อนเพลีย นัยน์ตาปรือเพราะความมัวง่วงงุน แม้ได้เวลาพักผ่อน
สังขารร่างกายแล้ว แต่ความคิดในอดีตของพระสันตินันโทยังคงคุกรุ่น
ท่านจึงยังไม่คลายความเพียรแม้รู้สึกง่วงก็ตามที

ขาทั้งสองข้างยังคงพาร่างกายเดินไปด้านหน้าถัดเลยไปจากจุด
ที่กำหนดไว้ว่าจะให้เป็นทางเดินจงกรม ร่างสันทัดยื่นหยุดนิ่งหน้าต้นไม้
ใหญ่ พระสันตินันโทเงยหน้าอย่างเผอเรอ

สตรีรูปร่างบอบบาง ผมดำยาวสลวย ผิวกายขาว วงหน้ารี คิ้ว
ราวปลายพู่กันสะบัด ดวงตาใสกลมโต จมูกนิดเข้ากับริมฝีปากบางเฉียบ
เปลือยกายเดินออกมาจากต้นไม้ ปทุมถันตั้งชันชี้ตรง ขนาดดอกบัวตูม
พอเหมาะไม่หย่อนยาน นัยน์ตาสงบบราวน้ำเย็นเฉียบในลำธาร

“เธอ !!! ”

พระสันตินันโทตกใจกับภาพตรงหน้า อุทานออกมาเพียงคำ
เดียว เผลอขยับกายถอยหลังกรูด ร่างสันทัดจิวรักรักลุ่มลั่นกัณกระแตก

พื้น ร่างงดงามเปลือยกายยืนนิ่งหลายวินาที ผมสรวยสะบัดพัดโบกไปมาราวต้องลม แล้วร่างนั้นก็เลื่อนหายวับไปในอากาศ

พระภิกษุหนุ่มผู้แสวงหานิพพานเหงื่อไหลโซมร่าง ขาสั่น ปากซีด เมื่อตั้งสติได้ท่านก็ประครองร่างตนเองให้ลุก แต่ภายในใจร้อนรุ่ม ท่านรู้แล้วว่าสิ่งที่กำลังเผชิญอยู่คืออะไร พระสันตินันโทมองหานัยเมื่อไม่เจोजึงผลุนผันเข้าไปในกระท่อมเพิงพัก ท่านล้วงไฟฉายออกมาจากย่าม ความหาปากกากับเศษกระดาษ แล้วบรรจงเขียนถึงลูกศิษย์ของท่าน

ถึง ดนัย

หลวงพี่มีความจำเป็นต้องรีบจากไปในคืนนี้ แม้รู้ว่าอาจไม่ถูกต้องนัก แต่ชินชักช้าอาจจะสายเกินไป กรรมของหลวงพี่จะทำให้คนที่มาเกี่ยวข้องทั้งหมดประสบภัยอันตราย

ไฟโรจน์ สันตินันโท

ท่านวางเศษกระดาษไว้ที่แคร่ไม้ไผ่ข้างกระเป๋าดูทางของदनัย แล้วปลดมุ้งกลดลงมาพับเข้ากับไม้กลดให้เรียบร้อย คว่ำกลดและเครื่องบริขาร สะพายบาตร แล้วเดินออกจากสถานพำนักปฏิบัติธรรม

ท่ามกลางความมืด พระสันตินันโทอาศัยแสงไฟฉายเหยียบย่างตรงไปด้านหน้า ตั้งใจหมายมันลงจากดอยไป พุ่งนี้ตอนรุ่งสว่างท่านคงเดินพื้นดินดอยพอดี ร่างในจิวรสีกรักเดินผ่านเข้าไปในบริเวณป่าทึบ มีต้นไม้ใหญ่หลายต้นขึ้นทั่วบริเวณ ท่านเดินผ่านจากต้นไม้หนึ่งไปยังอีก

ต้นไม้หนึ่งไปเรื่อยๆ ทันใดนั้น รู้สึกว่าพื้นดินสั่นไหวอย่างแรง ทั้งร่าง
ราวถูกผลัก ไฟฉายและกอลดหลุดจากมือทันที

ฉีก !

ปัก !

ตึง !

ร่างสั่นทัดในจิวรสีกรักล้มตึง คางฟาดก้อนหินที่อยู่บนพื้นอย่าง
จิ้ง ขาข้างซ้ายมีบางอย่างเจาะทะลุเนื้อหนึ่งเข้ามา

“อึกกก” พระหนุ่มผู้แสวงหานิพพานค่อยๆ เคลื่อนกายอย่าง
เชื่องช้าในความมืดสลัว ไฟฉายตกอยู่ไม่ไกลจากตัวนัก แสงไฟสาดมา
ทางท่านทำให้พอเห็นทุกอย่างลางเลือน ร่างจิวรสีกรักคว่ำหน้าอยู่บน
พื้นดินอย่างมีนงง ลมหายใจหอบแรงขึ้น ค่อยๆ พยุงกายให้ลุกยืน ฝ่า
มือขวาลูบใบหน้าบริเวณกราม บริเวณนั้นมีรอยช้ำปูดบวม

ความเจ็บปวดแสบแปลบอย่างรุนแรงพลันไหลเข้ามากระทบ
ความรู้สึก พระสันตินั้นโทก้มมองฝ่าเท้าเปล่าเปลือยทั้งสองข้างของท่าน
โลหิตสีแดงข้นไหลนองพื้นดิน ใบไม้สีเหลืองกรอบอบาโลहितชุ่มไปหมด
สองมือของพระภิกษุสิ้นรั้ว แต่รวบรวมสติเลิกชายจิวรขึ้น บริเวณข้อเท้า
ข้างซ้ายของท่านมีกัณฑ์เหล็กหนึบติดอยู่

พระภิกษุหนุ่มตาค้างแทบไม่เชื่อในสายตาของตนเอง แต่ไม่
ออกเสียงร้องแม้แต่คำเดียว ท่านกัดฟันกรอดค่อยๆ ออกแรงง้างกับดัก
เหล็กนั้นให้เปิดอ้าออก ฟันเหล็กของกับดักที่มเข้าที่ข้อเท้าซ้ายเป็นรอย
วันเข้าไปราวเนื้อปูนถูกค้อนกะเทาะแตกหัก แลเห็นกระดูกสีขาวภายใน
บาดแผลที่ขึ้นเนื้อหายไป สมณะหนุ่มมองขาข้างที่ได้รับบาดเจ็บอย่าง

สมเพชในสังขาร ร่างกายค่อยๆ ทรุตตัวลงนั่งลงบนพื้นดิน เอื้อมมือสั้น
ระริกไปหยิบไฟฉายมาวางบนหน้าตัก และถอดประคดเอวมารัดห้าม
เลือดเอาไว้ จิตใจพยายามเอาความเจ็บปวดเป็นความรู้สึกรัดตัว แล้วกลืน
สุราก็ตกลงบอวลไปทั่วทั้งบริเวณระคนกลิ่นเหม็นไหม้ของเนื้อมนุษย์

บทสรุปของคำคืน

หลังจากที่อรรษสิทธิ์วิ่งล้มหายไปกับความมืดเพื่อตามไปช่วยนางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดง ฌัฐพลบ่นออกมาอย่างหวาดกลัว

“ไอ้เซี่ย เดี่ยวตายห่ากันหมด แม่งเป็นบ้าอะไรกันหมดวะ ตั้งแต่ไอ้สองตัวนั้นเผาศาลพระภูมิแล้ว” เขารีบล็อกประตูและใส่กลอนที่มีทั้งหมด ทั้งโซ่คล้อง ทั้งกลอนแท่ง รวมทั้งกดล็อกลูกบิดประตูด้วย แล้วแนบสายตาที่ตาแมวประตู ด้านนอกไม่มีใครอยู่แล้ว

ฌัฐพลยืนหันรีหันขวางอยู่หน้าประตู นึกอยากกลับบ้านขึ้นมา เขาออกไปที่โต๊ะข้างเตียงนอนหยิบกุญแจรถที่วางไว้ ลังเลสักพักก็รีบเปิดตู้เสื้อผ้ายึดเสื้อผ้าของเขาใส่กระเป๋าใบใบย้อมที่นำติดตัวมา สายตามองเห็นกระเป๋าเดินทางของอรรษสิทธิ์เพื่อนสนิท แต่ก็ไม่สนใจ

เขาสะพายกระเป๋าเดินทางที่เก็บเรียบร้อยด้วยมือขวา มือซ้ายกำกุญแจรถแน่น

ตึง ตึง ตึง

เสียงทุบประตูดังซ้ำอีกครั้ง ฌัฐพลสะดุ้งเฮือก คราวนี้ไม่ใช่เสียงของนางแบบสาวสวยที่เขาเคยบอกเธอว่าทำเพื่อเธอได้ทุกอย่าง แต่เป็นเสียงแหบห้าวของอรรษสิทธิ์เพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่วัยเด็ก

“ไอ้ตู้เปิดประตูให้กูด้วย” เสียงอรรษสิทธิ์แหบพร่าอยู่ด้านหลังบานประตูราวได้รับบาดเจ็บ ฌัฐพลรีบวิ่งไปมองที่ตาแมวประตู สายตามองลอดออกไป อรรษสิทธิ์นั่นเองยืนพิงประตูด้านนอกอยู่อย่างอิดโรย

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

ท่ามกลางแสงสลัวนอกห้อง นางแบบผมสีน้ำตาลแดงกำลังยืนก้มหน้า
มือจับหัวเข้าหอบเหนื่อย ปากก็ส่งเสียงอย่างตกใจ

“พี่เป็นอะไรี่เปล่า !”

ร่างสูงใหญ่ของอรรถสิทธิ์ดูไร้เรี่ยวแรง เขายกท่อนแขนซ้าย
ขึ้นมาจ้องแทนคำตอบ เลือดสีแดงไหลซึมออกมานอกบาดแผลมีดกรีด
เป็นทางยาว

“ไม่ทันระวัง ตอนที่วิ่งชนมันเมื่อกี้ ก็เลยโดนมีดเหวี่ยงเข้าใส่”
อรรถสิทธิ์พูดพลางใช้มือขวากดบาดแผลเอาไว้แต่ปิดบาดแผลที่เป็นทาง
ยาวไม่มีด แอนนี่รีบใช้สองฝ่ามือเข้าช่วยกดห้ามเลือดด้วย

“โอยยย !” อรรถสิทธิ์ครางออกมา

“ว้าย !” แอนนี่ยังมีสีหน้าตกใจทำอะไรไม่ถูก รีบดึงมือออก
ทันทีที่อรรถสิทธิ์ร้อง

“เปิดประตูให้กูด้วย” อรรถสิทธิ์ส่งเสียงวิงวอน ผนังพลั้งเล
ด้านหลังของอรรถสิทธิ์มีร่างหนึ่งกำลังเยื้องย่างเข้ามา ซาเย็กมีนัยน์ตา
เหลือกไปคล้ายเสียสติ หมวดเคราครีบบนใบหน้าขบเด่นให้เห็น
ความบ้าคลั่งชัดเจนขึ้น เขาเง้อมัดที่มีคราบเลือดติดเดินเข้าหาร่างของ
อรรถสิทธิ์ที่ยืนพิงประตูอย่างคนหมดเรี่ยวแรง

“เปิดประตูด้วยไว้อย่า” อรรถสิทธิ์ร้องขอซ้ำ นึกไม่ถึงว่าเพื่อนจะใจ
ดำขนาดนี้ หลังจากวิ่งชนกับซาเย็กจนได้รอยแผลมาเพื่อช่วยนางแบบ
สาว เขาก็วิ่งย้อนกลับมาที่บ้านพัก

ผนังพลตัวสั่นเทิ้ม ถ้าซาเย็กผ่านประตูเข้ามาได้เขาตายแน่
ขนาดอรรถสิทธิ์ร่างกายใหญ่โตกว่ายังสู้ไม่ไหว ชายผิวดำคิ้วเข้มหันซ้าย

หันขวาแล้วตัดสินใจออกแรงดึงเตียงมายันประตูไว้ป้องกันไม่ให้ซาเย็กใช้แรงพังประตูเข้ามา

“Stop”

อรรถสิทธิ์ตะโกนเสียงดังใส่ชายดูไบที่เดินตรงเข้ามาหาเขากับนางแบบสาว

แต่หนุ่มดูไบผู้บ้าคลั่งไม่มีปฏิกิริยาตอบรับเสียงตะโกน เขาลดมีดปลายแหลมลงทำท่าเตรียมแทง อรรถสิทธิ์หายใจลึกๆ หลายครั้ง หันมาพูดน้ำเสียงสะท้านให้ชายที่ยืนอยู่อีกฟากของประตูพัง

“ไอ้สันดาน มึงนี่เห็นแก่ตัวตลอดเลยนะ แต่คนเห็นแก่ตัวไปไม่รอดหรอกเพื่อน คนเรามันต้องช่วยเหลือกัน”

ขาดคำ ซาเย็กก็ถลาเข้าหาอรรถสิทธิ์ แอนนี่ร้องกรี๊ด ชายหนุ่มร่างใหญ่ยกเข่าขึ้นบังลำตัว

นี่ก !

เสียงมีดแทงใส่ต้นขาของอรรถสิทธิ์ อรรถสิทธิ์โหมตัวสุดแรง ผลักร่างของซาเย็ก แอนนี่รีบโฉบกระโดดเข้าใส่ชายดูไบผู้บ้าคลั่ง ช่วยเหลือชายแปลกหน้าที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือไว้ ร่างของทั้งสามหลุดออกจากขอบริมทางเดินเท้ากลิ้งตกลงไปตามเนินทางลาดลง เสียงของมีดน้ำหนักลากไถลไปตามเนินจนหายลับไป

ณัฐพลตัวสั่นสะท้าน ไม่อยากคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อน สักพักจึงกระโดดขึ้นบนเตียงเดินเข้าไปใกล้ตาแมวประตูแล้วย่อตัวลงแนบตาดู

ความเคลื่อนไหวอันน่าสยดสยองหน้าประตูบ้านพัก ไม่มีใครอยู่แม้แต่คนเดียว

“ตายห่า ! ตกเนินตายกันหมดแล้วมั้งนี่” ฌัฐพลอุทานอย่างหวาดกลัว แถวของบ้านพักถูกสร้างบนเนินเขา การกลิ้งตกลงไปก็ไม่ต่างจากตกลงภูเขา ไม่ตายก็คงพิการ

“ต้องโทรขอความช่วยเหลือ 191 ทางรีสอร์ท ห่าไรก็ได้ ขอให้มีคนมาที่นี่” ฌัฐพลโพล่งออกมาพร้อมกับกระโจนไปที่โทรศัพท์ประจำบ้านพัก

ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด

สัญญาณไม่ว่าง

ฌัฐพลวางหูโทรศัพท์ คว่าสมาร์ทโฟนขึ้นมาโทรออก แต่ไม่มีสัญญาณใดๆ ที่สามารถใช้โทรศัพท์มือถือได้

“โอ๊ย ! กูจะทำไงวะนี่ แม่งเกิดบ้าอะไรขึ้นที่นี้วะ” เขาตะโกนออกมาอย่างคลุ้มคลั่ง

ทันใดนั้น ภายในบ้านพักสั่นไหว ฌัฐพลรู้สึกเหมือนร่างกายของเขาถูกจับเข่าจนสองเข่ากระแทกพื้น เครื่องประดับภายในบ้านพักร่วงหล่นกราว หลอดไฟหลุดลงแตกกระจัดกระจาย ฌัฐพลกระซากเตี๋ยงนอนให้เลือนออก มือขวากำกระเป๋ามีมือซ้ายกำกุญแจรถแน่น ตัดสินใจเปิดประตูพรวดพราดวิ่งออกจากบ้านพักไป

อากาศภายนอกหนาวเหน็บ ฌัฐพลวิ่งไปตามทางเดินผ่านบ้านพักที่ตั้งเรียงราย ฉับพลันทั้งรีสอร์ทไฟก็ดับลงพริบ ฌัฐพลรีบรูดซิป

เปิดกระเป๋าล้วงไฟฉายออกมาฉายลงไปตามทางชั้นบันได รีบวิ่งจ้ำอ้าวลงชั้นบันไดไป

“รีสอร์ทผีสิงชั่วร้าย มีทั้งฆ่ากันตาย มีทั้งแผ่นดินไหว ภูหนีก่อนละอโหสิกรรมให้กุด้วยนะไอ้อรรธ ถ้ามีงตายไปแล้ว อย่ามาหลอกมาหลอนกูอีกเลย เอาไว้ให้กูรอดก่อนกูจะเรียกตำรวจให้” เสียงณัฐพลโพล่งออกมาขณะหอบหายใจเหนื่อยวิ่งลงจนสุดบันไดไปที่รถเก๋งที่จอดอยู่ เขากดรีโมทเปิดประตูรถ โยนกระเป๋าเป้ไว้ด้านในสุด แล้วเข้าไปนั่งด้านคนขับ เสียบกุญแจแล้วหมุนสตาร์ทเครื่อง

ครึ้น ครึ้น ๆ ๆ ๆ

เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นแต่ไม่ยอมติดทำงาน

“มาเป็นเซี่ยไรตอนนี้อ้าว” ณัฐพลบิดกุญแจอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผล เครื่องยนต์ไม่ยอมทำงาน

ท่านกำลังเข้าสู่บริการรับฝากหัวใจ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪

เสียงเพลงสัญญาณเรียกเข้าสมาร์ทโฟนของณัฐพลดังขึ้น เขาฉวยเครื่องรับสายทันที

“พี่ตุ๋พี่กลับบ้านพักแล้วหรือ” เสียงแมนดังขึ้น ช่าง ๆ มีเสียงซัยกำลังหัวเราะอย่างครึ้นเครง

“แยะแล้ว ! ซัยกับแมน ไอ้อรรธมัน...” ณัฐพลพูดแค่นั้นก็ค้างไว้ใจหนึ่งก็คิดว่าน่าจะเรียกให้ใครมาช่วยก็ได้ แต่อีกใจก็คิดว่าไม่ว่าใครคงไม่ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น สถานที่แห่งนี้เหมือนมีอะไรบางอย่างครอบงำอยู่

รีสอร์ทพวา ทำความตาย

“ฟ้อรรรทำไมพี” แมนถาม

“เอ่อ..เอ่อ..” ฌัฐพลอ้าอึ้ง เหลียวมองไปทางด้านบนรีลลอร์ท ไฟยังคงดับอยู่ มีเรื่องผิดปกติเกิดขึ้นแน่ๆ ทางที่ดีควรเผ่นหนีไปตั้งหลักก่อนดีที่สุด

“ไอ้ออรรรมันอยากกินเหล้าต่อ แล้วอยากกินอะไรไม่รู้มัน แต่มันทำกุญแจรถหายในบ้านพักนั้นแหละ ตอนนี้นั้นยังหาอยู่ไม่เจอเลย ก็เลยจะขอยืมรถแมนกับชัยไปซื้อเหล้ากับของกินได้มัย มีเซเว่นที่ตลาดในอำเภอ ใกล้ๆ นี้เอง ครึ่งชั่วโมงก็ถึงแล้ว” ฌัฐพลโกหกหน้าตาเฉยเป็นการโกหกอย่างแนบเนียนเสียด้วย

“ได้สิพี พี่มาหาพวกผมสิ พวกผมยังอยู่ที่เดิมอยู่เลย” แมนพูดแค่นั้น เสียงชัยหัวเราะคิกคักตกลงอะไรบางอย่าง

ฌัฐพลลงจากรถอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ รีบเปิดไฟฉายส่องทางวิ่งกลับไปทางเดิมที่พวกซี้กโกสท์เคยพาไป เพียงไม่กี่นาที ก็ถึงเนินดินที่แมนบอกให้มาหา ศาลเจ้าพ่อไร่ซ้อยยังคงไหม้ลุกโชนอยู่ แสงไฟสว่างไปทั่วบริเวณ ฌัฐพลปิดไฟฉายมองหาชัยกับแมน

“ชัย แมน อยู่ไหนนะ” ฌัฐพลตะโกนถาม เหลียวรอบกาย เขาเห็นต้นไม้ใหญ่ที่ยืนต้นเดี่ยวอยู่บนเนิน มีอะไรห้อยลงมา จึงเดินไปด้านหลัง แหงหน้าขึ้นดู

ชัยนั่นเอง ร่างของชัยห้อยโตงเตง มีเชือกผูกมัดติดกับคอ รองเท้าผ้าใบทั้งสองข้างหลุดจากเท้า ถุงเท้ามีรอยขาดคล้ายถูกลาก

นัยน์ตาซ้ายเหลือกแทบถลนออกมานอกเบ้า ลิ้นห้อยจุกปาก ผิวหน้าซีด
ไร้การไหลของเลือด

“เหวอ !” ญัฐพลผวาเฮือก ก้นกระแทกพื้นดิน ทันใดนั้น จมูก
สัมผัสกลิ่นใหม่ที่ศาลเจ้าพ่อได้ สายตาบังเอิญจ้องมองเข้าไปในศาล ร่าง
หนึ่งถูกมัดปาก มัดมือมัดเท้า ถูกยึดอยู่ภายในศาลที่ไฟกำลังลุกไหม้กิน
ลามเนื้อไม้จากด้านนอกเข้าด้านใน

“อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ”

แมนตาเหลือก พยายามดิ้นรนสุดขีด ปากที่ถูกมัดด้วยเชือกและ
มีก้อนผ้าอุดอยู่พยายามส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ น้ำตาไหลพราก
เปลวไฟกำลังไหม้ลามเข้าที่เสื้อผ้า สายตาของเขาอ่อนวอนญัฐพลคล้าย
ส่งเสียงว่าช่วยผมด้วยพี่

“ว้าก !!!!” ญัฐพลตะโกนลั่น กระโดดพรวดพราดวิ่งหนีลงจาก
เนินดินทันที ไฟไหม้ลามเข้าที่เสื้อผ้าและลามเผาเนื้อหนังของหนุ่มจาก
สมาคมต่อต้านเรื่องเหลวไหลและงมงาย ผู้ที่มีคติประจำตัวว่าไม่เชื่อต้อง
ลบหลู่

“อ้ากกกกก !” เสียงแมนครวญครางอย่างเจ็บปวดทรมาน

ญัฐพลวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตฝ่าความมืดย้อนกลับมาที่ลานจอดรถ
รถอย่างรวดเร็ว เขากระซอกประตูรถโดยตำแคมรี่ให้เปิดออก เข้าไปนั่ง
แล้วสตาร์ทรถอย่างลืมหูลืมตาว่ารถเคยสตาร์ทไม่ติด

ครีน ครีน ปรีน ปรีนนน

เสียงรถสตาร์ทติดแล้ว ญัฐพลยิ้มอย่างพอใจ รีบเข้าเกียร์บังคับรถให้วิ่งไปข้างหน้า ไฟรถส่องไปตามทาง เขาบังคับรถให้วิ่งออกจากเดอะ เมาร์ทเท่น รีสอร์ท ทันที

“รอดแล้วกู” ญัฐพลระบายลมหายใจอย่างโล่งอก รถโตโยต้าแคมรี่วิ่งไปบนทางถนนคดเคี้ยว เขาบังคับรถอย่างระมัดระวัง เพราะเป็นทางลงเนิน รถวิ่งไปได้สักพักใหญ่ผ่านหลายโค้ง ญัฐพลแตะเบรกเพื่อที่จะชะลอความเร็วให้พ้นโค้งหน้า แต่ไม่เกิดอะไรขึ้น ความเร็วยังคงที่ เขาเหยียบเบรกซ้ำหลายครั้ง แต่ราวไร้การควบคุมเสียแล้ว รถแก๊งคันหน้าวิ่งทะยานอย่างรวดเร็วบวกแรงโน้มถ่วงของโลกยามลงดอย โค้งที่อยู่ตรงหน้าราวประตุนรกเชื้อเชิญญัฐพลให้เข้าไป

“ไม่ !”

ร่างสันทัดผิวดำ คิ้วหนา อุทานเพียงคำเดียว รถโตโยต้าแคมรี่ที่เขาขี่แพนพีชขายมาวิ่งแหวกอากาศแหกโค้งลงสู่ก้นหุบเหว

นางแบบสาวสวยใบหน้าเรียวงามพินขึ้นมาก็คพบว่าตัวเองถูกมัดในท่านั่งติดอยู่บนเก้าอี้ไม้ในห้องเก็บอุปกรณ์สักแห่งภายในเดอะ เมาร์ทเท่น รีสอร์ท रिมีฝีปากสีชมพูระเรื่อเปลี่ยนเป็นซีดซีขาว เหลียวมองรอบตัวทำให้ตุ้มหูรูปแท่งเพชรทรงยาวสองแท่งติดกันแกว่งไปมา สายตาหวาดหวั่นกลัวเหลือที่จะกล่าว

“ใครนะ แกจับฉันมามัดอย่างนี้ทำไม” โอปอลตะโกนลั่น

เสียงของโอปอลก้องกังวานภายในห้องเก็บอุปกรณ์ สายตาจ้องมองรอบด้าน ห้องเก็บอุปกรณ์เป็นห้องสี่เหลี่ยมกว้าง ผืนเป็นแผ่นไม้

รีสอร์ทผวา ทำความตาย

คล้ายโรงเก็บรถ มีสิ่งพลาสติกบรรจุขวดน้ำวางกองเต็มที่มีมุมห้องด้านหนึ่ง มีอุปกรณ์ทำสวนและอุปกรณ์ทำความสะอาดวางระเกะระกะอยู่ตามมุมต่าง ๆ ร่างหนึ่งผลึกประตูละเอียดให้เลื่อนเปิดออกสู่ด้านบนแล้วโยกกายลอดประตูเหล็กม้วนเข้ามาด้านใน

โอบอลเห็นร่างนั้นเต็มสายตาแล้ว นัยน์ตาคู้งามเบิกกว้างคล้ายไม่เชื่อสายตาตนเอง

กนกนั่นเอง เขายิ้มอย่างหดหู่นแต่มีสายตาแข็งกร้าว กดประตูเหล็กม้วนลงปิดสนิทดังตึง

“กอล์ฟจับปอมมามัดไว้แบบนี้หรือ กำลังจะทำอะไร” โอบอลโวยวาย กนกกริบตวาดเสียงดัง

“เงียบ”

นางแบบสาวหุบปากสนิท สายตาของกนกดูเลื่อนลอยคล้ายคนวิกลจริต

“มันหลายครั้งแล้วนะปอ” กนกพูดพลางเดินไปด้านหลังเก้าอี้ตรงไปที่มุมห้องเก็บอุปกรณ์

“ปอหลอกเรามาตลอด ปอบอกว่าจะมีเราคนเดียว คราวนี้เราอุตส่าห์ทำเพื่อปอ ยอมแต่งงานกับนุชทั้งที่เราไม่ได้รักนุชเลย มรดกของนุชที่เราจะได้เราก็จะเอามาใช้หนี้ให้ปอ แต่ปอก็ก้ากับเราแบบนี้ ไปมีอะไรกับใครไปทั่ว อย่างนี้เราก็เป็นควาย เราทนไม่ไหวแล้ว ปอต้องมีเราคนเดียว ต้องรักเราคนเดียว ต้องอยู่กับเราตลอดไป”

สิ้นคำพูด เสียงเครื่องยนต์ตั้งขึ้นกระหึ่มก้องห้องเก็บอุปกรณ์

“อะไร อะไรนะ กอล์ฟจะทำอะไรนะ” โอปอลส่งเสียงอย่างหวาดกลัว พยายามดิ้นรนเหลียวหลังทั้งที่ร่างถูกมัดติดกับเก้าอี้

กนกถือวัตถุถูกเสียงดังด้วยสองมือ เกร็งสองมือแน่นจับเลื่อยโซ่ยนต์ขนาดเล็กไว้ในมือ ขนาดใบโซ่ 12 นิ้ว เครื่องยนต์ครางกระหึ่ม โซ่หมุนตีวนใบพร้อมที่จะตัดทุกสิ่งที่คุณต้องการ

“จะทำอะไรนะ” โอปอลตาเหลือก แต่กนกยิ้มอย่างเหยิ่มเหยิ่มชูเลื่อยโซ่ยนต์ในมือหรา

“ก็จะให้ปออยู่กับเราคนเดียวตลอดไปไง ก็เลยต้องตัดส่วนเกินที่จะทำให้ปอหนีเราทิ้ง”

“บ้าไปแล้ว อย่า อย่า !” โอปอลตะโกนลั่น ถีบตัวจากเก้าอี้ที่ถูกมัดไว้จนล้มคลุกฝุ่นซีเมนต์ทั้งเก้าอี้

“ทนหน่อยนะที่รัก เจ็บนิดเดียวเอง แล้วเราจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป” กนกมีแววตาเลือนลอยบ้าคลั่ง

“อย่า !” โอปอลร้องเสียงหลงขณะที่กนกเดินตรงเข้ามาหา ร่างใบหน้าเรียวงามพยายามตะเกียกตะกายดิ้นรนหนี สองขาถีบพื้นเคลื่อนไปข้างหน้า แต่ติดที่เคลื่อนไหวไม่ถนัด แม้พยายามเคลื่อนไหวแต่ก็ติดเก้าอี้ไม้ตัวใหญ่ที่กนกมัดแขนขาของเธอติดเอาไว้

ชายผู้ฆ่าภรรยาของตัวเองเล็งจ่อไปโซ่คมที่กำลังหมุนตัวเข้าที่ขาของนางแบบสาว เธอร้องไห้โฮออกมา ส่งเสียงอ้อวอน

“ถ้าตัดขาปอออก ปอตายแน่นอน เลือดจะไหลไม่หยุด อย่านะ กอล์ฟ”

ชายหนุ่มผู้บัคหลังชะงักกึก โอปอลมองเห็นโอกาสรอด จึงรีบบีบ
น้ำตาต่อ ทำเสียงหวานออกด้ออัน

“ที่รักจะฆ่าเราได้ลงคอหรือ”

กนกเห็นใบหน้าเรียวงามชุ่มน้ำตา ริมฝีปากเผยออกคล้ายย้วยวน
รู้สึกชุ่มร้อนทรวงอก มีอารมณ์ขึ้นมาอย่างฉับพลัน เขาปิดเครื่องเลื่อยโซ่
ยนต์ โยนมันทิ้งโครม มือขวาตะปบผมยาวสลวยของเธอแล้วออก
แรงกระชากดึงไปด้านหลัง

“โอ๊ย !” โอปอลร้องลั่น กนกหายใจรุนแรงราววัวคลั่ง ก้มจับ
ประกบริมฝีปาก แหย่ลิ้นเข้าไปในริมฝีปากบางอย่างร้อนแรง

“ที่รัก เธอนี้ทำให้เรามีอารมณ์ได้เสมอเลยนะ” กนกเปล่งเสียง
ระคนลมหายใจร้อน แล้วชุกหน้าไซรั้งชอกคองามของนางแบบสาว
เลื่อนไหลลงสู่เนินอกงดงาม

“กอล์ฟ กอล์ฟแก้มัดเราก่อนสิ เราจะได้มีความสุขกันไง” โอปอล
วิงวอน

“อย่ามาลีลานะ” กนกพูดพลางอ้อมไปแก้มัดนางแบบสาวให้
หลุดจากแก้อีแต่ไม่แก้เชือกที่มัดสองมือไว้หลังให้ ดันร่างเธอให้หัน
หลังให้เขาในท่าก้มโค้ง เลิกกระโปรงขึ้น สองมือรีบแกะเข็มขัดถอด
กางเกงสแล็กส์ดำออกอย่างรวดเร็ว ดึงเสื่อโปโลชายลายสีดำขาวออก
จากร่าง

โอปอลรอจังหวะนี้เอง เธอถีบกลับหลังเต็มเหนี่ยวเข้าที่
ระหว่างขาของกนก

“โอ๊ย !”

นางแบบสาวลูกชิ้นยืนถือบัตรตรงเข้าที่ใบหน้าของเขาพร้อมสบถ
ออกมา

“ไปตายซะไอ้โรคจิต” แล้วก็วิ่งถลาไปที่ประตูเหล็กม้วน
กระซกเปิดออกแล้วถลันออกไปจากห้องเก็บอุปกรณ์ กนกกริบผีนกกลั่น
ความเจ็บปวด แล้ววิ่งตามหลังอย่างรวดเร็ว โอปอลกวาดสายตามอง ซึ่ง
ดูจากสถานที่แล้วน่าจะเป็นด้านหลังตึกอำนวยการประจำรีสอร์ท เธออ้า
ปากร้องสุดเสียง

“ช่วยด้วย !”

ผลี๊วะ !

กนกคว้าด้ามไม้กวาดตามมาฟาดเข้าที่ก้นหุ่ยของสาวคนรัก
อย่างจัง ร่างนั้นทรุดลงฮวบลงไปนอนกองกับพื้น ทำท่าจะเงือจะฟาดซ้ำ
ทันใดนั้น แสงไฟทั่วทั้งบริเวณรีสอร์ทดับลงพรึบ

ร่างเปลือยเหลือแต่กางเกงชั้นในเปลือยไปรอบท่ามกลางความ
มืดอย่างไม่ชินสายตา เดินสะเปะสะปะในความมืด แล้วตัดสินใจเข้าไป
งมหาไฟฉายที่เขาวางทิ้งไว้ในห้องเก็บอุปกรณ์ สักพักจึงเปิดไฟฉาย
สาดแสงไฟหาเป้าหมายแต่ไม่พบ กนกหัวเสีย

“โธ่เว้ย ! หนีไปจนได้” เขาเดินไปที่ประตูเหล็กม้วนที่ถูกดึงขึ้น
ในระดับความสูงราวหน้าอกของเขา แล้วก็มั่วลอดหมายตามไล่ล่าหา
โอปอลต่อ

“บึ๊ก !”

เสียงท่อนไม้ฟาดเข้าที่ศีรษะของกนกเต็มแรง ร่างของเขาร่วง
ผล็อยลงบนพื้น นางแบบสาวที่แก้มัดให้ตัวเองแล้ว ทิ้งท่อนไม้ขนาด

ใหญ่แต่สั้นในมือแล้วคว้าไฟฉายมาถือไว้ ออกแรงลากร่างชายหนุ่มผู้พยายามจะตัดขาเธอเข้ามาในห้องเก็บอุปกรณ์

“จะตัดขากูใช่ไหม คิดว่าจะทำอะไรกับกูก็ได้ใช่ไหม เห็นกูเป็นผู้หญิง อ่อนแอ จะฆ่าได้ง่ายๆ เหมือนเมียมึงนะเธอ ไม่มีทาง” โอปอลคำรามอย่างเกรี้ยวกราด เดินไปที่คว่ำพำสำหรับถางหญ้าที่เห็นบอยอยู่ข้างผนังไม้ที่มุมห้องแล้วเดินกลับมา กะจะฟันให้ตาย แต่กลับพบว่ากนกกำลังยืนจังก้าอยู่ในมือถือเครื่องเลื่อยโซ่ยนต์ เขาติดเครื่องยนต์อย่างฉับพลัน มองย้อนแสงไฟฉายที่โอปอลกำลังส่องตรงมาทางเขา ศีรษะของทั้งคู่แตก เลือดไหลอาบ โอปอลวิ่งเข้าไปใส่ชายที่เธอเคยบอกว่ารัก กำตำพำที่เป็นไม้ท่อนยาวแน่นเหวี่ยงคมพำใส่เต็มแรง

ครี๊ดดดดดดดดดด แก้งงงงงงงงงงงงงง

เสียงโลหะกระทบกัน กนกพยายามจะขยับเข้าใกล้ โอปอลย่อกาย พันฉับเข้าที่ขาขวาของเขา

“โอย !” กนกร้องลั่น คมพำบาดเข้าที่หน้าแข้งขวา เลือดไหลทะลักออกมาตามรอยแผลคมยาว กนกกัดฟันกรอดไผ่ตัวเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง

ฉับ !

โอปอลเร็วกว่า เหวี่ยงพำเข้าที่หน้าท้อง คมพาดเข้าที่หน้าท้อง เป็นทางขวาง หนึ่งขาดกระจุย เลือดสาดกระเซ็น

“ออก !”

กนกสะกดกลั้นความเจ็บปวด จับเครื่องเลื่อยโซ่ยนต์แน่น กดคมโซ่เข้าที่ไหล่ขวาของหญิงสาวที่เธอเคยบอกว่าจะอยู่ด้วยตลอดไป

ครืดดดดดดดดด

เสียงไซ้คมหมนตัดเนื้อหนังสะบั้นกระดูก

“อ้า อื้อยยยย !” โอปอลโอดครวญเสียงดังลั่น ขยับร่างหนี แต่กนกตามอย่างไม่ลดละด้วยพลังความรักความแค้น กดคมไซ้เจียง เข้าที่ซอกคอของเธอเลือดพุ่งกระจาย โอปอลกรีดร้องเสียงดังโหยหวน รวบรวมกำลังเฮือกสุดท้าย เหวี่ยงด้ามพร้าในมือขวาสุดแรง

โพล๊ะ !

เสียงราวเฉาะกะลามะพร้าว คมพร้าปักเข้าที่กลางศีรษะของ กนก นัยน์ตาเหลือกโปน ถ้อยคำก่อนตายที่วรนุชถามเขาโพล่งออกมา จากความคิด

“ถ้าถูกคนที่เรารักฆ่าจะรู้สึกยังไง?”

เขารู้สึกเศร้าเหลือเกิน พลันร่างล้มตึง มันสมองไหลเยิ้มออกมา จากกะโหลกที่เปิดอ้า

“โอ้ย !” โอปอลยังคงกำไฟฉายด้วยมือซ้าย แต่มือขวาไร้ เรี่ยวแรงกำด้ามพร้าอีกต่อไป เธอคืบคลานออกมาจากห้องเก็บอุปกรณ์ แล้วปล่อยไฟฉายหลุดมืออย่างสิ้นเรี่ยวแรง บาดแผลที่ใหญ่และซอกคอ ขวามกรรจ์มาก เลือดไหลตามทางยาว ร่างของเธอกระเสือกกระสน คลานทับเลือดซำจนใบหน้าและลำตัวคลุกเลือดเปื้อนดินไร้ความงามที่เคยมี คงไว้แต่ความน่าสยดสยอง

ร่างหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ ขยับกระเป๋าสารพัดในมือซ้าย โอปอล เงยหน้ามองร่างนั้น

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

“พี่... ช่วย ช่วยด้วย” พูดเพียงแค่นั้น นางแบบสาวผู้ทันทิษะ
บาดแผลไม่ไหวก็ขาดใจตาย

“โอยยย” แอนนี่กับอรรถสิทธิ์ขยับร่างพร้อมกัน ทั้งคู่รู้สึก
ปวดร้าวไปทั้งตัว ค่อยๆ ยันกายลุกจากพื้นดินที่กิ้งกกลงมา อรรถสิทธิ์
เขย่าศีรษะให้ความมีนงหายไป มองไปด้านบนสุดของเนินเขา ด้านบน
เห็นอาคารอำนวยการของรีสอร์ทที่อยู่ไม่ไกลนัก พวกเขาตกลงมาเพียง
ครึ่งเดียวเท่านั้น ถ้าตกลงทาง ด้วยความสูงขนาดนั้นๆ ภูเขาขนาด
ย่อม คงไม่เพียงได้รับบาดเจ็บแฉะๆ

แอนนี่มองไปรอบด้าน เห็นเขากำลังลุกขึ้นยืนจึงถาม
“ที่นี้ที่ไหนนะพี่”

“พวกเราตกลงมาครึ่งเดียวจากด้านบน โชคดีที่ตรงนี้เป็นเนิน
กว้าง” อรรถสิทธิ์พูด เหลียวกายมองรอบด้าน มีบ้านพักเรียงราย
เหมือนกับชั้นบนที่พวกเขาตกลงมา แต่ไม่เห็นมีนักท่องเที่ยวพักใน
บริเวณแถวนี้เลย

คึกกกกก คึกกกกก

เสียงคล้ายวัตถุแข็งเสียดสีเนื้อหนังกำลังเคลื่อนไหว อรรถสิทธิ์
กับแอนนี่รีบหันไปมองทางต้นเสียง ชาวตะวันออกกลางผู้บ้าคลั่งนั่นเอง
กำลังโงนเงนลุกขึ้นยืน แต่ร่างนั้นไม่ได้โชคดีเหมือนพวกเขา ร่างสูง
โปร่งกำลังลุกขึ้นยืนลำตัวแนบชิดกับต้นไม้ใหญ่ แม้ไฟในบริเวณรีสอร์ท
จะดับหมด แต่สายตาของทั้งอรรถสิทธิ์และแอนนี่ปรับเข้ากับควมมืด
แล้ว อาศัยแสงจันทร์ก็สามารถมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า

รีสอร์ทพวา ทำความตาย

ซาเย็กกำลังพุงตัวเองขึ้นยืน ลำตัวของเขาถูกอัดกับต้นไม้ คอหักพับคาที่ อรรถสิทธิ์กับแอนนี่เตาได้ไม่ยากว่าขณะตกลงมาจากเนินเขา ร่างของซาเย็กตกลงมาชนกับต้นไม้พอดี กระตุกคองหักสะบั้นไปแล้ว

กร๊อบ กร๊อบ กร๊อบ

ซาเย็กจับกระตุกคองที่หักไปแล้วให้ตั้งตรงบนป่า แอนนี่กรีดเสียงร้องอย่างผวา

“กรีดดดด !”

“ไป หนีเร็ว” อรรถสิทธิ์ได้สติก่อนนางแบบสาว รีบจับข้อมือของเธอไว้แล้วพาวิ่งหนีลงเนิน ชายรูปร่างสูงใหญ่กัดฟันวิ่งลงเนินไปสักพัก จึงรู้สึกว่ามีตบปลายแหลมยังคงปักคาต้นขาขวาอยู่

“พี่ พี่เจ็บขาเธอ !” แอนนี่ถาม

“ไม่เป็นไร” อรรถสิทธิ์ตอบ แต่ความเร็วในการวิ่งลดลงอย่างชัดเจน แอนนี่จึงสอดมือขวาเข้าพุงปีกของเขาเอาไว้ ร่างเตี้ยอวบอัดพุงรูปร่างสูงใหญ่หน้าหนักเยอะกว่าอย่างทุกที

“น้องหนีไปก่อนเถอะ”

“แอนนี่ หนูชื่อแอนนี่ หนูไม่หนีอะพี่ พี่อุตส่าห์ช่วยหนูไว้ จะไปก็ไปด้วยกัน” แอนนี่ยื่นกราน

อรรถสิทธิ์พยักหน้า “พี่ชื่ออรรถ”

ทั้งคู่วิ่งลงมาถึงลานจอดรถ อรรถสิทธิ์บังเอิญเตะแท่งไฟฉายที่ถูฐพลทำตก เขาก็เก็บขึ้นมา อรรถสิทธิ์เปิดไฟฉายส่องหน้า ชายชาวตะวันออกกลางมีใบหน้าที่ไร้การไหลเวียนของเลือดราวเสียชีวิต

ไปแล้ว โครงหน้าเบี้ยว คอเอียงหัก ร่างยื่นเอียงกระเท่เร่ นัยน์ตาเหลือก คล้ายซากศพ

“ไอ้ซาเย็กมันน่าจะตายไปแล้วนี่” อรรถสิทธิ์รำพึง “แต่ทำไมมันถึงได้...”

ปราศจากคำตอบ ศพของซาเย็กเดินกระโผลกกระเผลกเข้ามาใกล้ อรรถสิทธิ์มีใบหน้าหวาดกลัวในสิ่งที่เห็นความเข้าใจอย่างมีเหตุผล เขารีบดึงมือนางแบบสาวให้วิ่งหนี

“ไปเร็ว ! ”

แต่แอนนี่เห็นอะไรบางอย่างที่อรรถสิทธิ์มองไม่เห็น ภาพที่อยู่เบื้องหน้าเธอไม่ใช่หนุ่มตะวันออกกลางรูปร่างสูงผู้มีหนวดเครา แต่กลับเป็นชายหนุ่มรูปร่างสะอิดสะเอ้ง ใบหน้าหล่อเหลาราวพระเอกเกาหลีเข้ามาแทนที่ นางแบบผมสีน้ำตาลแดงคล้ายมือจากการจับของอรรถสิทธิ์ น้ำตาไหลอาบแก้ม

ชายที่ปรากฏให้เห็นคนนี่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ข้างกายเธอตลอดเวลา

“บอล ! ” แอนนี่หลุดชื่อแฟนหนุ่มออกมา น้ำเสียงแผ่วเบา ทั้งร่างของนางแบบสาวเย็นวาบ

แอนนี่ยังจำวันที่เธอทะเลาะกับบอลขึ้นแตกหักได้ วันนั้นเธอโกรธจัด ความรักที่มีต่อแฟนหนุ่มที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายมลายหายสิ้น

แอนนี่เมื่อหลายปีที่ผ่านมายังมีผมสีดำสนิท รูปร่างผอมบาง สวมกางเกงขาสั้น เสื้อกล้ามสตรีสีขาว กำลังชี้หน้าแฟนหนุ่มอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ไอ้บอล มึงเอาเงินกูไปลงทุนอะไรนี่ เจ๊งหมดแล้ว เงินตั้งหลายล้าน กูอุตส่าห์ทำงานแทบเป็นแทบตายมาหลายปี”

“อย่าบ่นหน้า ยามมีก็ใช้ด้วยกัน แล้วพุดกูมึงแบบนี้ไม่ชอบ”

ไบหน้าหล่อเหลาซึกสีหน้า เขามีผิวกายขาว รูปร่างสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า เซนติเมตร แต่งกายภูมิฐาน เสื้อเชิ้ตแบรנדเนมสีฟ้าอ่อน กางเกงขายาวสีดำพอดีกับรูปร่างได้สัดส่วน ไว้ทรงผมเป็นปอยริ้วลงมาคลุม ไบหน้าหล่อเหลาราวพระเอกเกาหลี คิ้วโค้งเรียว จมูกโด่ง ข้างริมฝีปากมีลักยิ้ม ทรงหน้าเรียว คางคมเรียบรูปตัววีได้สัดส่วนกับไบหน้า

“ตั้งแต่คบเป็นแฟนกับมึง มึงทำงานอะไรบ้าง เรียนจบมาพร้อมกัน มึงมีแต่ผลาญเงินกู เอาเงินกูคืนมาเว้ย” แอนนี่ตะโกนเสียงดังคับห้อง น้ำตาหลังออกมาอย่างคับแค้นใจ

“ไม่พอใจมึงก็เลิกกับกูไปเลยไป” บอลตะโกนก้อง ใช้คำพุดกูมึงบ้าง แอนนี่เริ่มปาข้าวของใส่จนบอลต้องถอยกรูดออกห่าง แอนนี่ขยับตามไปทะเลาะอย่างไม่ลดละ เลือดขึ้นหน้า น้ำเสียงแตกพละนแหลม แสบแก้วหูเพราะโกรธจัด

“อย่านี้กว่ากูไม่รู้ละ มึงแอบมีคนใหม่แล้วเอาเงินกูไปปรนเปรอมัน แล้วอ้างว่าเอาไปลงทุนทำธุรกิจ เงินของกู กูอุตส่าห์ทำงานหาแทบตายไอ้บอล มึงกลับเอาไปให้อินัน” แอนนี่ถลาเข้าหา สองมือคว้าจิกไปตามไบหน้าของแฟนหนุ่ม แต่บอลหลบกรูด

“เว้ย” เสียงร้องอย่างไม่พอใจกลางสะบัดมือแอนนี่ออก สีหน้าเหยียดหยันดูถูก

“ก็มึงทำตัวปัญญาอ่อนนี่ต้อง ใครเป็นแฟนก็เบื้อ ถ้าอยากได้
เงินคืนเร็ว ๆ มึงก็ไปทำงานตามที่กูบอกสิ สวยหุ่นดีอย่างมึง ใส่ชุด
นักศึกษาไปครึ่งละห้าพัน ทางร้านหักค่านายหน้าแค่พันเดียว วันหนึ่ง
รับแค่นี้คน รวมทีปอีก เดือนหนึ่งมึงก็ได้เกือบครึ่งล้านแล้ว”

“ไอ้สัตว์นรก หมากี่พ่อสี่แม่มึง มึงจะให้กูไปขายตัวหรือ”

“อีตอกนี่ กล้าด่าพ่อแม่อูอย่างนี้หรือ” บอลตัวดีมือฟาดอย่าง
แรงและเร็ว

ผลี๊วะ !

แอนนี่หน้าหงาย ชายใบหน้าหล่อเหลายกเท้าถีบซ้ำเข้าที่หน้า
ท้องกันไม่ให้เธอถลาเข้ามาหา

“ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ ” แอนนี่ทรุดตัวร้องไห้ บอลไม่เอายกมีเรื่องด้วยอีก
รีบเดินออกจากห้อง เสียงสมาร์ทโฟนดังขึ้น

“จ๊ะ พี่กำลังไปจ๊ะ เจอกันที่เดิมนะจ๊ะ”

“ไอ้สัตว์ มึงนอกใจกูจริงๆ ด้วย” แอนนี่ครวญคราง

“เออสิวะ แล้วจะทำไ มึงทำตัวน่าเบื้อ ดีแต่ทำเรื่องปัญญาอ่อน
รู้มัยกูเป็นแฟนกับมึงหลายปี กูอายุเพื่อนกูจะแย่อยูแล้ว” บอลลากเสียง

“มึงไม่รู้จักกาลเทศะ ทำตัวบ้าบอ ๆ ตอนคบกันใหม่ ๆ ก็ตลกดี
หรือก แต่พอคบไปนาน ๆ ไม่ไหววะ” พูดจบก็ส่ายหน้าอย่างเอือมระอา
แล้วเดินออกห้องไป

แอนนี่ก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น สักพักเมื่อตั้งสติได้ ความแค้น
สุ่มแน่นเต็มอก ไฟโทสะลุกท่วม นางแบบสาวเซ็ดน้ำตาออกจนแห้ง รีบ
วิ่งออกจากห้อง กดลิฟต์ลงไปยังชั้นล่างสุดของคอนโด ข้างคอนโดมีพื้นที่

ว่างสำหรับจอดรถได้ บอลกำลังเดินตรงไปยังรถเบนซ์ที่จอดไว้ แอนนี่
ปราดเข้าไปแย่งกุญแจรถออกจากมือแฟนหนุ่มทันที

“รถนี้กูก็ตาวนให้มึง ผ่อนให้มึง” พูดแล้วก็โยนกุญแจหายลับเข้าไป
ไปในพงหญ้า เสียงหมาจรจัดห้าตัวแောင်းเห่าเสียงดังขรม

“อึเหี้ยนี่” บอลกระซอกเสียงปราดเข้าไปเงื้องมือจะตบแอนนี่ แต่
หมาจรจัดทั้งห้าแยกเขี้ยวทำท่าพุ่งเข้าใส่ แอนนี่ถอยหลังกรุดเข้าไปใน
ดงหมา บอลไม่กล้าตามเข้าไปตบแอนนี่เพราะรู้ว่าเธอซื้ออาหารเม็ดมา
เลี้ยงหมาจรจัดแောင်းทุกวัน พวกมันเป็นมิตรกับเธอ

บอลหัวพัดหัวเหวี่ยง เป็นเวลาสี่ทุ่มแล้ว ทางพงหญ้าที่แอนนี่
โยนกุญแจรถทิ้งไปมีตมมาก มองไม่เห็น เขาตัดสินใจวิ่งเหยาะๆ ไปบน
ถนนแทน เสียงสมาร์โฟนดังขึ้น ผุ่งหมายังคงขยับตามหลังเขากราว
พร้อมแอนนี่ที่วิ่งตาม

เขากดรับโทรศัพท์ “พี่บอลคะ พี่ยังมาไม่ถึงอีกหรือคะ” เสียง
หวานเนิบช้าเรียกชื่อเขาพร้อมเสียงเรียกหา

“แป็บนึงนะจะตัวเอง อาจไปถึงช้าหน่อย พี่กำลังโดนหมาไล่กัด
อยู่จ๊ะ”

“ไอ้บอล” เสียงแอนนี่วิ่งตามหลัง คว่าท้อแป็บเหล็กได้จากข้าง
ทาง บอลตาโต

“แต่นี่นะจะตัวเอง เดี่ยวเจอกันจ๊ะ” บอลรีบยกโทรศัพท์มือถือเข้า
กระเป๋ากางเกง

“ไปแท็กซี่ก็ได้วะ” เขาพูดพลางวิ่งไปตามถนน แอนนี่วิ่งไล่กวาด
ตามติดๆ หมาก็วิ่งตามเป็นฝูงเห่าเสียงดัง

ทันใดนั้น ไฟฟ้าตามตึกกรมบ้านช่องดับลงพริบชั่วขณะ มีเพียงแสงไฟจากยวดยานพาหนะส่องให้เห็นข้างทางบ้าง บอลวิ่งหนีแอนนี่มาถึงสะพานข้ามแม่น้ำ เขาวิ่งเข้าไปชิดทางเท้าริมสะพานซึ่งเป็นทางแคบ มีเพียงรั้วกันสูงระดับเอว แอนนี่ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น วิ่งหลายอยู่นอกบริเวณทางเท้ากลางสะพาน ฟาดท่อนเหล็กไปที่บอลท่ามกลางความมืด

“เฮ้ย ! โอ้ย ! ” บอลหลบเสียงปล้ววันทิ้งที่ท่อนเหล็กไม่ถูกตัวเขา อารามรีบร้อน ร่างเขาเซเสียหลักไปด้านหลังทำท่าจะหงายหลังข้ามราวกันตกสะพานไป แอนนี่รีบคว้ามือขวาเขาไว้ได้

“ช่วยด้วยแอน” บอลร้องขึ้นมาอย่างกลัวตาย

น้ำหนักตัวของหนุ่มคนรักผู้เพิ่งทำร้ายหัวใจและร่างกายดึงเธอชว่นเซตามไปด้วย แอนนี่รู้สึกเหมือนถูกกระชากอย่างแรง แต่เธอก็ตั้งใจพร้อมกับปล่อยมือออก ร่างของบอลทำท่าจะหงายหลังตกริมสะพาน แต่ก็ยังไม่มีแรงโน้มถ่วงเพียงพอเพราะสองขาของเขายังยืนอยู่บนสะพาน เพียงเสี้ยววินาที แอนนี่ตัดสินใจที่เธอต้องจดจำตลอดชีวิต เธอเอื้อมมือขวาไปผลักหน้าอกชายคนรักอย่างแรง บอลตาค้างไม่เชื่อในสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น

“ไม่ ! ”

ร่างของหนุ่มรูปร่างสะอิดสะอียงหล่นตมลงน้ำ กระแสน้ำในคลองดูดร่างของเขาหายลับไปกับตา แอนนี่ข้ามเข้ามาที่ทางเดินเท้าริมขอบสะพานคุกเข่าก้มหน้าร้องไห้

หลังจากนั้นวันรุ่งขึ้น เจ้าหน้าที่ได้มศพของบอลขึ้นมา ร่างกายไม่มีบาดแผลการทำร้าย ทุกคนเชื่อว่าบอลถูกหมาไล่กัดตก

สะพาน หรือเป็นเพราะไฟฟ้าดับชั่วคราวทำให้เขามองไม่เห็นทางจึงเดิน สะดุดพลัดตกสะพานไป

อรรถสิทธิ์เห็นเป็นร่างของซาเย็กถือมีดปลายแหลมพุ่งตรงเข้ามา แต่แอนนี่เห็นเป็นบอชชายคนรักเก่าของเธอ ร่างกายแอนนี่เย็นเฉียบ นั่งทรุดตัวกับพื้นดินร้องไห้ครวญคราง

“ฉันไม่ได้ฆ่าแวนะบอล แกมันเลวเอง”

“หนีเร็ว !” อรรถสิทธิ์ตะโกนเตือน แต่สายไปแล้ว ชายชาวอาหรับกตมิดลงเต็มร่างของเธอ มีดปลายแหลมปักจมเกือบมิดตามตรง ทรวงอกด้านซ้าย เลือดซันกระเซ็น อรรถสิทธิ์ตกใจ กำปั้นขวาชกเบรียงเข้าที่ใบหน้าของชายผู้ที่เขาคิดว่าตายไปแล้ว ชาวอาหรับร่างสูงโปร่ง หายหลังกระแทกพื้นดังตึง คอที่หักไปแล้วบิดเบี้ยว ไม่มีที่ท่าจะลุกขึ้นมาอีก อรรถสิทธิ์รีบประครองร่างนางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดงเอาไว้ เลือดไหลออกมาจากรอยแผล ใบมีดเปลือยเกือบถึงด้ามจับยังคงจมใต้ ทรวงอกซ้ายขวาเนียน

“โธ่ !” อรรถสิทธิ์รำพึงราวหัวใจจะสลาย เขาอุตส่าห์ช่วยเธอแล้วแต่ทำไมไม่สำเร็จ เมื่อไรก็ตามที่เขาตั้งใจจะช่วยใคร ผลมักออกมาตรงกันข้ามเสมอ หญิงสาวหุบเปลือกตาลง มือห้อยลงข้างลำตัว ร่างเริ่มกระตุกซำๆ คล้ายพยายามดิ้นรนเอาชีวิตรอด น้ำตาของชายหนุ่มร่างใหญ่หลังออกมาอย่างอดกลั้นไม่อยู่ โอบร่างแอนนี่ไว้ในอ้อมกอดแน่น

“พี่จะพาเธอไปหาหมอ อดทนไว้แป๊บนึงนะ” พูดแล้วอรรถสิทธิ์ก็
อุ้มแอนนี่เดินตรงไป

“น้อยหน้า”

เสียงนางเอกสาวเรียกเพื่อนนักแสดงผู้อยู่ในบ้านพักเดียวกัน
เธอเดินเปิดประตูบ้านพักออกมาด้านนอกหลังจากไฟฟ้าทั้งรีสอร์ทดับ
หมดเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็เห็นเพียงความมืด

“น่ากลัว หิ่งห้อยปิดประตูเถอะ เดี่ยวไฟก็มา” น้อยหน้าผู้นอน
ห่มโปงบนเตียงนอนพูด

“แต่ว่า” นางเอกสาวยังคงตั้งใจ เธอได้ยินเสียงอะไรบางอย่างไม่
ไกลจากบ้านพักของเธอนัก แต่เธอก็ปิดประตู ภายในบ้านพักมีแต่ความ
มืดมิด น้อยหน้าเปิดไฟฉายค้างไว้ หิ่งห้อยถือพวงกุญแจรถไฟวีลไว้ใน
มือ สีหน้าคล้ายทุกซี้ใจ

“อะไรนะ” น้อยหน้าถามท่ามกลางแสงสลัวภายในบ้านพัก

“กุญแจรถคันที่เราทิ้งไปถ่ายละครตอนเช้าไง”

“แล้วทำไม” น้อยหน้าไม่เข้าใจ หิ่งห้อยรีบอธิบาย “เราขอจาก
คนขับมาตอนออกจากห้องจัดเลี้ยง กระเป๋าใส่ยาเราอยู่ในรถ ลืมไว้เมื่อ
เช้า กะว่าจะไปเอา ไฟก็ดับลงก่อน”

“หิ่งห้อยไม่สบายเหรอ เอายาเราก็ได้ เราพกยาแก้ไข้มาหลาย
เม็ดเลย”

หิ่งห้อยมีใบหน้าหมองเล็กน้อย

“น้อยหน้ามียานอนหลับมียี่ละ เราต้องกินทุกคืน ไม่งั้นเรานอนไม่หลับ”

นักแสดงสาวลุกขึ้นนั่งบนเตียงนอน สายหน้า เธอเปลี่ยนเป็นชุดนอนแล้วขณะที่หึ่งห้อยยังอยู่ในชุดที่เพิ่งกลับมาจากงานเลี้ยง

“เราไม่มีห rokok ก็ออกไปเอาสิ” น้อยหน้าออกความเห็น

“แต่ว่า...” นางเอกสาวมีสีหน้าหวาดหวั่น เธอก็ก้าวความมืดเช่นเดียวกัน

“ไม่เป็นไรห rokok เราจะเดินไปเป็นเพื่อน”

ทั้งหึ่งห้อยและน้อยหน้าจึงตัดสินใจเดินส่องไฟฉายไปยังถนนจอดรถเบื่องล่าง

ท่ามกลางแสงสลัว เวลาผ่านไปพร้อมกับนาฬิกาแห่งชีวิต ภายนอกด้านซ้ายของภิกษุหนุ่มเต้นตุบ ๆ คล้ายอ่อนเรียวแรงลงเรื่อย ๆ ร่างกายของพระสันตินั้นโทอ่อนแอลงทุกขณะ แม้ใช้ประคดเอวรัดบาดแผลไว้แล้ว แต่ทว่าเลือดยังคงไหลซึมออกมาไม่หยุด ขึ้นป่อยไว้ไม่ได้รับการรักษาท่านคงถึงแก่กรรมภาพแน่ ๆ

พระภิกษุจีวรสีกรักตัดสินใจยันกายให้ลุกขึ้นยืน ขาขวาของท่านประครองขาซ้ายให้ลากตามอย่างทุลักทุเล เมื่ออย่างกายถึงต้นไม้โตที่เดินผ่านท่านก็จะใช้มือจับลำต้นหรือกิ่งไม้เอาไว้เพื่อช่วยพยุงน้ำหนักของร่างกาย ท่านอดทนเอาความเจ็บปวดมาเป็นสติความรู้สึกตัวแล้วฉายไฟฉายส่องตรงไปยังบริเวณลานจอดรถของรีสอร์ทที่สองขาพาร่างมาถึง

ทันใดนั้นรู้สึกว่ามีคนกำลังเดินอยู่ เมื่อเหลียวไปฉายไฟฉายยังร่างนั้น ห่างจากที่ท่านยืนอยู่ราวห้าเมตร

ความเจ็บปวดจากแผลที่ข้อขาทำให้พระสันตินั้นโทแทบหมดสติ แต่หากใช้กรรมฐานที่ฝึกฝนมาสิบปีประครองเอาไว้ แสงไฟฉายทำให้เห็นภาพชายร่างใหญ่คนหนึ่งกำลังอุ้มหญิงสาวท่ามกลางความมืด ร่างนั้นชะงักหันมามองเขา

พระสันตินั้นโหมมองตามแสงไฟฉายเห็นใบหน้าชายร่างใหญ่ ถนัดตา อุทานหลุดปากออกมา

“ทนายใหม่”

ชายรูปร่างสูงใหญ่ผู้อุ้มนางแบบสาวผมสีน้ำตาลแดงหายใจระรวยเอาไว้ในอ้อมแขน ตกใจไม่น้อยที่ได้ยินคำเอ่ยนี้ ท่ามกลางความเงียบสงัด เสียงฝีเท้าคู่หนึ่งใกล้เข้ามา แสงไฟฉายตรงมาจากทางด้านนั้นเข้าที่พระหนุ่มผู้แสวงหานิพพาน อรรถสิทธิ์มองเห็นใบหน้าร่างห่มผ้า กาสาวพัสดร์ชัดเจน หลายวินาทีผ่านไป อรรถสิทธิ์อุทานชื่อชายที่เขาเห็นอย่างตกใจ

“ไอ้แบงค์ !”

คำว่า ทนายใหม่ เป็นคำที่อรรถสิทธิ์ถูกเรียกเมื่อสิบปีที่แล้ว วันนั้น เขาในฐานะทนายความที่ไปลงชื่อขอแรงทำคดีไว้ที่ศาลจังหวัด ถูกศาลเรียกให้ไปเป็นทนายจำเลยในคดีอาญาข้อหาฆ่าคนตายและเผาศพ เพื่ออำพรางคดี ขณะเดินไปพบจำเลยที่ห้องควบคุมใต้ถุนศาล ทนาย

รูปร่างเตี้ยท่าทางคล่องแคล่วก็เดินผ่านมา อรรถสิทธิ์ยกมือไหว้
ทนายความรุ่นพี่

“ว่าไงทนายใหม่” ชายในชุดสากลสีดำเสื้อเชิ้ตสีขาวผูกเนกไทสี
แดงสลัปขาวแซว

“แหม พี่ เจอที่ไหนก็ทักยังงี้ตลอดเลย อย่างนี้ลูกความก็รู้หมด
สิว่าผมเป็นทนายใหม่” อรรถสิทธิ์แต่งชุดสากลสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาว ผูก
เนกไทขาวที่สภาทนายแจก มือซ้ายหอบเสื้อครุยและแฟ้มสำนวนคดี มี
ขวายกเกาแก้มตัวเองอย่างเขินอาย

“เอาน่าไอ้น้อง” ทนายความรุ่นพี่ยิ้มพลางยกมือตบไหล่ “เดี๋ยวก็
ไม่ใหม่แล้ว นี่มาคดีขอแรงเธอ”

“ครับพี่ ฆ่าแล้วเผาศพอำพรางคดีครับ” อรรถสิทธิ์ตอบตามตรง

“โห ศาลท่านเอาคดีมาให้เหมือนลองฝีมือคนเพิ่งเป็นทนายเลย
เนาะ รูปคดีชัดเจนใหม่” ทนายความรุ่นพี่หันมาคุยด้วยอย่างเป็นเรื่อง
เป็นราว

“ค่อนข้างชัดเจนครับพี่ อัยการบรรยายมาในห้องละเอียดยิบ
เหมือนท่านไปยืนดูตอนจำเลยลงมือฆ่าและเผาศพเลย หลักฐานเพียบ
รู้สึกว่าคุณตายจะเป็นญาติคนมีชื่อเสียงด้วย”

“เฮ้ย ใช้น้องสาวของนางเอกละครอะไรนั่นรีเปลา ที่น้องสาวแม่
เดียวกันแต่คนละพ่อเนาะ”

“เอ ไม่รู้สิพี่ คงใช่มั้ง”

“โห อย่างนี้โดนกดดันแน่ๆ ใครๆ ก็อยากให้จำเลยโดนลงโทษ
เองสิ พี่แนะนำอะไรให้” พุดเสียงกระซิบกระซาบ

“อะไรพี่” อรรถสิทธิ์ขยับตัวเข้าไปใกล้

“ง่าย ๆ ก็ให้จำเลยสารภาพไป ไม่มีอะไร ยอมรับไปแล้วให้ศาล ตัดสิน เป็นการเซฟตัวเองด้วย ตัวจำเลยเองก็จะไต่ลดโทษ” พูดแล้ว ทนายความรุ่นพี่ก็ยิ้มให้แล้วเดินจากไป อรรถสิทธิ์ยืนตั้งหลักสักพักแล้ว จึงเดินไปคุยกับจำเลยที่ยืนอยู่ในห้องขังใต้ถุนศาล

“สวัสดิ์ครับทนายใหม่” จำเลยที่อยู่ชุดนักโทษยกมือไหว้เขา ไบหน้าของจำเลยเศร้าหมอง ขอบตามีรอยดำคล้ำ แก้มตบชุปซึด นัยน์ตากรอกไปมาอย่างหวาดระแวง เขาได้ยื่นชื่อเรียกของทนายจึง เรียกตาม ขณะที่อรรถสิทธิ์เผลอยกสองมือตึงเน้กไท่สีขาวที่สภาทนาย แจกให้อย่างเคอะเขิน

“อย่าเรียกผมอย่างนั้นเลยครับ”

“อ้าว ไม่ให้เรียกทนายแล้วจะให้เรียกอะไรครับ”

“ผมหมายถึงทนายใหม่ อย่าเรียกผมทนายใหม่ เรียกผมทนาย เฉย ๆ ก็พอ”

“อ้อ ครับ” จำเลยภายในลูกกรงเหล็กพยักหน้าเข้าใจ

“ทนายใหม่ เอ๊ย ทนายต้องช่วยผมด้วยนะครับ เรื่องแดน ผม ไม่ได้ทำจริง ๆ” แบงค์ หรือนายไพโรจน์ สลักสันติ จำเลยคดีฆ่าแฟนสาว แล้วเผาอำพรางคดี พูดแล้วก็กรอกสายตาไปมา โพล่งออกมา

“ผมไม่ได้ฆ่าแดนนะครับ”

ทนายความร่างสูงใหญ่ขยับตัวเล็กน้อย ใช้ความคิดพิจารณา จำเลย สีหน้าของจำเลยเศร้าหมอง ทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้

“ไหนลองเล่ารายละเอียดให้ผมฟังหน่อยสิครับ” อรรถสิทธิ์กล่าวอย่างสุภาพ

“คือี่นะครับทนาย คือนั้นนั้น ผมกับแตนออกไปฉลองส่งท้ายปีเก่าด้วยกันที่ผับแห่งหนึ่ง พวกเราต่างคนต่างเมา แล้วผมไปเข้าห้องน้ำ ออกมามีคนมาจับแตน ผมก็ลากเธอออกมาจากผับ พวกเรามีเรื่องทะเลาะกัน แต่ผมไม่ได้ทำอะไรเธอนะ แล้วผมก็เมามากครับ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย แแตนเป็นคนขับรถกลับคอนโด พอรู้ตัวอีกที แแตนก็ตายแล้ว ส่วนตัวผมนอนหลับอยู่ในรถ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

จำเลยก้มหน้าร้องไห้

“แล้วตกลงจำเลยได้ฆ่าแฟนจำเลยรีไปแล้ว” ทนายหนุ่มมือใหม่ถามตรงๆ

“ก็ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่ได้ฆ่า ผมไม่รู้เรื่อง” แบนค์ไวยวายตำราวจที่หนึ่งอยู่ในห้องควบคุมจ้องมาทางเขาเซมิ่ง แบนค์จึงลดเสียงลงพูดอย่างจริงจัง

“ผมเมานอนหลับอยู่ที่ลานจอดรถ ยามก็เห็น กล้องวงจรปิดก็มี”

“นั่นสิมัย ถ้าพยานหลักฐานมี จำเลยไม่ได้ทำผิดจริงก็ไม่ต้องไปกลัวอะไร นำสืบไปตามพยานหลักฐานที่มี” อรรถสิทธิ์ตอบตามตำราวิชาว่าความที่เพิ่งอ่านมา ลืมคำแนะนำของทนายความรุ่นพี่ที่เพิ่งเจอกันหยกๆ คดีนี้จำเลยไม่มีเงินสู้คดี เขาเป็นเพียงทนายขอแรง ซึ่งส่วนใหญ่คดีทำนองนี้ ทนายความจะพาจำเลยรับสารภาพเพื่อขอความกรุณาจาก

ศาล แต่ในเมื่อจำเลยยืนยันว่าไม่ได้ทำ เขาก็น่าจะลองช่วยจำเลยดู มันคงดีกว่าให้จำเลยรับสารภาพแล้วติดคุกไปตามระเบียบ

“จริงหรือครับ มีทางให้ผมรอดจากการโดนประหารชีวิตนะครับ”
 แบนด์ก็มีสีหน้าสับสนขึ้นมา

“ทนายทำให้ผมหลุดได้นะครับ”

อรรถสิทธิ์พยักหน้าชี้แจงอธิบายความยาว แต่ก็พูดในสิ่งที่รู้
 เรียบมา

“มีแค่สองทางเท่านั้นแหละ ไม่รับก็ปฏิเสธ ถ้ารับศาลก็อาจลดโทษให้ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับศาลละนะ ทนายตอบไม่ได้”

“ถ้าผมรับสารภาพว่าฆ่าแดนหรือครับ”

“ใช่ ถ้าแบนด์สารภาพ อาจติดคุกตลอดชีวิต ประมาณนั้นแหละ”
 อรรถสิทธิ์เปลี่ยนมาเรียกชื่อเล่นของจำเลยแทน ฟังดูแล้วผ่อนคลายกว่า
 เรียกว่าจำเลยตลอดเวลา

“ตลอดชีวิต” แบนด์ทวนคำแล้วส่ายหน้า “ไม่เอาครับ ไม่เอา ติดคุกตลอดชีวิตนี่นะครับ ผมไม่ได้ฆ่าแดน ทำไมผมต้องติดคุกตลอดชีวิตด้วย”

“งั้นแบนด์ก็สู้” อรรถสิทธิ์เน้นคำพูดของเขา ในใจรู้สึกยินดีไม่น้อยที่จะได้ลองสู้คดีฆ่าคนตายตั้งแต่เริ่มเป็นทนายความใหม่ๆ เรื่องฆ่าคนตายเป็นกฎหมายพื้นฐานที่เรียนมาตั้งแต่ปีหนึ่ง คราวนี้จะได้สู้กันจริงๆ ในศาลแล้ว

แบงค์กรอกสายตาไปมา เดินวนกลับไปกลับมาราวหมาจิ้งจอก
ในกรงขัง บ่นพึมพำกับตัวเองราวเพื่อคลั่งแล้วหันมาจ้องหน้าตาความ
ของเขาเขม็ง

“ผมสู้ครับ ผมไม่ได้ฆ่าแทน ทำไมผมต้องติดคุกด้วย ผมไม่รู้ ผม
ไม่ได้ฆ่าแทน” แบงค์เริ่มบ่นพึมพำต่อหน้าทนาย อรรถสิทธิ์ขมวดคิ้ว

“ตกลงสู้นะ ทนายจะได้เขียนคำให้การสู้คดีเลย” อรรถสิทธิ์เปล่ง
เสียงอย่างเชื่อมั่นเพราะร้อนวิชาเต็มที่

“สู้ครับ สู้ สู้” แบงค์เปล่งเสียง นัยน์ตาเลื่อนลอย

วันฟังคำพิพากษาศาลชั้นต้น

“ฟังคำพิพากษานะ” ผู้พิพากษาตรีชะเอิกนึ่งเป็นสง่าอยู่บน
บัลลังก์ศาลภายในห้องพิจารณาคดี ท่านมีรูปร่างเตี้ยอ้วนมีพุงยื่น
ออกมา กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก้มหน้ามองผ่านแว่นสายตาอันใหญ่
หนาเตอะลงที่กระดาษคำพิพากษาที่อยู่ในมือ แล้วมองหน้าฝ่ายจำเลย
ซึ่งมีทนายและจำเลย และหันไปมองฝ่ายโจทก์ซึ่งมีอัยการ ภายในห้อง
ศาลคล้ำด้วยญาติพี่น้องของผู้ตายที่พากันมาฟังคำพิพากษา พี่สาวต่าง
บิดาของผู้ตายซึ่งเป็นนางเอกดารารุ่งเรืองวงการมายาถอดแว่นตาดำออก
เผยให้เห็นใบหน้างดงามและดวงตาบวมแดงก่ำจากการร้องไห้

“ศาลจะสรุปคำพิพากษาในประเด็นสำคัญให้ฟังนะ จะได้เข้าใจ
ชัดเจน ส่วนคำพิพากษาฉบับเต็ม ไปขอคัดได้นะ”

น้ำเสียงราบเรียบพูดขึ้นก่อนกล่าวประเด็นสำคัญในคำพิพากษา
ดังนี้

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

“การที่ผู้ตายกับจำเลยเมาสุราและทะเลาะกันเพราะความหึงหวงตามฟ้องโจทก์และจำเลยก็รับว่าจริงในฟ้องโจทก์ประเด็นนี้ ศาลเห็นว่า เป็นเหตุที่ทำให้จำเลยที่มีนเมาสุราอาจลงมือทำร้ายจนผู้ตายถึงแก่ความตายได้ ฟ้องโจทก์ประเด็นนี้ฟังขึ้น

การที่จำเลยได้ให้การสู้คดีว่า ไม่ได้ขึ้นไปในห้องพักที่เกิดเหตุขณะที่ผู้ตายเสียชีวิต โดยมีนายแห่งเป็นยามรักษาความปลอดภัยที่ลานจอดรถเห็นเหตุการณ์และมีกล้องวงจรปิดบันทึกภาพของจำเลยที่นอนหลับในรถเก๋งมาสด้า หมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร กข 2673 ตามที่ทนายจำเลยนำสืบไปแล้วนั้น ปรากฏว่านายแห่งเห็นจำเลยนอนหลับในรถก็จริง แต่ไม่ได้เห็นตลอดเวลาเกิดเหตุตั้งแต่เวลา 02.00-06.00 นาฬิกา ส่วนกล้องวงจรปิดบันทึกภาพของจำเลยได้ เพียงเห็นจำเลยเข้าไปนอนในรถคันดังกล่าวและเปิดประตูรถด้านซ้ายทิ้งไว้ ไม่ได้เห็นร่างของจำเลยชัดเจนอันเป็นการยืนยันว่าจำเลยอยู่ในรถตลอดเวลาที่เกิดเหตุ ข้ออ้างของจำเลยประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

การที่โจทก์นำสืบว่า จำเลยได้ใช้ของแข็งทุบเข้าที่ศีรษะผู้ตายจนเสียชีวิตเพราะเมาสุราควบคุมตัวเองไม่ได้เนื่องมาจากความหึงหวงผู้ตาย ทนายจำเลยได้ถามค้านว่า อาจเป็นผู้ใดก็ได้ที่เข้ามาทำร้ายผู้ตายจนเสียชีวิตเพราะประตูห้องไม่ได้ล็อก

ศาลพิเคราะห์จากพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบแล้วว่า ไม่ปรากฏร่องรอยของบุคคลที่สามในที่เกิดเหตุ ภายในห้องไม่มีทรัพย์สินใด ๆ หายไป ผู้ตายไม่ได้ถูกกระทำซ้ำเรา เหตุจูงใจที่จะฆ่าผู้ตายคงมีแต่

ความหึ่งหวงที่จำเลยได้เห็นผู้ตายคุยกับชายหนุ่มในร้านสุราเท่านั้น
 ฟ้องโจทก์ประเด็นนี้ฟังขึ้น

การที่จำเลยเผาศพผู้ตายเพื่ออำพรางคดีนั้น และเกิดไฟไหม้ขึ้น
 ในห้องพักดังกล่าวจริง ทนายจำเลยถามค้านพยานผู้เชี่ยวชาญว่า บุหรี่
 ที่ผู้ตายสูบแล้วทิ้งไว้ครึ่งมวนอาจเป็นเหตุให้เกิดไฟไหม้ได้ พยาน
 ผู้เชี่ยวชาญตอบว่าเป็นไปได้ จึงไม่อาจยืนยันได้ว่าจำเลยเป็นผู้ลงมือเผา
 ศพผู้ตายหลังจากลงมือฆ่าผู้ตายแล้ว ฟ้องโจทก์ประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น

ศาลชั้นต้นเห็นชอบพิพากษาว่า จำเลยฆ่าผู้ตายจริงตาม
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ให้ยกฟ้องข้ออื่นๆ ลงโทษจำคุก
 จำเลยตลอดชีวิต”

หลังศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้ว อรรถสิทธิ์มีแต่ความก্লุ้มใจ
 เกร็งเครียด เขาตัดสินใจจะอุทธรณ์คดีต่อ แต่ในวันนั้นเองก็ได้รับข่าว
 ร้ายทันควัน

“ไอ้แบงค์มันหนีไปแล้ว”

นายไฟโรจน์ หรือแบงค์ สลักสันติ ได้หลบหนีไปแล้วขณะนำ
 ตัวกลับห้องขังในศาลแล้วจะนำไปขังที่เรือนจำต่อไป โดยอาศัยจังหวะ
 ตอนที่กำลังตรวจประจำห้องควบคุมศาลเปลือย ชกตำรวจจนสลบและหลบหนี
 ไปได้

ตั้งแต่นั้น อรรถสิทธิ์ก็ไม่ได้พบแบงค์อีกเลย จนกระทั่ง ฆาตกร
 หนีการลงโทษของกระบวนการยุติธรรมได้ยืนอยู่ตรงหน้าเขาขณะนี้แล้ว

พระสันตินันโทโบหน้าไร้สีเลือดเมื่อมองเห็นทนายความในอดีตของท่าน หึ่งห้อยและน้อยหน้าเดินเข้ามาใกล้ ทั้งสองร้องว้ายออกมา ยกมือปิดปากด้วยความตกใจเมื่อเห็นแอนนี่นอนหายใจระรวยร่างกายชุ่มเลือดในวงแขนของอรรถสิทธิ์ มีมีดปักค้างที่ทรวงอกซ้ายของเธอ พระภิกษุผู้หนึ่งคดีในอดีตรีบขยับขากระโผลกกระเผลกวิ่งหนี

“มึงหนีไปไม่ได้ตลอดชีวิตหรอกไอ้เบงค์ ถึงมึงจะเป็นพระหรือเป็นอะไร มึงก็หนีกรรมไม่ได้” อรรถสิทธิ์ตะโกนก้อง ขณะที่หึ่งห้อยใช้ไฟฉายสาดแสงตรงไปที่โบหน้าในชุดจีวรสีกรัก เธอจำได้แล้ว นี่มันฆาตกรฆ่าน้องสาวของเธอ หึ่งห้อยน้ำตาไหล ตั้งแต่เจอพระภิกษุรูปนี้ เธอรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่าผูกพันอะไรสักอย่างกับท่าน แต่ไม่หนักว่า เขาจะเป็นฆาตกรที่ฆ่าตัดแก่น้องสาวของเธอ

“โอ๊ย !” แอนนี่ร้องครางออกมาอย่างทรมาน อรรถสิทธิ์รีบบอกให้หึ่งห้อยกับน้อยหน้าช่วยเขา

“พวกคุณมีรถมัยครับ ช่วยพาน้องคนนีไปโรงพยาบาลด้วย เธอถูกแทงครับ”

“ถูกใครแทง” น้อยหน้าถามทันทีทันใด

“ชาวดูไบคนหนึ่ง มันคลุ้มคลั่งแล้วแทงเธอครับ” อรรถสิทธิ์รีบ

ตอบ

“ตายแล้ว เลือดไหลออกมากเลย” น้อยหน้าอุทานอย่างตกใจหันมามองหึ่งห้อยที่ยืนมองร่างจีวรสีกรักวิ่งกระโผลกกระเผลกไปทางถนนจนร่างนั้นลับสายตา

ริสอร์ทผวา ทำความตาย

“หিংห้อย รีบมาช่วยกันเถอะ” น้อยหน้าเรียก

“หิงห้อย เร็ว” น้อยหน้าเรียกซ้ำ นางเอกสาวจึงได้สติ วิ่งนำหน้า
อรรถสิทธิ์ที่อุ้มแอนนี่ไปในรถกระบะโพร์วีลของกองถ่ายที่จอดไว้

อรรถสิทธิ์อุ้มร่างของนางแบบสาวเข้าไปนั่งในรถที่เบาะหลัง
พร้อมกับเขา ประครองร่างของเธอไว้บนหน้าตัก ใช้มือลูบผมของเธอ
เพื่อปลอบประโลม หิงห้อยเข้านั่งที่เก้าอี้คนขับ เสียบกุญแจรถแล้ว
สตาร์ทเครื่องทันที น้อยหน้านั่งด้านหน้าข้างคนขับ รถกระบะโพร์วีล
ทะยานออกจากบริเวณรีสอร์ทอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวจะโทรหาพี่น้อยกับคนอื่น ๆ นะ” น้อยหน้าพูดพลางล้วง
สมาร์ตโฟนขึ้นมากดโทรออก แต่ก็ต้องสายหน้าอย่างผิดหวัง

“เป็นอะไรไปนะ ไฟก็ดับ โทรศัพท์ก็ไม่มีสัญญาณ” น้อยหน้าบ่น

“ผมว่าที่รีสอร์ทนี้มีอะไรแปลกๆ นะครับ ผมก็ไม่เข้าใจ
เหมือนกัน” อรรถสิทธิ์พูดตามตรง เขายังประครองเธอไว้ในอ้อมแขน
อย่างเป็นห่วง นางแบบสาวแน่นิ่งไปแล้ว แต่ท่อนแขนของเขาสัมผัส
ใกล้จมูกของเธอยังรับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ระบาย

น้อยหน้ามีสีหน้าหวาดกลัว เธอนึกถึงคืนที่เธอถูกนักแสดง
สมทบกัด แผลที่หัวไหล่ขวาเจ็บระบมขึ้นมา ขณะที่หิงห้อยจ้องเขม็ง
ผ่านกระจกรถด้านหน้า รีมถนนทางลาดลงดอย ร่างจิ๋วสีกรักยังคงวิ่ง
กระโผลกกระเผลกอยู่ข้างถนนด้านขวา

“ไอ้ชาติกร” หิงห้อยคำรามออกมาอย่างโกรธแค้น

อรรถสิทธิ์จับใจความได้จากคำพูดของนางเอกสาว เขามองข้าม
เก้าอี้ไปด้านหน้ารถ มองกระจกสะท้อนภายในรถ เห็นสีหน้าถมึงทึงของ
เธอ

“คุณคือหิ่งห้อย นางเอกละครที่เป็นพี่สาวของผู้ตายในคดีนั้น
นั่นเอง” อรรถสิทธิ์อุทานออกมา ขณะที่รถกำลังวิ่งบนทางลาดลงดอยซึ่ง
รถต้องชะลอความเร็ว แต่หิ่งห้อยกลับเหยียบคันเร่งจมลึกด้วยความ
อาฆาตนับสิบปีทวีคูณความเร็วรถ ทำให้รถกระตุกวิ่งพรวดพราดเข้าไป
ทางด้านขวาตรงไปยังร่างจิ๋วสีกรักที่กำลังวิ่งหนีกระเลือกกระสน

อรรถสิทธิ์ตะโกนห้ามนางเอกสาวเสียงหลง

“อย่า !”

เสียวิวินาที่นั่นเขาริบย่อตัวลงกอดร่างแอนนี่แน่น

ตึง !

เข้าไปเสียแล้ว รถกระบะไฟร์วีลขับชนพระสันตินันโทอย่างจัง
ร่างในจิ๋วสีกรักถูกกระแทกกระเด็นตกไหล่ทางลงไปสู่หุบเหวเบื้องล่าง
ตัวรถวิ่งเลยถนนลอยคว้างกลางอากาศ น้อยหน้ากับหิ่งห้อยส่งเสียง
หวีดร้องดังลั่น นักกฎหมายหนุ่มผู้ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตมองเห็น
เงามัจจุราชนในแววดตาของเขา กระซิบข้างใบหูร่างที่เขาโอบกอดปกป้อง

“อย่าตายนะ”

หัวรถปักดิ่งและทิ่มลงสู่กันเหวลึกข้างถนน

ตูม !

เสียงรถกระแทกพื้นเหวดังสนั่นหวั่นไหวท่ามกลางความมืดและความเงียบสงัดของคำคืน

เพียงครู่เดียว ปรากฏมีลำแสงสีเหลืองสัมทรงกลมขนาดพื้นที่ 2x2 เมตร บรรจُر่างชายสองคนค่อยๆ ไหลลงที่กันเหวราวลิปต์ที่ไว้วัตถุจับต้องได้ ชายหนึ่งโหนนั้นกดปุ่มปิดที่วัตถุคล้ายโทรศัพท์มือถือถือ ลำแสงนั้นหายไป ทั้งสองก้าวเดินมาที่ซากรถพลาจุกกัน

“จบโปรเจกต์นี้แล้วนะ เป็นไงพวกนั้นพอใจมั๊ย”

“ก็น่าจะพอใจมั๊ย เป้าหมายตายหมดเหมือนเกือบทุกครั้งที่ผ่านมา”

“ไม่ค่อยสนุกเลย เป้าหมายที่พามาครั้งนี้ อ่อนแอกว่าทุกครั้ง”

“อย่าบ่นเลย พวกเราก็แค่ทำตามหน้าที่ พวกนั้นให้เทคโนโลยีเรามาทำการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีความเกี่ยวพันกันและมีจิตใจชั่วร้ายในใจ เราก็ทำไปตามนั้น”

เมื่อเดินถึงซากรถกระบะไฟร์วีล หนึ่งในนั้นฉายไฟฉายที่ถือมาด้วย ปรากฏซากรถและทะเย็บเยิน

“คนของพวกเราที่ตายด้วยนี่ คอหักตายคาที่เลย” หนึ่งในชายสองคนพูดขึ้นหลังมองตามแสงไฟฉายเข้าไปที่ด้านหน้ารถ กระจกหน้ารถแตกละเอียด นักแสดงสาวคอหักพับคาที่นั่น

“ไม่เป็นไร เธอได้รับการฉีดเซลล์ก่อกำเนิดเข้าไปในร่างกายแล้ว สามารถฟื้นฟูร่างกายได้ ที่ผม คุณจับผมแขวนคอเพื่อความสมจริง ผมยังไม่ตายเลย” ชัยกล่าว ดวงตาที่หริ่เล็กของเขาจ้องไปข้างหน้า ยังคงใส

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

เสื่อยืดสีเทาพิมพ์อักษรสีขาวคำว่า Suck Ghost ตรงกลางเป็นรูป
ฟักทองชูนิ้วกลางหรืออย่างทำทายเป็นเดิม

दनัยหัวเราะ เขาสวมหมวกปีกกว้างเหมือนวันที่เดินขึ้นดอยมา
ทางเกยยีนส์ เสื่อยืดสีเขียวเข้มตัวเดิม “ถ้าช่วยเหลือทันนะ” พร้อมเปิด
กล่องพลาสติกสีเหลี่ยมจัตุรัสขนาดเล็กที่ถือติดมือมาด้วย ภายในกล่องมี
แสงไฟส่องสว่างทำให้มองเห็นปืนฉีดยาและหลอดแก้วใสบรรจุของเหลว
สีเขียว ไอเย็นพวยพุ่งจากกล่อง

เขาหยิบปืนฉีดยาออกมาแล้วนำหลอดแก้วใสมีของเหลวสีเขียว
บรรจุอยู่ มากดใส่เข้าไปในปืนฉีดยา ขณะที่ชัชลากน้อยหน้าทีคอหัก
ออกมาจากรถ ดนัยใช้ปืนฉีดยาแทงเข็มเข้าที่บริเวณไขสันหลังของเธอ
เพียงไม่ถึงหนึ่งนาที นักแสดงสาวก็กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

กร็อบ

น้อยหน้าสะบัดคอที่หักให้กลับมาตั้งตรงเหมือนเดิม หายใจแรง
หลายครั้ง ยิ้มออกมาเมื่อเห็นदनัยกับชัช

“นึกว่าตายแล้วเขียว”

“ยินดีต้อนรับกลับสู่พวกเราอีกครั้ง” ชัชพูดยิ้มๆ น้อยหน้าหันไป
มองศพของนางเอกสาวแล้วยิ้มหม่นๆ

“นึกไม่ถึงว่าหิงห้อยจะขับรถเข้าชนพระนั้น คงเก็บกตความแค้น
ที่น้องสาวถูกฆ่ามาตลอด”

दनัยมองศพนางเอกสาวด้วยแววตาอาลัย แต่ก็ยังยิ้มออก

“เฮ้อ ออกหักอีกแล้ว หิงห้อยเป็นผู้หญิงแบบที่ผมชอบซะด้วย”

ริสอร์ทพวา ทำความตาย

น้อยหน้าสะบัดหน้าคล้ายสมน้ำหน้าดน้อย ทันใดนั้นมีเสียง
เคลื่อนไหว ทั้งสามหันขวับไปมองด้านข้างของซากรถ เห็นร่างแอนนี่
กำลังเคลื่อนไหว คลานออกมาจากรถอย่างเชื่องช้า

“อ้าว ! ผู้หญิงยังไม่ตายนี่หว่า” ชัยอุทาน “เฮ้ย ! รอดได้ไงวะ ทั้ง
โดนมีดเสียบอก ทั้งรถตกลงมาและขนาดนี้”

“ก็ผู้ชายร่างใหญ่คนนี่ไงที่เอาร่างมาบังเธอเอาไว้ ก็เลยตาย
แทน” ดนัยพูดพลางชี้เท้าเขี่ยศพชายร่างใหญ่ที่ครึ่งตัวโผล่ออกมานอก
รถ

“แข็งเลยวะ ผมอุตส่าห์ลุ้นนะว่า อย่างน้อยพีอีรรชจะต้องรอด”
ชัยพูดออกมา

“ขนาดหลวงพีอีของผมยังไม่รอดเลย” ดนัยเอ่ยออกมา อุตส่าห์
ฝึกกรรมฐานตั้งสิบปี ดันเชื่อไปเหยียบกับดักที่วางไว้ แล้วก็มาโดนรถ
ชนตายง่าย ๆ ”

“นางเอกของฉันก็ไม่รอดเหมือนกัน ลุ้นเอาใจช่วยแทบแย่ แถม
ยังทำฉันเกือบตายซะได้” น้อยหน้าพูด

ลำแสงสีส้มปรากฏเบื้องหลังทั้งสาม มีชายอีกคนกำลังลงมาสู่
กันแหว ชายท่าทางตุงตุงเดินตรงมาที่ทั้งสาม มือซ้ายถือกระเป๋าแอร์เมส

“โปรเจกต์จบแล้วนะ มีใครรอดบ้าง”

แทนคำตอบ ทั้งสามชี้นิ้วไปทางนางแบบสาวที่กำลังสืบคลาน
กระเสือกกระสนออกมาจากซากรถ

“ตาย ! ตายแล้ว คนที่ชั้นพามาเนี่ย ยัยแอนนี่ ดวงแข็งจริงนะ หล่อน โจนมีดเสียบอก แถมรถตกเหวสูงขนาดนี้ยังไม่ตายอีก”

“ก็ไอ้ผู้ชายคนเนี่ยมันช่วยไว้นะ” ดนัยบอก ซึ่ไปทางอรรถสิทธิ์ที่ตอ หักตายคาที่ นัยน์ตาปิด ใบหน้าสงบเรียบราวภาคภูมิใจที่ได้ทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว

“อ้อ มีพระเอกช่วยไว้ได้ เสน่ห์แรงจริงหล่อน แต่มีดล่ะ บักเข้า เกือบถึงด้าม ไมโจนหัวใจเธอเนี่ย” พี่เอก ศุภโชคสงสัยแล้วเข้าไป กระซากร่างนางแบบสาวให้นอนหงาย จับด้ามมีดที่ปักอยู่ตรงหน้าอก ด้านซ้ายและคลำดูบาดแผล

“ตาย ! ซิลิโคนช่วยชีวิต ปลายมีดปักไม่ถึงหัวใจ” แล้วหันมา ถามदनัย ชัยและน้อยหน้า

“แล้วจะเอาอย่างไรกับยัยนี่”

“ก็พวกเราไม่ใช่คนออกกฎ พวกนั้นต่างหากที่วางกฎไว้ว่า หาก โปรแกรมสิ้นสุด ใครรอดชีวิตต้องมาเป็นพวกเรา ทำงานให้พวกนั้น ไม่งั้นก็ตาย”

“แต่ชั้นไม่อยากทำงานร่วมกับยัยนี่เลยนะ มันถึงต้อง ชั้น อุตสาหัสลุนยัยโอปอลไว้ ที่ไหนได้ตายซะแล้ว” พี่เอกมีสีหน้าหน่าย

ทันใดนั้น เสียงท้อฟ้าคำรามครืน เมฆสีดำทะมึนลอยเด่นเบื้องบนฉายลำแสงสีขาววาบพุ่งตรงลงมาที่ศีรษะของทั้งสี่ ทั้งสี่หลับตานิ่ง ภาพและเสียงจำนวนมากไหลเข้ามาในสมองอย่างรวดเร็ว เพียงสองนาทีก่อนนั้นก็หายไป ฟ้าแลบแปลบเพียงเสี้ยววินาที เผยให้เห็นยาน

อวกาศสี่ดำสนิททรงกลมขนาดใหญ่อยู่ภายในก้อนเมฆนั้น แล้วภาพก็หายไป เหลือเพียงก้อนเมฆสี่ดำทะมึนปกคลุมบริเวณ เดอะ เมาร์ทเท่น รีสอร์ทเช่นเดิม บุคคลทั้งสี่ยิ้มพร้อมกัน

“โปรเจกต์ใหม่ถูกกำหนดมาแล้ว เรายังไปกันเถอะ”

จบ

โลกแห่งวรรณกรรม

เป็นโลกที่มีเสน่ห์

เมื่อนิยายเรื่องไหนมีมูลค่าใดๆ

ก็ขอมอบให้ทุกท่านไว้อ่าน

ด้วยใจรัก